DÜNYAYI DEĞİŞTİREN

İyilik Hikayeleri

Zeynep Aknar

TÜRKİYE DİYANET VAKFI
ULUSLARARASI
İyilik Ödülleri

بسم الله الرحمن الرحيم

TÜRKİYE
DİYANET VAKFI

Yayına Hazırlayan

Zeliha SAĞLAM

Çeviri

Münire Zeyneb MAKSUDOĞLU

Tashih

Esra AKTAŞ

Grafik & Tasarım

Esen Ali DUMAN

ISBN

978-975-389-913-0

Bütün Hakları Türkiye Diyanet Vakfına aittir.

1.Baskı, Mart 2017, Ankara, 3.000 adet

BASKI

TÜRKİYE DİYANET VAKFI
Yayın Matbaacılık ve Ticaret İşletmesi

Alınteri Bulvarı 1265 Sokak No: 11 Yenimahalle / ANKARA
Tel : 0312 354 91 31 (pbx) • Faks : 0312 354 91 32
web : www.diyanetvakfiyayin.com.tr

Dr. Mediha Eldem Sokak No: 72/B Kızılay - Çankaya / ANKARA
Tel : 0312 416 90 00 (pbx) • Faks : 0312 416 90 90
web : www.diyanetvakfi.org.tr • e-posta : tdv@diyanetvakfi.org.tr

DÜNYAYI DEĞİŞTİREN

İyilik Hikayeleri

İÇİNDEKİLER

2015
ULUSLARARASI İYİLİK ÖDÜLLERİ
İYİLİK HİKAYELERİ

Mehmet Aslan 15

Fatma & Necat Bilezikçi 31

Samet Aksuoğlu 47

Necla & Hüseyin Başyiğit 59

Işıl Baştuğ & Mahmut Avcı 75

Naci Şengün 87

2016
ULUSLARARASI İYİLİK ÖDÜLLERİ
İYİLİK HİKAYELERİ

Suzan Carland 107

Abdurrahman Swar Ez-Zeheb 119

Dr. Jemilah Mahmood 129

Mads Gilbert 143

Leyladan Sonra Hareketi 159

İsmail Ertem 173

Osman Gerem 181

SUNUŞ

Prof. Dr. Mehmet Görmez
Diyanet İşleri Başkanı
TDV Mütevelli Heyet Başkanı

Her insan fıtrat üzere doğar ve fıtratın özünü iyilik oluşturur. İnsan fıtratı şüphesiz iyiliğe doğru bir istikamet takip eder. İslam inancına göre doğan her çocuğun günahsız ve tertemiz oluşu da içindeki iyilik mayası sebebiyledir. İnsan bu hâlini koruduğu sürece içindeki iyilik isteği hep baki kalacaktır. Nitekim varlığın asıl gayesi iyilik olması sebebiyle insan iyilik yaptıkça yaratıcısına yaklaşmaktadır. Bu sebeple iyilik, insanda huzur ve sükûnetle karşılık bulmaktadır.

İslam medeniyetinde iyilik yapma bilinci inançtan ileri gelir. Bu temel üzerine inşa edilen toplumlarda iyilik emredilip kötülükten sakınılması tavsiye edilmiştir. Hatta bunun hayatın bir parçası olarak devam ettirilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Fakat ne yazık ki günümüzde kötülük daha görünürdür. Savaşlar artmakta ve mazlum çığlıkları dört bir yanda yükselmektedir. Dünyayı güzel bir hâle getirmek, nesillerin iyilik eğilimini arttırmak

için yeryüzünde "hayır ve ihsan"ın egemenliğine ihtiyaç duyulmaktadır. Ancak bu sayede kardeşlik ve dayanışma arttırılabilir ve dünya asgari düzeyde yaşanabilir bir hâle getirilebilir.

Bu minvalde vakıflar kurup hayrı müesseseleştiren medeniyetimiz iyilik tohumlarını yaşadıkları coğrafyalara serperek toplumları kardeşlikle, barışla, şefkatle ihya etmeye çalışmışlardır. Dilden dile dolaşan menkıbeler vasıtasıyla da küçükten büyüğe herkesin içindeki iyilik duygusu canlı kalmaya devam etmektedir.

Yedi kıtada insanlığın hizmetinde olmaya devam eden Türkiye Diyanet Vakfı, yeryüzünde iyiliğin egemen olması için çalışmalar yaparken Dünyayı İyilik Değiştirecek sloganıyla farkındalık oluşturmayı ve iyilikleri tanıtmayı kendine amaç edinmektedir. Türkiye'nin ve dünyanın ücra köşelerinde adını ve hikâyesini hiç duymadığımız iyilikleri kamuoyu ile paylaşarak iyiliği yaymayı hedeflemektedir.

Bu kitapta 2015 ve 2016 yıllarında Türkiye Diyanet Vakfı Uluslararası İyilik Ödülleri'nde hikâyeleri seçilen kahramanların iyilik hikâyeleri anlatılmaktadır. Onların hikâyeleri, iyiliğin dünya üzerinde hâkim olacağının müjdesidir.

Hiç şüpheniz olmasın dünyayı iyilik değiştirecek…

ÖNSÖZ

Bu kitapta hayatının merkezine iyiliği koyan 13 iyi insanın hikayesi anlatılmaktadır… Evladını toprağa verirken bile dilinden hikmetli sözleri düşürmeyip metanetiyle herkese örnek olan bir baba, 30 senedir her sabah mahallesindeki ihtiyaç sahiplerine ekmek dağıtan bir karı-koca, engelli çocukları doğayla buluşturan ve her gece sokaktaki insanlara çorba dağıtan bisikletli genç bir yürek, üç âmâ çocuğunu topluma kazandırmak için şehirler değiştiren anne-baba, duyguları sorgulatarak insanların vicdanını harekete geçiren bir TV programı, camiye yaptırdığı kocaman akvaryumla çocukların sevgisini kazanan bir imam-hatip, İslamofobiyle mücadele ederken her ayrımcı mesajı çocuklar için bağışa çeviren bir sosyolog, savaş, sel ve afette yardım eli uzatanların yanında olan ve Sudan için kendini iyiliğe adayan merhametli ve cesur bir devlet başkanı, Filistin-Gazze'de bombalanan insanların derdini kendi derdi sayan Norveçli bir doktor, hastanede amansız hastalıklar sebebiyle yatan çocukların dilekleri için kendilerini pervane eden doktor adayları, kendi

canını arkadaşının evlatlarını düşündüğü için hiçe sayan bir asker ve yaşadığı yeri iyiliğin merkezi haline getirerek farklılıkları iyilikte birleştiren bir hayırsever…

Elinizdeki kitapta 2015 ve 2016 yıllarında TDV Uluslararası İyilik Ödülleri'nde ödül alan iyilik kahramanlarının hikâyeleri yer almaktadır.

DÜNYAYI DEĞİŞTİREN

İyilik Hikayeleri

2015
ULUSLARARASI İYİLİK ÖDÜLLERİ
İYİLİK HİKAYELERİ

Ben şu anda ne yapıyorum?

İyiyi güzeli doğruyu yayabilmek için ben

bugün insanlara nasıl yardımcı olabilirim?

Ben insanları nasıl mutlu edebilirim?

Bu düşüncelerle insan kendini doldurursa

dünyada mutsuz kimse kalmaz.

Mehmet Aslan

Mehmet Aslan

Bazı olaylar vardır yazmak istersin cümleler yetmez. Sözcükler yarım kalır. Anlatmak istersin hıçkırıklar düğümlenir boğazında. Sonra gözünü kapatıp sessizce düşünürsün, elini kalbine götürüp kalp atışlarınla beraber "neden" diye sorarsın sadece?

Bu hikâye, gençliğinin baharında hayattan koparılan Özgecan'ın hikâyesi…

Ve yüreği evlat acısıyla yanarken bile dilinden hikmetli sözleri düşürmeyen Mehmet Aslan'ın hikâyesi…

Özgecan, on dokuz yaşında üniversite öğrencisiydi. Birinci sınıfa daha yeni başlamıştı. Çalışkan ve zeki bir öğrenci olduğundan burslu kazandığı üniversitesine psikolog olma heyecanıyla gözleri ışıl ışıl gidiyordu. Üniversitede geçirdiği her gün hedefine bir adım daha yaklaştığının farkındaydı.

Annesine "Herkese yardım edeceğim, tüm hastalara, tüm mutsuzlara neşe vereceğim. Buna da önce yakınlarımdan başlayacağım." diyordu. Annesi de kızının hayallerine ortak oluyor ve kızı hiçbir şeyden mahrum olmasın diye bir iş bulup çalışmaya başlıyordu. Ama Özgecan'ın hayalleri yarım kaldı.

Beni Merak Etmeyin

Minibüslerde tek başına olmak her zaman zordur. Eğer genç bir kız isen ve vakit akşamsa daha da zordur. Endişe sarar her yanını insanın, tedirginlikle elindeki telefona bakar hatta arkadaşının ya da ailenin numarasını acil bir durumda aramak için hazırda tutarsın. Özgecan da öyle yapmak istedi fakat telefonu bozuk olduğu için arayamadı annesini. Sadece minibüse binmeden önce arkadaşının telefonundan mesaj attı. İki cümle… "Beni merak etmeyin. Yola çıktım."

Saatler geçiyor. Gece yarısı oluyor ama Özgecan eve gelmiyor. O soğuk şubat gecesinde annesi saatlerce pencere kenarında kızını bekliyor. Elinde telefonu bir yandan mesaja bakıyor diğer yandan belki bir umut olur diye mesajın geldiği numara olan Özgecan'ın arkadaşını arıyor. Ama Özgecan'dan hiçbir haber alınamıyor.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra anne ve babanın endişesi iyice artıyor ve daha fazla vakit kaybetmeden karakola gidiyorlar. 11 Şubat 2015 tarihinden itibaren jandarma Tarsus'ta her köşe bucağı aramaya başlıyor. Jandarmalar aramalarını sürdürdüğü sırada kendilerine yol soran bir minibüsten şüpheleniyorlar ve olay aydınlanmaya başlıyor. Minibüs içinde yapılan aramada kan izleri bulunuyor. Bu olayı seyreden sonraki günlerde Özgecan'ın evine dönmek için bindiği minibüste vahşice öldürüldüğü öğreniliyor. Kızlarından güzel bir haber bekleyen ailenin gözleri yollarda kalıyor. Bir daha göremeyecekleri kızları, kaybolduktan iki gün sonra bir dere yatağında katledilmiş bir şekilde bulunuyor. Cümleler anlamsızlaşıyor, dünyadaki hiçbir kelime bu yaşananları ifade edemiyor.

Mehmet Aslan'ın bakmaya kıyamadığı çiçeğini acımasızca koparıyorlar. Bindiği minibüsle sonsuz bir yolculuğa çıkıyor Özgecan. Fakat bu yolculukla canımızı da götürüyor. Ölümüyle anne babasının içine düşen ateş sadece onları değil tüm Türkiye'yi yakıyor.

Başka Meleklerin Kanadı Kırılmasın

Mehmet Aslan, Özgecan'ın babası. O, yüreği evlat acısıyla yanarken bile ağzından dökülen hikmetli sözlerle tüm Türkiye'yi etkileyen bir

baba. Onu hepimiz bu elim olay sonrasında gösterdiği metanetle tanıdık. O, konuşurken bağırıp çağırmadı kendini sağa sola atmadı. O, duruşuyla ağzından tane tane çıkan kelimelerle sabretmenin ne demek olduğunu hatırlattı bizlere. Aslında hepimiz, dilimizde olan ama uygulamada unuttuğumuz sabır kelimesini Mehmet Aslan'la tekrar öğrendik.

Mehmet Aslan kameralara röportaj verirken gözünü kaldırıp bakamıyordu. Tevazusundan başı hep önüne eğikti. Yüzündeki hüzünden anlaşılıyordu nasıl tarifsiz bir acı içinde olduğu. Gözleri buğulu, uzatılan mikrofonlara "Başka meleklerin kanadı kırılmasın." diyordu. Ve ekliyordu. "Kızıma bu kötülüğü yapanların ailesine de Allah'tan yardım diliyorum. Ben günahkârların günahkârı, fakirlerin fakiri, acizlerin âcizi bir garibim. Bu memlekette artık ikilik olmasın. Adaletin karşısına çıkıp cezalarını çeksinler. Allah onların analarına babalarına da yardım etsin."

Bu cümle herkesin kolaylıkla söyleyebileceği bir söz değildi. Kızına yapılan kötülüğe bile iyilikle cevap veriyordu Mehmet Aslan. Bunu yapmak gerçekten yürek isterdi ki bunu Mehmet Aslan başarmıştı. Nefsini bir tarafa bırakıp sabr-ı cemiliyleyüce bir gönül sahibi olduğunu tüm dünyaya göstermişti.

Mehmet Aslan kendisine yöneltilen her soruya metanetle karşılık verdi. Konuşmasının her kelimesini özenle seçiyordu. Ağzından ne incitici bir kelime ne de kötü bir söylem çıkıyordu. O yaşadığı acıya rağmen böyle metanetli konuşunca herkes ekran başında onun ağzından çıkacak kelimelere kilitlendi. O konuştukça adeta içimizdeki düğümler çözülüyordu. Onun her konuşması insanın içine işliyordu ve bu vakur duruşu sayesinde etrafında milyonlar toplanıyordu.

İmza Kampanyaları

Mehmet Aslan'ın sükûnet içindeki konuşmalarından sonra tüm halk onlar adına ayağa kalktı ve büyük bir çember oluşturdular. Özgecan ve onun gibi şiddete maruz kalıp ne olduğunun farkına bile varmadan öldürülen kadınlarımız ve kızlarımız için herkes birlik oldu. Çünkü Mehmet Aslan'ın dediği gibi "Bir insana yapılan kötülük bütün insanlara yapılmış sayılırdı." Ailenin bu alışık olunanın dışındaki sakin duruşu herkesi etkiledi. Herkes onlar adına bir şeyler yapmak için harekete geçti. Cinayetin ortaya çıkmasının ardından ülke çapında gösteriler yapıldı. Binlerce insan, kadına şiddete karşı caydırıcı tedbirlerin alınması için sokaklara döküldü. Sosyal medyadan imza kampanyaları başlatıldı ve ailenin etrafında milyonlar toplandı. Anneler, babalar, genç kızlar

Özgecan'ın acısını o kadar derinden hissediyorlardı ki ellerinden geldiğince bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı. Kimi duasıyla kimi imzasıyla kimi ise bir damla gözyaşıyla ailenin hislerine ortak oldu.

İnsanlık İçin Bir Başlangıç

Anne-baba için evlat ayrımı olmaz ama şöyle de bir gerçek var ki babalar, kız çocuklarına erkek çocuklarından daha düşkündür. Mehmet Aslan için de Özgecan öyleydi. Dünyası onunla aydınlanıyordu. Gözlerindeki ışık tüm aileye yetiyordu. Özgecan, neşesiyle, mutluluğuyla herkesi kendine bağlamış bir genç kızdı. Mehmet Aslan, "Kızım ölünce her şey soldu rengini kaybetti." diyor. Fakat bu durumdan bile bir hikmet aramaya çalışıyor ve kızının ölümünü insanlık için bir başlangıç kabul ediyordu. Böyle bir şey düşünmesi bile onun ne kadar hassas bir insan olduğunu gösteriyordu. Söylediği her cümle çok değerli ve derin anlamlara sahipti. Cümleleri, anlayabilen için bir tılsım barındırıyordu içinde.

Mehmet Aslan kızının ölümünü tüm insanlık için bir doğum kabul etti ve kendisine soru yöneltenlere zihinlerden gönüllere akacak şu cümleleri söyledi: "Bu bir milat olmalı. Tüm insanlık olarak yeniden başlamalıyız. Herkes üzerine düşen görevi yerine

getirmeli. Biz ne o'cuyuz ne de bu'cu. Bu ülkenin bir evladıyız." Bu sözleri söyleyen bir babaydı. Evladı canice öldürülen, bakmaya kıyamadığı kızının acısı yüreğini parçalarken herkese yeniden başlama fırsatı veren bir babaydı. "Doğru yolu bulup yürümek çok zor." diyordu başka bir konuşmasında. "Ne gelirse nefisten gelir. Nefisten kaynaklanır tüm çirkinlikler. Nefsi terbiye etmek gerekir." Bu yüce gönle sahip olan acılı insan gözyaşları içini yakarken bile kendini kaybetmiyor kötü bir söz sarf etmiyordu.

Mehmet Aslan Özgecan'ı kara toprağın bağrına verirken kefenine bile dokunmaya kıyamamıştı. Saçının bir tek teline zarar gelmesinden korkan baba, şimdi meleğini kaybetmişti. Gül goncası kızı için mezarı başında dua ederken "Rabbim kendisi için yaratmış seni." diyordu. Bu cümleyi sessizce ve büyük bir teslimiyet içinde söylüyordu.

Ölüm her haliyle zordur. Fakat ölen bir evlatsa bu kapanmayan yaralar açar. İçinde büyük bir boşluk oluştur. Her şey yarım kalır. Eskisi gibi olmaz hiçbir şey. Renkler solar. Kâinat tüm canlılığını yitirir. Dünya hayatı sadece evladına kavuşmak için beklediğin bir durak gibidir artık.

Mehmet Aslan başka anne ve babaların aynı acıyla karşılaşmamaları için bu ölümü bir milat

kabul etti. “Özgecan’ın ölümü yeni bir doğum günü olsun.” dedi ve herkesin birbirine sevgiyle yaklaştığı daha eğitimli bir toplum oluşturmak için toplumdaki her bireyin üzerine düşen görevi yerine getirmesi gerektiğini her fırsatta ifade etti. Faillerin tek başına suçlu olmadığını bu durumdan tüm toplumun sorumlu olduğunu sürekli tekrarladı. Onun şu cümleleri de diğerleri kadar önemliydi: “Şiddet uygulayan bir babanın çocuğu da şiddet göstermeye meyilli hâle gelir. Çocuğun ana programını yazan anne ve babadır. Onların davranışları çocuğa da yansıyacaktır. Bu sebeple böyle olaylarda sadece cinayeti işleyen değil aslında tüm toplum ve insanlık yargılanıyor.”

İnsan Kötülüğü Önce Nefsinde Aramalı

İnsan bir anlık gafletiyle nefsine uyar ve kötülük yapar, sonrasında ise söylediği bir söz vardır: “Şeytana uydum.” İşte bu kelimeleri Mehmet Aslan o kadar güzel açıklıyor ki tekrar tekrar okumak ve dinlemek istiyordu insan: “İnsan olayı işledikten sonra nefsime uydum, şeytana uydum sözünü söyleyince artık şeytanın o kişiyle işi bitiyor. Şeytan başka bir kişiye kötülük yaptırmak için işe koyuluyor. Başka bir zihne girmek için uygun zamanı kolluyor. Bu sebeple her nefis ıslahını kendi yapmalı. Çünkü bütün çirkinlikler nefisten kaynaklanır. Nefsi terbiye etmek gerekir.” Mehmet

Aslan'ın her cümlesi bir inci değerindeydi. Bu bilge tavrı herkesi etkiledi. Bu sabır, bu metanet böylesine bir acıyı yaşayan aile için hiç de kolay değildi.

Mehmet Aslan ayrıca bir konuşmasında akıllardan çıkmayacak ve okuyanları mıknatıs gibi çekecek şu cümleleri sarf etti: "Bu topraklarda, bazı erkekler, kendi iradeleri ve seçimlerinden kaynaklanan bir kaderi, kadınlara yaşatıyorlar. Çünkü cehalet içindeler. Hayâsızca nefislerinin peşinde koşuyorlar. Sonra şeytanın esiri olup boyunlarını bükerek cehenneme giden yolu tercih ediyorlar. O yüzden bu kadar gözyaşı ve acı var bu ülkede. Ama unutmamak gerekiyor ki, her nefis kendi iradesiyle yapmış olduğu zerre kadar iyiliğin karşılığını alacak, zerre kadar kötülüğün de bedelini ödeyecek. İnsanların kaderi olduğu gibi toplumların, milletlerin, devletin, dünyanın, hatta kâinatın da bir kaderi var. Külli iradenin yazmış olduğu bu kaderin sonunda kıyamet kopacak. Medeniyet tarihi boyunca insanlar belirli dönemlerde ruhsal bunalımlara, buhranlara, çöküşlere uğradılar ve bunun neticesinde dünyada yıkımlar meydana geldi."

Mehmet Aslan bu dünyaya mutluluğun hâkim olmasını isteyenlerdendi. Bunun için de etrafa sevgi ve mutluluk dağıtmaya çalışıyordu. Dünyada

en güçlü ordulardan daha güçlü olan bir şey varsa o da sevgidir ve sevmekten başka çıkar yolumuz yok, diyerek yaratılanı yaratandan ötürü sevmek gerektiğini hem sözleri hem de davranışlarıyla hepimize hatırlatıyordu.

Mehmet Aslan'ın konuşmalarının hepsi değerliydi fakat şu cümlelerin içimizden hiç çıkmaması gerekiyordu. Belki de çerçeveletilip asılmalıydı. "Ben şu anda ne yapıyorum? İyiyi güzeli doğruyu yayabilmek için ben bugün insanlara nasıl yardımcı olabilirim? Ben insanları nasıl mutlu edebilirim? Bu düşüncelerle insan kendini doldurursa dünyada mutsuz kimse kalmaz." O, verdiği mesajlarla herkesi bir araya toplayan gönlü çok derin bir insan. Sükûnet içinde işlerini yapıyor, sözlerini söylüyor. Her yolun barış ve kardeşlikle açılabileceğinin altını çiziyordu. Eğer insanlar bir şeylerin değişmesini istiyorsa bunun barışla, kardeşlikle, huzur ve güvenle ancak olabileceğini tekrarlıyordu.

"Herkes kalbinin sesini iyi dinlesin. Ben yıllarca dünyanın peşinde koşturup durdum. Elbette ki çalışıp kazanacağız. Geçimimizi kazanacağız. Ama arada bir de durup düşüneceğiz." Mehmet Aslan tüm konuşmalarını filozof edasıyla sürdürüyordu. Konuşmalarında ne bir ses yükseltme ne de kırıcı bir söz vardı. Bütün konuşmaları tasavvufi

derinliği olan sözlerden oluşuyordu. O, acısını içine gömmüş, böyle bir durumda bile ülkedeki birlik ve beraberliğin bozulmaması için elinden geleni yapıyordu.

Mehmet Aslan birkaç röportajında da Âl-i İmrân suresi 103. ayet ile Maun suresini herkesin okuması gerektiğini söylüyordu. Peki, ne diyordu bu ayetler anlamı neydi? Âl-i İmrân suresinin 103. ayetinde Allahu Teâla şöyle buyuruyordu: “Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı sarılın. Parçalanıp bölünmeyin. Allah’ın size olan nimetini hatırlayın. Hani sizler birbirinize düşmanlar idiniz de o, kalplerinizi birleştirmişti. İşte onun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz de o sizi oradan kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle apaçık bildiriyor ki doğru yola eresiniz. Sizden, hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülükten men eden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa erenler onlardır. Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için büyük bir azap vardır. O gün bazı yüzler ağarır, bazı yüzler kararır. Yüzleri kararanlara, "İmanınızdan sonra inkâr ettiniz, öyle mi? Öyle ise inkâr etmenize karşılık azabı tadın." denilir. Yüzleri ağaranlar ise Allah'ın rahmeti içindedirler. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte bunlar Allah'ın,

sana hak olarak okuduğumuz ayetleridir. Allah, âlemlere hiç zulüm etmek istemez."

İşte Mehmet Aslan bilgisiyle görgüsüyle duruşuyla bütün güzellikleri kendinde toplamış bir insandı. Kızının vahşice katledilmesine ve gönlündeki o kocaman boşluğa rağmen etrafa iyiliği ve güzelliği yaymaya çalışıyordu. O, vatanını milletini seven biriydi ve en kötü olayda bile sükûnetli davranışıyla tüm kesimleri bir araya getirmiş ve tek yürek olmayı sağlamıştı.

Mehmet Aslan'ın şu cümleleri de bütün konuşmalarının bir özeti gibiydi: "Devletimiz zeval görmesin, milletimiz necip güzel bir millet güzel gönüllü insanlar var. Ben öncelikle kendime şunu söylüyorum. Ben günahkârların günahkârı, fakirlerin fakiri, acizlerin âcizi bir garibim. Rabbim özel ve güzel yaratmış. Çok sevdi kızımı aldı yanına. Bu memlekette artık ikilik olmasın. Bu vahim olayı yapanlara da zulmedilmesin. Adaletin karşısına çıkıp cezalarını çeksinler. Allah onların ana babalarına da yardım etsin."

Kızının ölümünün üzerinden bir yıldan fazla bir süre geçmişti. Mehmet Aslan'ın kızının katilinin cezaevinde öldürüldüğü haberi alındı. Mehmet Aslan bu olaydan sonra da söyledikleriyle bu ülke için ne kadar değerli bir insan olduğunu

göstermişti. Sevindim desem de üzüldüm desem de yalan olur, demişti. İnsan, böyle bir durumla karşılaştığında genelde lanet okur ve intikam ateşiyle yanıp tutuşurdu. Mehmet Aslan ise tam bir teslimiyet içinde ne isyan ediyor ne de bunu yapanlara lanet okuyordu.

Özgecan'ın ölümüyle herkes birlik olmuştu. Tüm Türkiye halkı Mehmet Aslan'ın bu konuşmalarından çok etkilenmiş ve gerçekten onun da dediği gibi şöyle bir durup düşünmüştü. "Ben şimdi ne yapıyorum." diye. O, kimsenin yapamadığını yaptı. Acısıyla bile herkese mesajını ulaştırdı. Yüreklere seslenerek farkındalık oluşturmayı başardı.

Şimdi kime sorsanız kadın-erkek, yaşlı-genç bilir Özgecan'ı. Ve babası Mehmet Aslan'ın o kadar acıya rağmen nasıl vakur bir tavırla insanları merhamete ve bir bütün olmaya çağırdığını…

İnsanlar hayatımızdan gelip

geçiyor onların elinden tutmak,

duasını almak herkese nasip olmaz.

Herkese iyilikle yaklaşmalıyız ve

iyilik yapmak beklemekle olmaz.

Ertelemeden yola çıkmakla olur.

Fatma & Necat Bilezikçi

Fatma & Necat Bilezikçi

Bugün insanlar için neler yapabiliriz?

Onlar için nasıl faydalı olabiliriz?

Bu soruları kendine dert edinmiş bir aile yaşıyor Ankara'da. Komşusu açken tek lokma boğazından geçmeyen, yetim bir çocuğun ayakkabısı yok diye uykuları kaçan, mahallesindeki yaşlılara yemek pişirip evine kadar yemeğini götüren bir aile.

Onlar, hayır yapmayı hayatın merkezine koymuş ve hayatını iyilikle inşa etmiş Fatma ve Necat Bilezikçi.

Aslında onlar iyilik mirasının varisleri. Fakat onları ve yaptıklarını daha iyi anlatabilmek için önce bu mirası onlara bırakan Hacı Raşit Ünal'dan bahsetmek gerekir..

İyilik Mirasının Varisleri

Hacı Raşit Ünal, Fatma Bilezikçi'nin babası. Eşinin tabiriyle Hacı baba. O, sadece kendi çocuklarının değil yetimlerin, kimsesizlerin kısacası ihtiyacı olan herkesin Hacı babası. Vefat ettiği zaman yardım ettiği insanlar sahipsiz kalmasın diye bu vazifeyi damadı ve kızı Fatma'ya miras olarak bırakmış.

Hacı Raşit Ünal, iyiliğe ilk adımını Ankara'da, Hacı Bayram-ı Veli Camii'nde su dağıtarak atmış. Su dağıtmanın değerli bir sadaka olduğunun farkında olan Hacı Raşit Ünal, el arabasına yüklediği bidonlarıyla yıllarca cami önündeki sebillere su taşımış.

Hacı Raşit Ünal bir gün fırından ekmek alırken fırının arka taraflarına konulmuş bayat ekmekleri görür ve "Bu ekmekleri alsam, ihtiyacı olanlara dağıtsam." diye düşünür. O anda fırıncıyla konuşur, ekmekleri alır ve hiç vakit kaybetmeden arabasına taşıyıp yola koyulur. O günden itibaren Hacı Raşit Ünal, fırından aldığı ekmekleri evinde ısıtıp sokak sokak hatta kapı kapı dolaşıp dağıtır. Ayrıca mahallesindeki çocuklar dinî eğitim alsın diye evinin karşısındaki evi kiralar ve bir öğretici de tutarak çocuklara ders verilmesini sağlar. Kızı Fatma Bilezikçi'yi de daha küçük yaşından itibaren bu hayır dairesine dâhil eder.

Fatma Hanım ise ilk zamanlar sabahları erkenden kalkıp bu iş için kapı kapı gezmekte bayağı zorlanmış. Hatta bazen "Keşke babam bugün gelmese." dediği de olmuş fakat bu işin içine girip hayır yapmanın tarifsiz mutluluğuna ulaşınca bir daha kopamamış ve eşini de bu işe ortak edip iyilik etrafında hayatlarını şekillendirmişler. Şimdi ise onların hayatı tamamen yardımlaşma ve paylaşma üzerine kurulu.

Güne İyilikle Başlamak

Fatma Bilezikçi ve eşi Necat Bilezikçi babalarından devraldıkları bu vazifeyi, her gün yeni bir şeyler ekleyerek devam ettiriyor. Birbirlerini bu konuda destekleyen aile için gün, sabahın erken saatlerinde başlıyor. Dört saatlik bir uykunun ardından iyilik peşinde koşmaya hazırlanan Bilezikçi ailesi erkenden uyanıp fırının yolunu tutmak için hazırlanıyor. Necat Bilezikçi, bu durumdan rahatsız değildir. Hatta kendisinin çok yorulduğunu söyleyenlere şu ifadeyle karşılık veriyor: "Elimden gelse hiç uyumam. Sadece vücudumu dinlendirmek için uyuyorum."

Necat Bilezikçi her gün gece on ikide uyuyup saat dörtte uyanıyor. Zifiri karanlıkta kar kış, sıcak soğuk demeden her gün ekmek dağıtmak için yollara düşüyor. Şehir derin bir uykudayken o arabasına

binip simit ve poğaçaları almaya gidiyor. Bunları aldıktan sonra saat altı buçuk gibi de ekmekleri almak için fırınların yolunu tutuyor. Ekmekleri de alıp arabasına yükledikten sonra evine dönüyor. Necat Bilezikçi bu ekmekleri alarak hem ihtiyacı olanlar için bir köprü kuruyor hem de ekmeklerin çöpe gitmesini engellemiş oluyor. Necat Bilezikçi, bir röportajında fırınlara ve simitçilere tam saatinde gitmeye çalıştığını, çünkü yarım saatlik gecikmeyle bile ekmeklerin çöpe atılabileceğini ve bunu da asla istemediklerini söylüyor.

Fatma Bilezikçi ekmekleri kimseye emanet edemedikleri için çok istedikleri halde umreye gidemediklerini söylüyor. Ve hesap yapıyor Necat Bilezikçi : “Umrede bir hafta kalsam günde en az beş yüz ekmekten binlerce ekmek çöpe gider. Hem beni bekleyen insanlar o bir hafta boyunca ne yapar?”

Böylesine zarif bir düşünceye sahip olan Necat Bey’in iyilikle başlayan günü ekmekleri eve getirmesiyle bitmiyor. Sabah altı buçukta ekmekleri eve getirdikten sonra bu kez de mahalledeki 4-6 yaş grubu çocuklara servis hizmeti vermek için yola çıkıyor. Oturdukları apartmanın alt katını küçük çocukların ders almaları için tutan Bilezikçi ailesi, tıpkı babaları Hacı Raşit Ünal’ın seneler önce yaptığı gibi, çocukların bir arada ders almalarını

sağlıyorlar. Necat Bey, çocukları birer birer evlerinden alıp ders alacakları mekâna getirirken Fatma Hanım da muhtaçlara dağıtılmak üzere poğaçaları ısıtıyor.

Çocukların apartmana girmesiyle binanın rengi değişiyor ve onların cıvıltısıyla ortam neşeleniyor. Çocuklara ders veren öğretmen de Bilezikçi ailesinin kızı O da iyilik kervanı yolcularından biri. Çocukların her türlü ihtiyaçlarıyla birebir ilgileniyor ve bilgileri bilgiyi çocuklara bir anne edasıyla öğretiyor.

Beklenen Ân

Necat Bilezikçi mahalledeki çocukları eğitim alacakları mekâna getirdikten sonra, sabahleyin arabasına yüklediği ekmekleri dağıtmaya başlıyor. Saatler on buçuğu gösterdiğinde kendisini dört gözle bekleyen mahallelere doğru arabasını hareket ettiriyor.

Bilezikçi ailesinin arabalarının kendine has bir siren sesi var. Bu ses aynı zamanda sevginin, iyiliğin, mutluluğun sesi. Siren açılıp arabanın sokağa girmesiyle birlikte, görülmeye değer bir ân yaşanıyor. Kadınlar, çocuklar ve tüm ihtiyaç sahipleri arabanın etrafına toplanıyor. İnsanlar toplandıktan sonra da Bilezikçi ailesi, ekmekleri

itinayla ve büyük bir istekle dağıtmaya başlıyor. Açılan poşetler, ekmek ve simitle doldurulunca herkes mutlu ve minnettar bir şekilde evine dönüyor.

Necat Bey bazı ailelerin ekmeklerini kapılarının önüne kadar götürüp teslim ettiğini söylüyor. Bunu yapmasındaki amaç ise çok etkileyici: "Bazı aileler kalabalık ve ekmeğe ihtiyaçları normal bir aileden daha fazla. Fakat buna rağmen gelip almaya çekiniyorlar. Bazıları da yaşlı… Onlar da her zaman dışarı çıkamıyor. Bu sebeple birkaç günde bir evlerine kadar gidip ekmeklerini teslim ediyorum."

Necat Bey'i tanıyıp yardımseverliğini gören bazı fırıncılar ise bu iyiliğe ortak olmak için ona taze ekmek vermeyi teklif ediyorlar. Her akşam sıcacık ekmekleri pişirip Necat Bey'i arıyorlar. O da bu ekmekleri alıp ihtiyacı olan ailelere dağıtıyor. Taze ekmekleri gören aileler ise dünyanın en güzel yiyeceğini almış gibi seviniyorlar. Fatma Bilezikçi ekmeği alan kişilerin "Benim evim şimdi dünyanın en zengin evi oldu." diyerek mutluluklarını dile getirdiklerini söylüyor.

Fatma ve Necat Bilezikçi başkası mutlu olduğu zaman mutlu oluyor ve yardıma muhtaç birinin bir

ihtiyacı olduğu zaman, o ihtiyacı karşılanana kadar gözlerine uyku girmiyor.

Onların gece gündüz düşündükleri tek şey, iyilik adına yapabildikleri arasına yenilerini ekleyebilmek ve babalarından aldıkları bu vazifeyi zamanı geldiğinde çocuklarına devredebilmek. İyilik yapmak için beklememek gerektiğini söyleyen Necat Bilezikçi, "Gücün neye yetiyorsa elinden ne geliyorsa bismillah deyip iyilik yapmaya başlanması gerekiyor." Ve ekliyor: "Allah iyilik yapanı sever."

Yetimlerle Buluşma

Necat Bilezikçi'nin yetimler konusunda ayrı bir hassasiyeti var. Söz konusu yetimler olunca onlar için her türlü fedakârlığı yapmaya hazır. "Müslümanlar arasında kim bir yetimin yiyecek ve içeceğini üstlenecek biçimde sahiplenirse, Allah onu mutlaka cennetine koyar." hadis-i şerifi onu çok etkilemiş. Yetime bakmanın ve onu gözetmenin kendisi için ayrı bir yeri olduğunu sık sık dile getiriyor. Onlar, yetimin hakkını ellerinden geldiğince gözeten ve yardımlarını devam ettirebilmek için her türlü imkânı hazır hâle getirmeye çalışan iyiliksever bir çift.

Fatma Hanım ve Necat Bey, yetimlerle ilgilenmeye karar verdikten sonra mahalle mahalle, ev ev dolaşmaya başlamışlar. Nerede bir yetim varsa gidip bulmuşlar ve bulmaya da devam ediyorlar. Ayrıca ikisi de bu konuda çok hassas ve hatta aralarında tatlı bir yarış dahi var.

Fatma Hanım ve Necat Bey yetimlerle ilgilenirken sadece maddi değil manevi olarak da onların yanında olmaya çalışıyor Necat Bilezikçi: "Bazen yetim bir çocuğun başını okşamak; paradan, giyecekten ve yiyecekten daha önemli hâle geliyor. Güler bir yüz, tatlı bir dil onların en çok istediği şey." ifadeleriyle yetimlere olan hassasiyetlerini dile getiriyor.

Onlar, yetim çocukları kendi çocuklarının arasına almış. Fatma Hanım eşinin yetimlere gösterdiği yakınlıktan olsa gerek, ona yetim babası ismini takmış. Hatta Fatma Hanım, kızlarının arada Necat Bey'e takılarak "Baba, keşke ben de yetim olsaydım da benimle de böyle ilgilenseydin." dediğini gülümseyerek anlatıyor. Çocuklar da Necat amcalarını ve Fatma teyzelerini çok seviyor ve bu sevgilerini kimi zaman sözle kimi zaman da mektupla ifade ediyorlar.

Bilezikçi çifti, yetimlerle ilgilenmek ve onların her ihtiyacını karşılamak için bütün imkânları seferber

etmiş. Sadece birkaç yıl değil onları tanıdıkları andan itibaren yiyecek ve giyecekleri başta olmak üzere eğitim masraflarını karşılamış ve evlilik çağındakilerin çeyizlerine kadar dizmişler.

Çiftin yetimler için yaptığı bir başka güzel şey ise onları her yaz tatile götürmek. Fatma ve Necat Bilezikçi aileler için özel olarak ayarladıkları eve onları bırakıp ihtiyaçları olan ne varsa alıyor ve aileler orada gönüllerince eğlenirken iyiliksever çiftimiz de huzurlu bir şekilde evine dönüyor. Bir hafta sonra da aileleri yerlerinden almak için tekrar yola çıkıyorlar ve onları alıp evlerine getiriyorlar. Çocukların bu tatil sayesinde gözlerinin içindeki gülümsemeyi görmeyi hiçbir şeye değişmeyen aile "Onlar mutlu olunca biz daha mutlu oluyoruz." diyerek bu durumun yaşam enerjilerini arttırdığını ifade ediyor.

Onların bu hizmeti yıllar öncesinde başlamış. Çocukluklarından beri tanıdıkları yetimlerden büyüyüp üniversite okuyanlar hatta evlenenler bile var.

Fatma Hanım'dan Aşevi

Bir ramazan günü Fatma Hanım, eşi Necat Bey ve babası Hacı Raşit Ünal otururken Fatma Hanım "Keşke biz de mahallemizdeki kimsesizlere iftar

verebilsek." diyerek eşiyle ve babasıyla konuşuyor. Bu fikir Hacı Raşit Ünal'ın çok hoşuna gidiyor ve cebinde ne varsa kızı Fatma'nın eline sayıyor Fatma Hanım hemen gidip yemek için tencereler alıyor. Aynı gün kapı önüne ilk iftar sofrası kuruluyor. Bunları anlatırken "İlk tencerelerimiz küçüktü." diyor Fatma Hanım. "Fakat bir hayli fazla sayıda fakir fukara yemesine rağmen, tenceredeki yemekler aşure kazanı misali azalmazdı." diye de ekliyor.

Bilezikçi ailesi başladıkları bu iyilik yolculuğunda yalnız kalmıyor. Onların bu diğerkâmlığını görenler: "Ben de varım!" demek için Bilezikçi ailesinin kapısını çalıyor. Böylece iyilik halkası gün geçtikçe büyümeye başlıyor. İftar için apartmanın bahçesine upuzun bir iftar sofrası kuruluyor ve komşuların hepsi bu durumdan memnuniyet duyuyor. Bu iyiliğin bir parçası olmak için el birliğiyle çalışıyor ve yardım için her biri bir işin ucundan tutuyor. Kimi masaları hazırlıyor, kimi ekmekleri kesiyor, kimi tenceredeki yemekleri dağıtıyor. Fatma Hanım'ın aşevi, ihtiyacı olana iftar yemeği vermenin dışında, birbirini hiç tanımayan komşularını da hayırda birleştiriyor.

Fatma Hanım misafirlerini en güzel şekilde ağırlamak için, pişirdiği yemekleri porselen tabaklarda ikram ediyor. İftar sofrasında özellikle

mülteciler için ayrılmış bir bölüm bulunuyor. Oraya her gün gelen misafirlerine özenle hazırladığı yemeklerden ikram ediyor ve yemekten ziyade yedirmenin insanı mutlu ettiğini ve paylaşma duygusunu herkesin tatması gerektiğini ifade ediyor. Fatma Hanım: "Önceden iftarlara akrabalarımızı, arkadaşlarımızı davet ederdik. Aslında esas olan ihtiyacı olanlarla iftar açmak. İnsanlar bunun bilincine varmalı." diyerek artık onlarca kişiyle iftar yapmanın tadına vardığını söylüyor.

Fatma Hanım "İyilik yapmanın rengi, cinsi, ırkı yoktur."cümlesini söylerken aynı zamanda iyilik yapmanın insanı daha çok yardım etmeye teşvik ettiğini, insanı hayata daha çok bağladığını ve enerji ile doldurarak daha sağlıklı hale getirdiğini söylüyor.

Herkese kucak açarak mahalleliyi de ortak ettiği bu iyilik kervanında dağıtılan yemekler, sadece ramazanla sınırlı kalmıyor. Fatma Bilezikçi ve komşuları ramazan dışında da ihtiyaç sahipleri için çalışmaya devam ediyor. Pazartesi ve perşembe günleri ihtiyaç sahipleri için tencereler kaynıyor. Pişirilen yemekleri ihtiyacı olanlar gelip alıyor ya da Necat Bey kapı kapı dolaşıp dağıtıyor. Çünkü durumu olan insanların bazıları hasta veya yaşlı olduklarından yemek pişirmeye güçleri yetmiyor.

Fatma Hanım, “Biz bu mahallede insanların durumlarını iyi sanırdık. Oysa ihtiyacı olan ne çok kişi varmış, bu vasıtayla öğrendik.” diyerek bu sayede mahallelerini de tanıma fırsatı bulduklarını söylüyor.

Necat Bey, mahallelerinde alzaymır hastası olan birine yemek götürdüğünü anlatırken duygulanıyor. Bu kişinin yemeği aldıktan sonra dönüp “Neden gelmiştiniz?” diye az önce yemek aldığını bile unutacak derecede hasta olduğunu gördüklerinde ne denli üzüldüklerini anlatıyor.

İyilik çemberi etrafında bir araya gelen mahalleli, el birliğiyle pişirdikleri yemekleri ihtiyaç sahiplerine dağıtıyor. “Biz bu yolla fedakârlığı, diğerkâm olmayı öğrendik. Komşuluk yardımlaşmakmış biz bunu test ettik.” diyor Fatma Hanım.

Necat Bey, sürekli yemek götürdüğü yaşlı birinin, yine yemek götürdüğü günlerden birinde, vefat ettiğini öğrenince kendi yakınlarından birini kaybetmişçesine üzülüyor. Bu üzücü hadiseden sonra bile hayatının son demlerinde yardıma ihtiyacı olan birini yalnız bırakmadığı için mutluluk duyduğunu ifade ediyor. “İnsanlar hayatımızdan gelip geçiyor. Onların elinden tutmak, duasını almak herkese nasip olmaz. Herkese iyilikle

yaklaşmalıyız ve iyilik yapmak beklemekle olmaz. Ertelemeden yola çıkmakla olur."

Bilezikçi ailesi, iyilik listesine ihtiyaç sahiplerine ev almayı da eklemiş. Teker teker onlara ev almaya da başlayan Fatma Bilezikçi ve eşi, iyilik ağının her geçen gün yayılarak büyüdüğünü söylüyor. Ev alamadıkları ailelerin de kiminin elektrik faturasını, kiminin su faturasını ödeyerek onlara maddi destek olmaya çalışıyorlar. Tüm bunları yapmaktan bir an geri durmayı düşünmeyen Bilezikçi çifti, kendilerine söylenen "Sizi tanıdıktan sonra yüzümüz güldü." sözüyle yorgunluklarını atıyor.

Fatma Hanım yetim annelerinin umre hayalini gerçekleştirmek için de kolları sıvamış. Bu sevinci onlarla yaşamak, kutsal topraklara yardım ettiği ailelerle beraber adım atmak… Fatma Hanım yakın zamanda çıkacağı umre yolculuğunu bu hayallerle süslüyor.

İyilik zincirine her gün bir yenisini daha ekleyerek hayatlarına devam ediyor Bilezikçi ailesi. Onlar, yaptıkları iyiliklerle yüzlerce ailenin kalbinde, yanında, duasında… Tüm dertleri "Bugün iyilik adına ne yapabilirim, bende olanı kiminle paylaşabilirim?" sorusuna yeni cevaplar bulabilmek…

Engelsiz bir hayat ve mutlu etmek için çevir pedalları…

Engelsiz Pedalcılar dışarı çıkardıkları çocukların kimiyle rüzgârın elini tutuyor, kimini Güneş'le buluşturuyor ve kimiyle de yağmur damlalarının gökten süzülüşünü izliyorlar.

Samet Aksuoğlu, bisikleti tanımının dışına çıkararak engelli ve engelsizin beraber kullandığı bir iletişim aracı haline getirmeyi başarıyor.

Samet Aksuoğlu

Engelsiz Pedal - Engelsiz Çorba

Samet Aksuoğlu

Engelsiz Pedal - Engelsiz Çorba

Çevir pedalı adı heyecan olsun.

Çevir pedalı adı özgürlük olsun.

Çevir pedalı adı iyilik olsun.

Pedal çevirmeyle iyilik mi olurmuş demeyin. Bir grup üniversite öğrencisi bunu başarıyor ve biraz eğlence, biraz sevinç ve çokça hareketin yer aldığı bir iyilik dalgası başlatıyorlar. Yorucu ama bir o kadar da mutluluk verici bu iyiliğin mimarları Samet Aksuoğlu ve arkadaşları. Daha çok genç olmalarına rağmen yaptıkları özverili çalışmalar herkesi gururlandırıyor.

Aslında bir bardak çayla başlıyor tüm hikâye. Samet ve arkadaşları bir yaz akşamında kamp yapmak için yola çıkıyorlar ve beklenmedik bir anda başlayan yağmur sebebiyle yolları bir çay bahçesine

düşüyor. Öğrenci olduklarından çay içmek için paraları yeterli gelmiyor ve fiyatı düşürmek için mekân sahibiyle konuşmaya başlıyorlar. Bu konuşmalar yan masalardan duyuluyor ve bir süre sonra masalarda oturanlardan biri "Çaylarınız benden gençler, ben ısmarlayacağım çaylarınızı oturun siz." diyor. Samet ve arkadaşları bu incelik karşısında önce mahcup olsalar da bu kişinin ısrarlarına dayanamayıp önlerindeki bir masaya oturuyorlar. Bir süre sonra yanlarına çayları ısmarlayan kişi geliyor. Bir tabure çekiyor gençlerin masasına. Böylece muhabbet başlıyor. Gençler İstanbul Üniversitesi'nde öğrenci olduklarından, buraya kamp yapmak için geldiklerinden ve ders dışı aktivitelerinden bahsediyorlar. Gençlerin enerjilerinden ve neşelerinden etkilenip onlara çay ısmarlayan ve yanlarına oturup muhabbetlerine ortak olan kişi de Uğur Küçükşahin. Konuşma sırasında Uğur Küçükşahin on iki yaşında Ceyda isminde bir kızı olduğunu söylüyor. Ceyda'nın açık omurga hastalığının olduğundan ve bu sebeple istediği gibi yürüyemediğinden bahsediyor. Uğur Bey, bu gözleri ışıl ışıl gençlerden bir istekte bulunuyor: Kızı Ceyda'yla tanışmalarını. Samet ve arkadaşları bu durumdan çok memnun olacaklarını söylüyorlar, birbirlerinin numaralarını aldıktan sonra görüşmek için sözleşip ayrılıyorlar. Böylece

ilk anda farkına varmasalar da bu çay bahçesi iyilik tohumlarının ekildiği ilk yer oluyor.

Bu gençler, kısa bir süre sonra Ceyda'yla tanışmaya gidiyorlar. O da diğer özel çocuklar gibi dışarı çıktığında yaşadığı sıkıntıları anlatıyor. Yolların yapısından, sokaklardaki engellerden, insanların anlamsız bakışından söz ediyor.

Aslında Ceyda ve onun gibi engelsiz bir dünya dileyenlerin çok basit bir isteği var: Tüm insanlarla aynı gökyüzünü paylaşmak. Onlar sadece bunu istiyorlar. Onların bu isteğini Samet başarıyor ve bu iyilik dalgasının ilk halkasını oluşturuyor.

Samet aynı zamanda bir bisiklet tutkunu. Hayatının başkahramanı diyebileceğimiz kadar çok seviyor bisikleti. İstanbul'da yaşayan Samet, üniversiteye, markete, kafeye bisikletiyle gidiyor. Bu arada o sıralarda başlayacak olan Türkiye Bisiklet Filmleri Festivali'ne hazırlanıyor. Hatta festival için kendisine özel tasarımlı, Hollanda tipi kasalı bir bisiklet verilmiş. Birgün el ilanı dağıtırken aklına çay bahçesinde tanıştıkları Uğur Küçükşahin'in kızı Ceyda geliyor ve "Neden Ceyda'yı bu bisikletle gezdirmiyorum ki?" diye soruyor kendine. Bu fikri gerçekleştirmek için yanına bir arkadaşını

alıp yola koyuluyor. Ceyda'nın anne ve babasıyla bu düşüncesini paylaşıyorlar. Ceyda'nın babası o sıralar bir banka müdürünün makam şoförlüğünü yapıyor. Samet şöyle diyor: "Uğur abi sen nasıl birilerinin makam şoförüysen biz de Ceyda'nın makam şoförü olmak istiyoruz." Anne-baba önce biraz tereddüt etse de kızlarının mutluluğu için gelen bu süper kahramanları daha fazla kıramıyor. Bisikletin kasasına evden yastık, minder yerleştirip Ceyda'yı oturtuyorlar. Böylece Ceyda'yı İstanbul'da şahane bir gezintiye çıkarıyorlar. Ceyda İstanbul sokaklarında insanların, arabaların arasında bisikletle özgürce dolaşmaktan büyük keyif alıyor. Bir bisiklet Ceyda'nın engellerini kaldırıyor. Belki de bisiklete binmek hayallerinde bile olmazken şimdi onu gerçekleştiren birilerinin olması onu hayata daha sıkı bağlıyor. Böylece Samet kendi tabiriyle Ceyda'nın makam şoförü oluyor.

Bir süre sonra Samet'in Ceyda'yla yaptığı gezi, kulaktan kulağa yayılıyor ve aileler kendi çocuklarını da gezdirmesi için Samet'e ulaşmaya başlıyorlar. Samet artık aynı anda birçok çocuğun makam şoförü oluyor. Üniversitedeki derslerden fırsat buldukça bedensel engelli, lösemili, otizmli çocukları bisikletiyle gezdirmeye çalışıyor. Fakat bir zaman sonra daha çok çocuğu mutlu etmek için

daha fazla gönüllüye ve bisiklete ihtiyaç olduğunu düşünüyor. Bu düşünceyle bir dernek açılması konusunda çalışmalara başlıyorlar. Başlarda derneğin açılmasıyla ilgili umutsuzluklar olsa da iyilik tohumlarının yeşermesiyle gönüllü sayısı yüzlerce insana ulaşıyor.

Derneğin ismi de içindekiler kadar özel: Engelsiz Pedal Derneği

Derneğin yaptığı çalışmalar sayesinde ulaşılan gönüllü sayısı gün geçtikçe artıyor. Bu sayede bisiklet sürecek kişiler belirleniyor. Samet bu bisiklet sürücülerine makam şoförleri ismini vermiş ve gönüllüler buna karar verdikten sonra birtakım eğitimden geçiyorlar. On aşamadan oluşan bu eğitim psikologlar ve öğretmenler eşliğinde başlıyor. Çünkü ilk ders hitap dersi. Çocuklara nasıl davranılması gerektiği konusunda eğitici bir ders verildikten sonra profesyonel bisikletçiler tarafından trafik, teknik eğitim ve ilk yardım dersleri veriliyor. Eğitim sonrasında yapılan sınavı kazanan kişi makam şoförü olmaya hak kazanıyor. Geziler iki makam şoförü tarafından gerçekleşiyor. Biri trafiği kontrol ederken diğeri de çocuğu gezdiriyor. Ayrıca bu gönüllüler çocuğa oyuncak, çikolata gibi hediyeler de alıyorlar.

Engelsiz Pedal derneğinin kullandıkları bisikletler özel yapım olduğundan maliyeti hayli yüksek. Fakat gönüllülerin yardımı, yapılan festivaller, kermesler, canlı bisiklet gösterileri ve konserler sayesinde engelsiz bir hayat için pedal çevirmeye durmaksızın devam ediyorlar. Onlar bu yaptıklarını hiçbir karşılık beklemeksizin tanımadıkları çocuklar için yapıyorlar. Daha fazla engelli çocuğun yüzünde aynı tebessümü görmek ve daha fazla gönüllüye ulaşmak için canla başla çalışıyorlar.

Samet Aksuoğlu'nun başlattığı bu proje, 2011 yılında görme engellilerin 2013 yılında da ortopedik engellilerin bisikletle geziler düzenlediği büyük bir gönüllülük organizasyonu haline geliyor. Bu sayede bedensel engelleri sebebiyle evlerinden çıkamayan bu çocukları kamusal alana kazandırmak ve dünyayla tanıştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Onlar bu yaptıklarıyla vaktinin çoğunluğunu evinde geçiren engellilerin dışarıya açılan penceresi oluyorlar.

Tüm Türkiye'yi bu iyilik hareketine katmak için çalışıyorlar ve hızla genişleyen bir iyilik ağı dört bir tarafı sarıyor. Dışarı çıkardıkları çocukların kimiyle rüzgârın elini tutuyor, kimini Güneş'le

buluşturuyor ve kimiyle de yağmur damlalarının gökten süzülüşünü izliyorlar.

Yol Arkadaşım Her Yerde

Samet ve gönüllülerin yaptığı başka bir organizasyon ise Yol Arkadaşım projesi. Engelsiz Pedal içindeki bir proje olan Yol Arkadaşım projesiyle bedensel ya da görme engelli arkadaşlarıyla ormanda kuşların sesini duymaya, bir göl kenarında balık tutmaya gidiyorlar. Çadırlar kurup kamp yapıyorlar, beraber ateş yakıp yemek yapıyorlar ve gece aynı gökyüzünün altında uyumanın keyfine varıyorlar. Belki de dışarıda hiçbir şekilde karşılaşma imkânı olmayan bu insanlar uzun bir yolculuk için buluşuyorlar. Bazen bir şehirden diğerine gidiyorlar bazen dağlara çıkıyorlar bazen yaylalarda mis gibi temiz havayı beraber soluyorlar. Şehirler arası yolculuklara çıkıyorlar ve tüm bunları yaparak aslında şunu göstermeye çalışıyorlar: Gerekli imkânlar sağlanırsa engelli dediğimiz o muhteşem insanların da her şeyi yapabileceklerini. Nitekim öyle oluyor. Samet, Boğaziçi Üniversitesinde okuyan görme engelli bir arkadaşına "Van Gölü'ne gitmeye ne dersin?" diye soruyor. Sonrasında hızlı bir şekilde karar verip bisikletlerini otobüse yüklüyorlar ve Van'a doğru

yola koyuluyorlar. Ocak ayında ve -10 derece soğukta Van Gölü'nün etrafını turluyorlar. Bu, iki arkadaş için de muhteşem bir deneyim oluyor. Turu iki kişilik tandem bisikletlerle yapıyorlar. Bu bisikletleri de gönüllülerin desteğiyle Hollanda'dan getiriyorlar. Tandemlerde iki kişinin de pedalı var ve onlar hayata beraber pedal çeviriyorlar. Samet bu yaptığıyla gösteriyor ki aslında engelli-engelsiz ayrımları sadece zihnimizde. Yapmamız gereken ilk şey ise zihinleri bu düşüncelerden ayıklamak.

Engelsiz Çorbalar Dağıtılıyor

Etrafına iyilik dağıtan gençlerin yaptıkları sadece bunlarla sınırlı değil. Onlar ayrıca Engelsiz Çorba projesiyle geceleri sokaklarda yatanlara çorba dağıtıyorlar. Gönüllülerin yaptığı çorbaları termoslarına doldurup sıcak-soğuk, yaz-kış dinlemeden bisikletleriyle İstanbul sokaklarını dolaşıyorlar. Gecenin bir vakti herkes yatağında uyurken onlar paylaşmanın verdiği tarifsiz duyguyu yaşıyor.

"Bazı insanlar sıkıntı içindeyken onları görmezden gelemeyiz." diyerek bu projeye başlamışlar. Onların istedikleri hayat devam ederken sokakta yatan binlerce insanın ve evlerinden uzakta izbe yerlerde

yaşamlarını sürdürmeye çalışan mültecilerin farkına vardırabilmek, fark ettirebilmek.

Yanlarında engelli arkadaşları da var. Onlar ise artık yardım edilen değil yardım eden konumunda olmaktan gayet mutlular. Bu onların kendilerine olan özgüvenlerini perçinliyor. Beraber yaşadıkları bu mutluluk onları hayata bir birey olarak tutunmalarını sağlıyor.

Her perşembe düzenledikleri Engelsiz Perşembe günleriyle de engellilerle, mültecilerle ve evsizlerle nasıl iletişim kurulacağı nelere dikkat edileceği konusunda fikir alışverişi yapıyorlar.

Samet Aksuoğlu ve arkadaşları yaptıklarıyla bisikletin tanımını değiştirdiler. Bisiklet, spor yapmak, eğlenmek ve ulaşım aracı olmanın ötesinde bir iletişim ve yardımlaşma aracı haline dönüştü. Engelli-engelsiz bir araya geldi, aralarındaki bağ güçlendi ve bir dostluk aracı haline döndü.

Samet ve gönüllülerin yaktığı iyilik kıvılcımı çoktan alevlenip sonsuz sayıda iyilik dalgası haline geldi bile. Onlar gerçekleştirdikleri bu iyi fikirlerle tüm insanların bir arada bulunabileceğini bir kez daha kanıtladı.

Çocuklarımız bize Allah'ın emaneti "Niye böyle oldu?" diye düşünüp zaman kaybetmek yerine "Çocuklarımız için ne yapabiliriz?" diyerek yola koyulduk. İnsana yapılan yatırım en büyük iyiliktir.

Necla & Hüseyin Başyiğit

Necla & Hüseyin Başyiğit

Necla ve Hüseyin Başyiğit'in cennetten parça üç evladı

Muhammed Mustafa, Pembe Şeyma ve Recep…

Onlar görme engellerine rağmen başarılarıyla herkese örnek olan üç kardeş…

Bahaneler üretmek yerine engelleri birer birer aşan Başyiğit ailesi ilham veren hikâyeleriyle bir yandan herkesi gururlandırırken diğer yandan da aile olmanın birbirine kenetlenmek olduğunu yaşamlarıyla gösterdiler.

Ailenin Neşesi Çocuklar

1987 yılı… Başyiğit ailesinin heyecanla doğmasını bekledikleri ilk çocukları Muhammet Mustafa dünyaya gözlerini açar. Çocuk neşe getirir ve ailenin mutluluğu da Muhammet Mustafa'yla her geçen gün katlanarak artar. Fakat bu mutluluk

kısa bir süre sonra yerini üzüntüye bırakır. Çünkü Muhammet Mustafa doğuştan görme engellidir ve bu durumu aile çok sonra Muhammet Mustafa altı aylıkken fark eder.

Anne Necla Başyiğit, Muhammet'in görme engelli olduğunun fark edildiği o ilk ânı şöyle anlatıyor: "Ailece bir arkadaşımıza misafirliğe gitmiştik. Orada Muhammet'in sürekli lambaya bakması ev sahibinin ilgisini çekmiş bana bu çocuk sürekli ışığa bakıyor gözünde bir sorun olmasın, dedi. Sonra doktora götürdüğümüzde anladık ki çocuğumuz görme engelli. Bunu duyunca yıkıldık. O gece çocuğumun başında yaşadıklarımı bir Allah bir de ben bilirim. Günlerce ağladık. Üzüldük. Ama baktık ki ağlamakla hiçbir şey çözülmüyor."

Başyiğit ailesi emanet olarak kabul ettikleri çocukları Muhammet Mustafa'yı doktor doktor gezdirip bir çare aradıkları vakit ikinci çocukları Pembe Şeyma dünyaya gelir. Necla ve Hüseyin çiftinin çocukları doğar doğmaz ilk baktıkları yer gözleri olur. İlk çocuklarındaki tecrübesizliği Şeyma'da yaşamazlar ve onun da bakışlarından görmediğini anlarlar. Birkaç yıl sonra ailenin üçüncü üyesi Recep doğar. Fakat o da görme engellidir.

Baba Hüseyin Başyiğit, üçüncü çocuğu Recep'in doğumuyla yaşadıklarını şöyle anlatıyor: "1992

yılında Recep doğduğunda eve gelip hemen gözüne baktım. Gözünü tam açamıyordu ama onun da abi ve ablası gibi görme engelli olduğunu anladım. Şaşırmadık. Hamd ettik, şükrettik. Bizim için artık bir farklılık bir engel değildi bu durum."

Hüseyin Başyiğit ve Necla Başyiğit, evlatlarını sevgiyle kucaklayıp bağırlarına bastılar. Aile olarak birbirlerini destekleyip üzüntülerini bir kenara bıraktılar ve bütün dikkatlerini çocuklarına verdiler. Necla Başyiğit, çocuklarının bebekken yanlarında ağladığında Hüseyin Başyiğit buna izin vermiyordu. Bebek bile olsa çocuklarının bundan olumsuz etkileneceğini söyleyip Necla Hanım'ı teselli ediyordu. Necla Hanım da Hüseyin Bey'in canı sıkıldığında ona nasihat ediyordu. "Sakin olalım Hüseyin Bey telaşlanmayalım onlar bize Allah'ın emaneti. Biz elimizden geleni yapalım veren verdiğine elbet sahip çıkacaktır."

Anne baba olarak çocuklarının sağlıklı olması için çalışmaya başladılar. Bunun için dualar ederler ve onların saçının tek teline zarar gelmesi en büyük korkularıdır. Hüseyin ve Necla Başyiğit çocuklarına her anne baba gibi üzüldüler. Bir süre sonra durup düşündüler. Bu durumun imtihan olduğunun farkına varıp "Niye böyle oldu?" diye düşünmek yerine, "Çocuklarımız için ne yapabiliriz." diyerek araştırmalara başladılar.

Hastane Serüveni

Çocukları için şifa arayan aile, öncelikle hastane hastane gezip çocuklarının durumuna bir çare aramaya başladı. Anne Necla Başyiğit hastanede geçen vakitlerini anlatırken: "Uzun bir süre hastane hastane dolaştık. Sonra Ankara Hacettepe'ye gitmeye başladık. Orada doktorlar, çocuklar için ameliyat olurlar filan dediler ama gerçek anlamda bir umut vermediler. Aydın'dan Ankara'ya ayda bir kere kontrol amacıyla gelmek zorundaydık. Bu durum bir süre sonra bizi zorlamaya başladı. Birilerine yük olmak da istemiyorduk. Bu sebeple eşim tayinini Ankara'ya daha yakın olmak için Afyon'a istedi. Hastaneye beş yıl boyunca gidip geldik. Önce hastaneye gidiyor. Oradan da doktorların özel muayenehanesine gidiyorduk. Ama hiçbir netice alamadık."

Aile, üç çocuğuyla beraber bir yandan hastane hastane dolaşırken diğer yandan da onlara kendi imkânları doğrultusunda eğitim vermeye başladı. Hüseyin Başyiğit çocukların hayatı için yaptıkları en önemli şeyin eğitimlerine erken yaşta başlamış olduklarını söylüyor. Çocuklarına ah vah edip yazıklanarak vakit kaybetmek yerine çevreyi, insanları tanıtmaya başladılar. Böylece dokunarak, hissederek, duyarak bütün bilgileri almaya çalışan

çocuklar daha okula başlamadan hayatın içine karışmışlardı.

"Muhammet Mustafa iki yaşındayken eğitimine başladık. Bu çocuklar özeldi onlar için daha başka eğitim yöntemleri bulmalıydık. Eşimle oturup konuşarak nasıl bir yol izleyeceğimize karar verdik. Bunu kendimiz yaptık. Bir psikoloğa gitmedik. Ondan fikir almadık. Zaten o yıllarda psikoloğa gitmek de pek yaygın değildi. Rabbimizin bize verdiği güç ve kuvvetle engelleri birer birer aşmayı başardık." Hüseyin Başyiğit geçirdikleri yılları böyle anlattı. Ara ara titreyen sesi çocuklarının başarısını anlatırken gururla yükseldi.

Başyiğit ailesi tüm olumsuzluklara rağmen umutlarını kaybetmedi aksine gün geçtikçe birbirlerine desteklerini arttırıp dışarıdaki tüm güçlüklere karşı çocuklarını eğittiler. Çocuklar hiçbir ayrım yaşamadan okul çağına kadar arkadaşlarıyla zaman geçirdiler, oynadılar, eğlendiler. Muhammet Mustafa o yılları bir röportajında şöyle anlatıyor: "Görme engelli olduğumun kaç yaşında farkına vardım bilmiyorum. Küçükken hastaneye giderdik, belki o zamanlar anlamışımdır. Çocukken köydeydik istediğimiz gibi oyunlar oynardık. O zamanlar kör olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Onlarla gören ve görmeyen ayrımı olmazdı.

Fakat bir süre sonra insan, herkes gibi olmadığını fark etmeye başlıyor. Görsel konularda herkesin verdiği tepkileri veremiyorsun akranlarından eksik olduğunun farkına varıyorsun. Örneğin saklambaç oynadığında saklananı bulamıyorsun."

Şehir Şehir Okul Arama

Görme engelli çocukların o yıllarda okul bulması bayağı zordur. Sadece belli başlı şehirlerde okullar vardır. Okulların eğitimleri konusunda da ailenin bir bilgisi yoktur. Bu sebeple Hüseyin Başyiğit en iyi okulu bulmak için İstanbul'dan başlayıp şehir şehir Türkiye'de ne kadar görme engelli okulu varsa hepsini gezip dolaşır. Bu sırada okul çağı gelen Muhammet Mustafa'yı aile Ankara'daki bir okula yazdırır. Muhammet Mustafa, okulunun ilk yılını ailesinden uzakta Ankara'da görme engelliler okulunda geçirir. Anne ve babanın bu yaştaki bir çocuğunu hele ki görme engelli çocuğunu yatılı bir okula göndermesinin oldukça zor olduğunu söyleyen Hüseyin Başyiğit ise Muhammet Mustafa'nın okula gitmeyi çok istediğini fakat yatılı kalmak fikrinin onu üzdüğünü ve okula başlamadan uzun bir süre öncesinden suskunluğunun başladığını ifade eder.

Muhammet Mustafa da geride bıraktığı o mücadele dolu yılları şu cümlelerle tamamlar: "Yedi yaşında küçük bir çocuksunuz. Aileniz Afyon'da. Sizi

Ankara'da yatılı bir okula bırakıp geliyor. Bunu şimdi sokağa çıkıp bir anneye sorsak çoğu böyle bir şeyi kabul etmez. Kimse o yaşta görmeyen çocuğunu şehir dışındaki bir okula yatılı bırakmak istemez. Bu aslında mücadelemizin çok çetin geçtiğinin bir göstergesiydi. Yapılması gereken oydu. Biz okulda ağladık. Annemiz babamız evde ağladı. Ama bu mücadelenin verilmesi gerekiyordu ki bir aşamaya gelinebilsin. Onlar bunun üstesinden geldiler. Annem ve babam biz çocuğumuzdan ayrılmayız deyip bizi eğitimden de mahrum edebilirlerdi veya bazı anne ve babaların yaptığı gibi tam tersi bir davranışta da bulunabilirlerdi. Biz okulda görüyorduk. Anne baba geliyordu çocuklarını bırakıyordu. Eylül ayından yarıyıla kadar çocuklarını hiç arayıp sormuyorlardı. Orayı bir sığınak bir kurtuluş olarak görüyorlardı. Biz oraya bırakıldık ama her daim ailemizin desteğini yanımızda hissediyorduk. Annem bavulumun gözüne jetonları doldururdu. İstediğim zaman annemi babamı arardım."

Başyiğit ailesi çocuklarını bir kenarda tutmak yerine hayata karışmaları için ilk adımı atarlar. Ayrılık zor gelse de çocuklarının geleceği için bu duruma katlanırlar.

Aile bu arada başladığı okul arama çalışmalarını nihayete erdirir ve İzmir'de Âşık Veysel Görme

Engelliler okulunda karar kılarlar. Böylece ailenin İzmir serüveni de başlamış olur.

Büyük Fedakârlıklar

Aile çocuklarının eğitimi için Afyon'dan İzmir'e taşınır ve Muhammet Mustafa eğitimine burada devam eder. Pembe Şeyma ve Recep de okul çağları geldiğinde buradaki okula başlrlar. Okul yatılıdır ve üç kardeş burada hafta içi kalır hafta sonunda ise evlerine giderler. Okul bulunmuştur ama sıkıntılar bitmemiştir. Hüseyin Başyiğit çocukları okula götürüp getirirken yaşadığı sıkıntıları şöyle ifade eder: "Çocuklarımız görme engelli ve yatılı okuyor. Haftasonları geldiğinde onları eve götürürdüm. Elimde üç tane çanta, çantalar ağır çünkü görme engellilerin kitapları çok hacimli kitaplar. Çocuklar görmediği için de ellerinden tutarak götürmek zorundasınız. Ve tek bir araba da değil üç araba değiştirerek eve geliyorduk. Herkesin çocuğu evinden çıkıyordu ve yakınlardaki bir okula gidiyordu. Bu dönemler bizler için sıkıntılıydı."

Günler sıkıntılı geçer fakat hiçbir zorluk onları yollarından alıkoymaz. Yılmadan yollarına devam ederler. İlköğretim bitene kadar da her haftasonu Hüseyin Başyiğit üç vasıta uzaklıkta olan okula gidip çocuklarını alıp eve gelirdi. Bu denli zorlu seneler geçiren aile çocuklarını eğitimlerinde

onlara sonuna kadar destek olurlar ve çocuklar ilköğretimi üstün başarılarla bitirirler.

İlköğretimi bitiren çocukları yeni bir sıkıntı beklemektedir. Lise için uygun bir okul bulabilmek. Çünkü görme engelliler için lise yoktur ve çocuklar normal bir lisede devam etmek zorundadır. Aile bu kez de okul okul dolaşarak lise bulmaya çalışır. Fakat çoğu okul, görme engelli olduklarını gerekçe göstererek onları okula almak istemez. Olumsuzluklar onları asla pes ettirmez ve sırasıyla okulları dolaşmaya devam ederler. Bu çabaları boşa çıkmaz, sonunda başarırlar ve çocuklarını İzmir'deki Mustafa Kemal Lisesine kaydettirirler.

Liseye ilk başlayan yaşı sebebiyle Muhammet Mustafa olur. Baba Hüseyin Başyiğit ilk gün Muhammet Mustafa'yı etrafı iyice tarif ederek okula götürür ve "Bak Mustafa! Okula seni bir daha getirmeyeceğim, iyice öğren bundan sonraki günler kendin tek başına geleceksin." diyerek Muhammet Mustafa'nın tek başına okula gitmesi için onu cesaretlendirir.

Hüseyin Başyiğit'in anlattıklarına göre Muhammet Mustafa için lisenin ilk zamanları biraz sıkıntılı geçer. Kocaman okulda görme engelli olarak bulunmak ona ilk başta zor gelir. Gün geçtikçe sessizleşir. Okumaktan uzaklaşır hatta tamamen bırakma noktasına gelir. İşte böyle sıkıntılı bir

vakitte birgün Muhammet Mustafa eve çok neşeli gelir. Anne ve babası sorduğunda "Bugün daha mutluyum." der. Hüseyin Başyiğit Muhammet Mustafa'daki bu ani değişimin sebebini çok geçmeden öğrenir. Okuldaki rehberlik öğretmeni Muhammet Mustafa'yı fark etmiş, onunla iletişime geçerek konuşmuş ve sorunlarını dinlemiştir. Bu durum Muhammet Mustafa'nın çok hoşuna gitmiştir ve okula alışmaya başlamıştır. Rehberlik öğretmeninin ilgilenmesi manevi yönden Muhammet Mustafa'yı güçlendirmiştir ve ailenin deyimiyle hayatlarında önemli bir dönüm noktası olmuştur. Rehberlik öğretmeninin verdiği destekle başarıları artan çocuklar okulun gurur tablosuna isimlerini yazdırmışlardır.

Çocuklardan en büyüğü yani Muhammet Mustafa lise son sınıfa geldiğinde üniversite sınavına girmek ister. Fakat elde materyal yoktur. Bu durumda ne yapacaklarını düşünürler ve baba Hüseyin Başyiğit, sınava hazırlık kitaplarını seslendirmeye karar verir. Fakat o zamanlar ses kaydedecek elektronik aletler yaygın değildir. Baba, önce pilli bir fotoğraf makinesine soruları okur. Fakat pillerin zamansız bitmesi üzerine bu duruma başka bir çare arar. Yurtdışına giden bir arkadaşından kayıt yapmak için mp3 getirmesini ister. O senelerde mp3 yaygın olmadığından aileye bu biraz pahalıya mal olur. Fakat çocuklarının eğitimi için hiçbir eksiğin olmasını istemeyen aile onların okuması için her

sorunu çözmeye çalışır. Hüseyin Başyiğit aldıkları mp3'e gece gündüz soruları okumaya başlar. Okunan soruları Muhammet Mustafa eve geldikten sonra dinler. Hüseyin Başyiğit sayısı yetmiş bini bulan soruları okumaya başladığında yaptığı işin o kadar da zor olmayacağını düşündüğünü fakat ilerledikçe aslında ne kadar zor bir işe giriştiğini fark eder. Bazen soruları okurken uykuya dalar bazen yorgunluktan sesi kısılır. Ama pes etmez ve onlarca soru bankasını seslendirir. Muhammet Mustafa da babasının bu emeğinin hakkını verir ve üniversite sınavını dereceyle kazanır.

Muhammet Mustafa Ankara Gazi Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği bölümüne yerleşir. Hüseyin ve Necla Başyiğit çifti, bu güzel habere çok sevinir. Muhammet Mustafa'dan sonra sırada Pembe Şeyma vardır. O da babasının okuduğu soruları dinler aynı zamanda sınava daha iyi hazırlanabilmek için dershaneye yazılır. Hüseyin Başyiğit kızını dershaneye götürdüğü ilk günü gözleri yaşararak ve sesi titreyerek anlatır: "Şeyma'yı dershaneye götürdüm ve ona diğer çocuklarıma da söylediğim gibi yarın tek başına geleceğini benim onunla gelmeyeceğimi söyledim. Ve yol boyu nasıl gideceğini tarif ettim. Otobüse nerede binip nerede inecek, nerede sağa dönecek, nerede sola dönecek. Bunları anlattıktan sonra kızım o gün dershaneye gitti. Bu işi yapabilecek misin, bak yapamayacaksan yani tek başına gelemeyeceksen

burada bırakalım, dedim. Yapabilirim, dedi. Ama akşam kendi kendine ben nasıl gideceğim, dediğini duydum. Biliyorum tedirgin olduğunu ama ona bunları söylemezsem tek başına bir yerlere gitme cesaretini hiçbir zaman kazanamazdı. Neyse sonraki gün kızım evden çıktı ben de arkasından. Onlar tek başlarına gittiklerini zannederlerdi ama ben her yeni bir yere gitmeleri gerektiğinde on on beş gün onları takip ederdim. Tabi onların bundan haberi o zamanlar yoktu. Çok sonraları bu durumdan haberleri oldu. Kızım otobüse binmek için durağa kadar geldiğinde burnuyla etrafındaki kokuları hissetmeye çalıştı ve benim olduğum yöne doğru döndü. O an kendimi çok tuhaf hissettim. Kızım beni görmüyordu ama onunla aynı yerde olduğumu anlamıştı sanki."

Hüseyin Başyiğit kızıyla beraber otobüse biner sonra kızının inmesi gerektiği yerde beraber inerler. Kızı önde babası ise arkada onu takip etmeye başlar. Fakat kızı dershaneye yakın bir yerde kaldırım üzerinde yürüdüğü sırada kaldırımdaki bir ağaca kafasını çarpar. Hüseyin Başyiğit kızının tutmak ister fakat kendine hâkim olur ve canı yansa da kızını kendi haline bırakmak zorunda kalır. "Eğer tutsaydım tekrar en başa dönerdik onlar bizsiz de yaşamlarını sürdürebilmeli." Hüseyin Başyiğit bu cümlelerle aslında yüreği el vermese de mecburen bu şekilde davrandığını gösterir ve yaşadığı bu olayı hiç unutamaz.

Hayat böyle acısıyla tatlısıyla mücadeleyle devam eder. Üzülünce birbirlerine sarılarak destek bulurlar. Şeyma da üniversite sınavına girer ve İstanbul Marmara Üniversitesi'nde Türkçe Öğretmenliği bölümünü kazanır.

İlk iki çocuğunu üniversiteye yerleştiren ailenin mutluluğu en küçük çocukları olan Recep'in de sınavı kazanmasıyla kat kat artar.

Üç kardeş anne ve babalarının desteği ve kendilerinin verdiği üstün çabayla üniversiteyi de bitirir. İşlerini ellerine alırlar.

Hüseyin Başyiğit engelli çocuğu olan ailelerin üzülmemesi gerektiğini Allah'ın kuluna kaldıramayacağı yük vermeyeceğini söyler ve Necla Başyiğit de "Tekrar dünyaya gelsem yine çocuklarım Mustafa, Şeyma ve Recep olsun isterdim." diyerek çocukların engelli olmasının anne ve baba sevgisinden hiçbir şey eksiltmediğini ifade eder.

İnsana yapılan yatırımın en büyük iyilik ve yatırım olduğunu bilen aile çocuklarını okutmuş onların yetişmiş bir birey olarak toplumsal hayata dâhil olmalarını sağlamışlardı. Hüseyin ve Necla Başyiğit çifti hayattaki güzellikleri fark ederek yaşamakta ve vakitlerini torunlarını severek geçirmekteler.

İnsani duyguları ön plana çıkaran program, Türk insanının değişen koşullara inat yardıma muhtaç insanlara el uzatmaktan vazgeçmediğini gösterir. "Sen Olsan Ne Yapardın?" diyerek vicdanına seslenen program, dünyanın gün geçtikçe kötüye gittiğinden dem vuran insanlara umut ışığı olmuştur.

Işıl Baştuğ & Mahmut Avcı

SEN OLSAN NE YAPARDIN?

Işıl Baştuğ & Mahmut Avcı

SEN OLSAN NE YAPARDIN?

Markettesiniz alışverişinizi tamamlayıp ödeme yapmak için sıraya giriyorsunuz. Önünüzde çocuğuna mama almak isteyen bir anne… Fakat telaş içinde… Biraz kulak verip telaşının nedenini anlamaya çalışıyorsunuz. Neden sonra anlıyorsunuz ki bu annenin aldıklarına parası yetmiyor. Anne ne yapacağını şaşırıp bir elindekilere bir de cüzdanına bakıyor fakat nafile, parası çıkışmıyor. Eczanedesiniz ilacınızı alıp tam da kapıya doğru ilerlerken eczaneye zehir almak için bir adam geliyor. Önce sıradan bir şeymiş gibi algılıyorsunuz fakat bir süre sonra yanında getirdiği bir köpeği öldürmek için zehir istediğini anlıyorsunuz.

Bunun gibi onlarca olayın en az biriyle karşılaşmak mümkün. Peki, böyle olaylarla karşılaşsanız ne

yapardınız? Durup olaya müdahale mi ederdiniz yoksa umursamadan yolunuza mı giderdiniz?

TRT 1 ekranlarında iki sezon boyunca yayınlanan yapımcılığını Mahmut Avcı ve Işıl Baştuğ'un üstlendiği "Sen Olsan Ne Yapardın?" programıyla insanların olaylar karşısındaki tepkileri ölçülmek istenir. Duyguları sorgulatarak insanın vicdanını harekete geçiren program "Ne zaman kimsenin sizi izlemediğini düşünürseniz biz oradayız." sloganıyla izleyici karşısına çıkmıştır.

İnsani duyguları ön plana çıkaran program, Türk insanının değişen koşullara inat yardıma muhtaç insanlara el uzatmaktan vazgeçmediğini gösterir. "Sen Olsan Ne Yapardın?" diyerek vicdanına seslenen program, dünyanın gün geçtikçe kötüye gittiğinden dem vuran insanlara umut ışığı olmuştur.

İyilik Vicdani Bir Meseledir

"Sen Olsan Ne Yapardın?" programında gizli kameralarla çevrili mekânlarda profesyonel oyuncularla bir kurgu yapılır. Oyuncular ve ayrıca işbirlikçiler vardır. Mekânlar kamuoyuna açık, insanların gün içinde girip çıktığı mekânlardan

tercih edilir. Konular ise daha çok toplumun kültürel ve ahlaki değerlerine hitap edecek şekilde hazırlanır ve ekip hazır olduktan sonra da kurgudan habersiz bir şekilde ortamda bulunan insanlardan olaya dâhil olmaları beklenir. Olaydan habersiz insanların ortama dâhil olmasıyla da mizansen devam eder. Can alıcı durumlar karşısında insanların verdiği tepkilerle program devam eder ve en sonunda sunucu Altan Erkekli, kameralarla olaya dâhil olan kişilerin yanına gelir ve bu iyiliksever kişilerle tanışır. Bazen kurgular o kadar gerçekmiş gibi algılanır, olumsuz durumlar o kadar can sıkıcı hale gelir ki olayın kurgu olduğunu öğrenen kişi derin bir oh çeker.

Program devam ederken o anda işlenen konu ile ilgili istatistiksel veriler de alt yazı olarak ekrandan geçer. Örneğin mizansen çocukların evden kaçması üzerine ise evden kaçanların sayısı istatistiksel olarak ekrana yansıtılıyor. Ya da olay, işverenin çalışanına uyguladığı psikolojik şiddet üzerine kurguluysa aynı şekilde konuyla ilgili istatistiksel veriler alt yazı olarak ekranda yer alıyor.

Ortama bir şekilde dahil olan insanların, olayın kurgu olduğunu anlamalarından sonra yaptıkları

açıklamaların ortak özelliği ise empati kurabilme. Çoğu kişi "Kendimi o kişinin yerine koydum." Ya da "Kurguda bir çocuk varsa kendi çocuğumu onun yerine koydum." diyerek yaşanan olaya tepkisiz kalmamışlardır.

Program, içeriğindeki can alıcı konularıyla hem ekran başındakilere hem de kurgudan habersiz, olaya dâhil olan kişilere duygusal anlar yaşatmıştır. Hatta bazen teknik ekiptekilerin bile gözyaşlarına hâkim olamadığı olaylar yaşanmıştır.

Yapımcılardan Mahmut Avcı, değerler eğitimi üzerine farkındalık uyandırmaya çalıştıkları programda, amaçlarını şöyle ifade etmiştir: "Hayatın bize sunduğu insanın hallerine dair, insani değer olarak yapabileceği doğruları hikâye olarak televizyon ekranlarına taşımaya gayret ediyoruz. Biz bu çalışmayı ekibimizle beraber yapıyoruz ve inandığımız şey iyiliğin gücüdür. İyilik görmektir, görüp erdemde bulunmaktır. Çünkü iyilik vicdani bir meseledir."

Programın en önemli özelliği ise sizi de olayın içine alarak "Ben aynı durumla karşılaşsaydım ne yapardım?" dedirtmesi.

Sen Olsan Ne Yapardın?

İyi insanların konuk olduğu program yayınlandığı tarihlerde zengin içeriğiyle izleyicileri ekrana kilitledi. Bölüm başlarında dikkat çekici açıklamalar yapıldı. Örneğin, mizansen trafik kazasıyla ilgiliyse öncesinde yayaların ve sürücülerin dikkatli olması gerektiği ve kaza anında ilkyardım bilgisinin hayati öneme sahip olduğu vurgulandı. Eğer kurgu yalan üzerine hazırlanmışsa yalan söylemenin yol açtığı hatalardan kısaca bahsedildi.

Birbirinden farklı olaylarla izleyici karşısına çıkan bölümlerden birinde bir trafik kazası anı ve sonrasında yaşananlar işlenir. Hazırlanan kurguda arabanın şoförü, arabanın çarptığı genç kız ve halkın arasına karışmış işbirlikçi, programın profesyonel ekibinden. Herkes hazırlanıp kameralar da kayda geçtikten sonra kurgu işlemeye başlar. Yirmili yaşlarda genç bir kız, yolun karşısına geçmek isterken yolda ilerleyen bir araba gelip kıza çarpar. Arabanın çarpmasıyla yere yığılan kızı çevredeki insanlar fark ederler. Kazazedeye yardıma koşan halk ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra, içinde soğukkanlı olanlar yerde yatan kıza ilkyardım uygulamaya başlar. Kimi kırık olması ihtimaline karşı kıpırdatılmasına karşı

çıkar. Kimi de gölgeye çekme konusunda ısrar eder. İsmini öğrenmeye çalışıp bilincinin yerinde olup olmadığını öğrenmeye çalışanlar da diğer yandan harekete geçerler.

İlk olarak olaya müdahale edenler içinde bir doktor ve hemşire olması program içeriğinde de bahsedildiği üzere bunun gibi bir olayla karşılaşıldığında ne yapılması gerektiğini izleyenlere gösterir. Çünkü halkın içindeki işbirlikçilerden biri ısrarla yerde yatan kızı kenara taşımak isterken doktor olduğunu söyleyen kişi kıpırdatılmaması gerektiğini defaatle vurgular. Aynı şekilde bir sonraki kurguda olaylardan habersiz bir kadın mağdur rolündeki oyuncunun yere düşmesiyle hemen nabzını kontrol eder. Nabzında bir sorun olmadığını söyledikten sonra da boynunda bir kırık olacağını düşündüğünden, o da yerinden kıpırdatılmaması gerektiğini yardım etmek için bekleyen diğer kişilere söyler. Telaştan ne yapacağını şaşırıp yardım için doktor yakınlarını arayanlar, 112'yi arayıp durumdan haberdar edenler kısa sürede etrafı sarar. Olay sadece bununla bitmez. Kurguya göre şoför rolündeki kişinin de bu arada arabasına binip kaçması gerekmektedir. Bunun için önce bir bahane uydurarak "Arabamı biraz kenara mı çeksem?"diye söylenir ama halk

buna tepki gösterir. Önce polis gelsin sonra çekersin diyenler çoğunluktadır. Fakat iyiliksever halkın yerdeki kazazede ile ilgilendikleri anı fırsat bilip kaçan şoförle, sinirler iyice gerilir. Yardımsever halkımız bu sefer de iş başındadır ve arabanın plakasını birbirlerine söyleyip akıllarında tutmaya çalışırlar. Hatta bazıları arabanın arkasından koşup yakalamaya kalkışır. Bu gibi olaylar karşısında daha tecrübeliler ise o anda trafik polisine vermek üzere olay yerinin fotoğrafını çekerek belgeler. Özellikle bir kişinin şoförün kaçma ihtimaline karşı arabaya doğru yönelerek arabanın anahtarını alması ve şoförün ısrarlarına rağmen vermemesi dikkatlerden kaçmaz.

Sinirlerin iyice gerildiği anda sunucu Altan Erkekli'nin hızlı adımlarla olay yerine gelmesiyle yüzlerdeki huzursuzluk yerini tatlı bir gülümsemeye bırakır.

Bir başka kurgu ise oldukça duygu yüklüdür. Bölüm, mağdur rolünde üstü başı yırtık bir kızın alışveriş yapmak istemesi ve onun markette olmasından rahatsız olan başka roldeki bir kişi arasında geçer. Üstü başı yırtık, mağdur rolündeki kız elinde iki parça yiyecekle kasaya doğru ilerler. Onu markette istemeyen diğer kişi bir yandan ödemesini

yapmaya çalışırken diğer yandan bu üstü başı yırtık kızla aynı ortamda bulunmaktan rahatsız olduğunu ifade etmektedir. Kız bir elindekilere bir de parasına bakar ve ağlamaya başlar. Hatta ödeme yapan kişi daha da üstüne giderek "Böyle insanları neden marketinize alıyorsunuz?" diye söylenir.

Gizli kameralar kayıttadır ve ödeme yapmaya çalışan kişi alışveriş yapmaya çalışan mağdur kıza sözleriyle aralıksız sataşmaya devam etmektedir. Bu sırada bir bayan kasaya doğru yaklaşır ve o anda mağdur rolündeki kız ağlayarak "Abla ben bunları almak istiyorum izin vermiyor." der. Kadın birkaç saniye bakıp olayı anlamaya çalıştıktan sonra "Tanıyor musunuz?" diye kasaya yaklaşmasına izin vermeyen kişiye sorar. Oyuncumuz "Hayır! Sokakta mı yaşıyor nedir, haline kılığına bir bakın nedir ne değildir." diye sinirli bir şekilde cevap verip önüne dönerken mağdur rolündeki kız bayana dönerek "Abla param var." diyerek elindeki parayı gösterir.

"Bak şimdi seni şikâyet edeceğim git buradan, git başka yerde alışverişini yap hastalık bulaştıracaksın." diyen kişiden kızı uzaklaştırmaya çalışan kadın, tatlı dille iki tarafı da idare etmeye çalışır. Bu arada ödeme yapmaya çalışan oyuncu

kredi kartını geri alır ve aldıklarımdan vazgeçtim diyerek ortamı terk eder. Şimdi artık gözler yardımsever kadın ile mağdur rolündeki kızdadır. Kıza şefkatle yaklaşarak "Sığınma evine gitsen, dışarıda kalma bak insanlar sana neler yapıyorlar, polisi arayalım gelip seni alsınlar." diyerek kıza yardımcı olmaya çalışır. Aynı zamanda da kıyafet reyonundan bir hırka alıp kızın üstüne giydirir. Bu esnada markette bulunan başka kişiler de onların yanına gelerek mağdur kıza para vermeye çalışırlar. Fakat o, 'param var' diyerek kabul etmez. Beraber ödeme yapmak için kapıya doğru yaklaştıkları esnada mağdur rolündeki oyuncu kız, iyiliksever kadına dönüp minnetle sarılır. Tam bu anda sunucu onların yanına gelir ve kameraları gören kadın bu durumun bir kurgu olduğunu görünce dayanamaz ve gözyaşlarına boğulur. Bu an o kadar duygu yüklüdür ki âna şahit olan ekip de duygulanır.

Birbirini tanımayan insanların bir araya gelip yardıma ihtiyacı olan biri için aynı fikir etrafında toplanması takdire şayan bir harekettir ve insana olan inanç, iyilik yapanları gördükçe tazelenir.

Bu TV programı insanlarda farkındalık oluşturmayı ve empati duygusunu geliştirmeyi amaçlamaktadır.

Peygamber Efendimizin İslam'ı tatbikinde mekânların inşasından önce, gönüllerin inşasına değer verdiğini görürüz. Biz de buradan hareketle çocuklarımızın kalplerine girerek onların camide hem eğlenmelerini hem de öğrenmelerini sağlamaya çalıştık.

Naci Şengün

Naci Şengün

Her çocuğun hayalidir bir akvaryuma sahip olmak. Balıklarla muhabbet edip onların sorumluluğunu almak.

Peki, bu akvaryum camide olsa çocukların ilgisi nasıl olurdu?

Kulağa biraz imkânsız gibi gelse de böyle bir akvaryum yapıldı ve hatta bu fikir başka camilere de ilham kaynağı oldu. Üsküdar Yûsuf Dede Camii imam hatibi Naci Şengün çocukların sesinin ve neşesinin camide de olması gerektiğini düşündüğünden hiç vakit kaybetmeden harekete geçti ve "camide akvaryum" adıyla çok güzel bir projeye imza attı.

Alışveriş Merkezindeki Akvaryum

Hafta sonları Naci Şengün'ün çocukları için dört gözle beklenen vakitlerdi. Pazar günleri ailece

alışveriş merkezine gidip orada vakit geçirmeyi çok severlerdi. Özellikle oradaki bir akvaryum çocukların dikkatlerini çekmişti ve akvaryumun başından saatlerce ayrılmazlardı. Bu durum haftalarca sürdü. Yine bir hafta sonu çocuklar, babalarını çekiştire çekiştire alışveriş merkezine götürdüler ve alışveriş merkezindeki akvaryuma koşup saatlerce balıklara baktılar. Çocukların akvaryuma olan heyecanı ve sevgisi Naci Şengün'e ilham kaynağı oldu ve bir süre sonra "Camide de akvaryum olsa nasıl olur?" diye düşünmeye başladı.

Naci Şengün akvaryum fikrinin çıkış noktasını şu şekilde ifade etmişti: "Bu çalışmanın çıkış noktası kendi çocuklarım olmuştur. Onlar her pazar geldiğinde bir alışveriş merkezine gitmek isterler. Orada bulunan bir akvaryum onların dikkatini çeker. Ben de bu akvaryumdan camide de olsa oraya da böyle beni çekiştirerek gelir misiniz diye sordum onlar da evet evet dediler."

Çocuklarının bu isteğinin üzerine çalışmalara başladı. Onun gönüller yapan peygamberi örnek aldığını söylemiş "Peygamber Efendimizin İslam'ı tatbikinde mekânların inşasından önce, gönüllerin inşasına değer verdiğini görürüz. Biz de buradan hareketle çocuklarımızın kalplerine girerek onların

camide hem eğlenmelerini hem de öğrenmelerini sağlamaya çalıştık." ifadesini kullanmıştı.

Camide Akvaryum

2009 yılında Yûsuf Dede Camii'nde tadilat çalışmalarına başlanmıştı. Naci Şengün de bu tadilat sırasında devasa bir akvaryumun camiye yerleştirilmesini sağladı. Naci Şengün'e göre camideki duvarların onarılması, avizelerin değişmesi camiyi güzelleştirirdi. Fakat camiyi daha güzel bir hale çocuklar getirebilirdi. Bu da ancak camide onlar için bir alan olduğunda mümkün olacaktı. Naci Şengün bunu başardı ve tüm çocukların hayali olan rengârenk balıklarla dolu akvaryumu camiye yaptırıp onların kalplerine dokundu. Böylece camiyi çocukların ilgisini çekebilecek bir mekân haline getirdi.

Çocuklar En Çok Camiye Yakışır

Çocuklar camideki akvaryumu gördüklerinde çok sevinmiş ve camide akvaryum olduğu kulaktan kulağa yayılmıştı. Kısa bir süre sonra akvaryumu görmeye gelen çocuklarla cami dolup taştı. Çocuklar sayesinde cami gün geçtikçe renklenmişti ve çocukların kimi tek başına, kimi arkadaşıyla balıkları görmek için camiye gitmişti.

Naci Şengün akvaryumu görmeye gelen çocukların her birine bir balık emanet etti. Çocukların her biri kendi balığına isim koydu. Yıldız, Boncuk, Pembe, Şirin… Balıklara konulan isimlerden sadece birkaçı. Çocuklar, sahibi oldukları balığın yemlenmesinden hastalanmasına kadar her ihtiyacıyla ilgilendi. Naci Şengün'e göre bu durum onların sorumluluk duygusunu geliştiriyor ve doğa bilinci ve sevgisini, merhamet ve koruma hissini küçük yaşlarda kazanmış oluyorlar.

Çocuklar, normalde bir arada göremeyecekleri onlarca balığı evlerinin hemen yanındaki camide görmekten memnun ve mutlu olmuştu. Balıklarıyla bir görev bilinciyle ilgilenip yem saatlerini aksatmamaya çalışmış ve onları sahiplenmişlerdi. Bu sebeple de her gün camiye uğruyorlardı. Naci Şengün bu sayede çocukları sadece yaz tatillerinde değil okul zamanlarında da camiye getirmişti. Camilerin belli bir yaşa erişmiş insanların değil her yaştan insanın mekânı ve sığınağı olduğunu söylüyordu. Çocuklar okuldan evlerine gidip kıyafetlerini değiştirdikten sonra da camiye gelirlerdi. Camideki ilk işleri ise balıkları yemlemek. Yemleme işlemi bittikten sonra vakit namazını cemaatle kılıp derslere katılmış daha sonra ise evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Bu çalışma çocuklara havyan sevgisi aşılamıştı. Çocuklar sokakta rastladıkları hayvanlara ve evlerindeki hayvanlara artık daha fazla şefkat ve merhamet duygusuyla yaklaşmaya başlamıştı. Bu sayede çocuklar hayvanları da bir birey olarak görmüş ve çocuklar için balıklar birer arkadaşa dönüşmüştü.

Cami Kimliğine Kavuşuyor

Naci Şengün attığı adımla camiyi sosyal hayatın içine dâhil etmeyi başarmıştı. Onun sayesinde Yûsuf Dede Camii sadece namaz kılmak için insanların arada sırada uğradığı bir mekân değil ibadetlerin yapılıp sohbetlerin edildiği günün her saati gidilebilen sosyal bir mekân haline gelmişti.

Çocuklar balıklar sayesinde yeni arkadaşlıklar edinmiş camiye gelen cemaatle de birebir iletişim kurmaya başlamışlardı. Naci Şengün bu güzel gelişmeyle beraber: "Çocuklar akvaryum sayesinde camiye geldiler. Camiyi tanıdılar, cemaati tanıdılar secdeyi tanıdılar." açıklamasını yapmıştı.

Naci Şengün sosyal hayatın gittikçe azalıp yerine sanal hayatın sunulduğu günümüzde bir yandan kolaylık sağlandığını ama diğer yandan etrafına ilgisiz, hayatı sadece sanal âlemin içinde gören bir nesilin yetiştiğine dikkat çekiyor. Gençleri özellikle

de çocukları sanal hayat yerine sosyal hayatın içine çekmeye çalışıyordu.

Naci Şengün camiye yaptırdığı akvaryumla ilk adımı atmış ve çocukların gönlüne girmeyi başarmıştı. Çocuklar saflarda yavaş yavaş arttıkça cemaatte de algı değişmeye başlamıştı. Aslında olması gerekenin bu olduğunu çocuk sesi olmayan bir caminin garip kaldığını onlar da anlamıştı.

Yûsuf Dede Cami çocuklarla şenlenip bereketlenmişti. Çocuklar her gün geldikleri camide Naci hocalarını dinlerken gözlerinin içi parlıyordu. Merhameti, şefkati, büyüklere saygıyı hep beraber öğreniyorlardı.

Yûsuf Dede Cami böylece Acıbadem'in tüm çocuklarının ilgisini çeken bir mekân haline gelmişti. 2009 yılında akvaryum vesilesiyle camiyle bağını kuran çocuklar seneler geçtikçe balıkların bakımı için yerlerini başka çocuklara devretti. Fakat seneler onların camiyle aralarına hiçbir şekilde mesafe koymadı aksine caminin öneminin farkına vardılar ve bu idrakle bağlarını daha da arttırdılar.

Naci Şengün 2009 yılında akvaryum vesilesiyle camiye gelen çocukların büyüyüp lise çağında gençler olduğunu ve camiyle bağlarını

koparmadıklarını söylemişti. Ayrıca öğrencilerin okulların kutlu doğum etkinliklerinde de aktif görevler aldıklarını ve bilinçli bir şekilde görevlerini yerine getirdiklerini gururla ifade etmişti.

Naci Şengün, çocukların söylediği her cümleyi saygıyla dinlemiş ve onlara sevgiyle yaklaşarak gönüllerine girmeyi başarmıştı. Onun da ifade ettiği gibi niyet Allah rızası olunca hiçbir gayret boşa gitmemiş çocukların gönülleri camiye açılmıştı.

Şehitler Bahçesi

Naci Şengün çocuklar için camiye sadece akvaryum yaptırmayla yetinmedi. Onlara bazı hassasiyetleri kazandırmak için de yeni faaliyetler geliştirdi. "Daha başka ne yapabilirim?" diye etrafına baktı ve caminin yanında bulunan boş, çakıllı araziyi temizlemek için kolları sıvadı. Bu araziyi çocuklarla beraber düzenleyip güzel bir bahçe haline getirdi ve bu bahçede domates, salatalık, roka, soğan gibi sebzeler yetiştirmeye başladılar.

Bahçeyi 18 Mart tarihinde çocuklarla düzenlemeye başladıkları için bahçeye "Şehitler Bahçesi" ismini verdiler. Çocuklar bahçede yetiştirdikleri sebzeleri site sakinlerine dağıtıp karşılığında şehitlerin ruhu için bir Fatihâ ve üç İhlâs suresi okumalarını istiyor.

Böylece çocukların site sakinleriyle iletişimleri artarken toprakla bağları da güçlenmiş oluyor. 18 Mart 2014 tarihinde çocuklarla oluşturdukları bahçenin bu ismi taşımasının sebebini Naci Şengün şöyle ifade etti: "İstedik ki şehitlerimizi haftanın ya da yılın bir günü değil her gün hatırlayalım. İstedik ki canlarını bu ülke için feda eden şehitlerimizi ruhaniyetlerini sürekli edelim. Bir farkındalık ve bir sorumluluk olması amacıyla bahçeyi yaptık."

Akla düşen bir fikir ve ardı ardına iyiliğe açılan kapılar… Naci Şengün bu düşüncelerle çıktığı yolda sağlam adımlarla yürümeye başladı ve her gün çocuklara yeni bir şeyler öğretmek için gönlündeki tüm iyi fikirleri uygulamaya çalıştı. Bunu yaparken de çocukları hayata dâhil ederek yaşayarak öğrenmelerini sağladı.

TÜRKİYE DİYANET VAKFI
ULUSLARARASI

İyilik Ödülleri

13 MART 2015

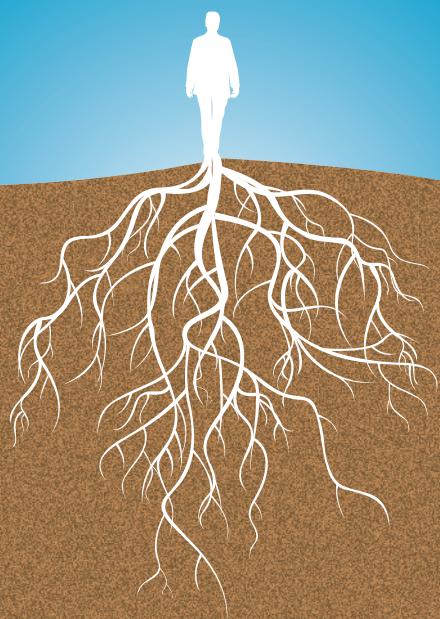

insanı iyilik yaşatır

TÜRKİYE
DİYANET VAKFI

uluslararasiiyilikodulleri.com

uluslararasiiyilikodulleri.com

TÜRKİ
İyilik
TÜRKİYE DİYANET
INTERNATIONAL GO

VE DİYANET VAKFI
ULUSLARARASI
k Ödülleri
T FOUNDATION
DDWILL AWARDS
وقف الديانة التركيا
الجائزة العالمية للبر
13 MART 2015

2016
ULUSLARARASI İYİLİK ÖDÜLLERİ
İYİLİK HİKAYELERİ

Kötülüğü ondan daha büyük bir iyilikle kovmak gerekir.

Mesajları engellemeyi, gizlemeyi, cevaplamayı, yok saymayı denemişti fakat yaptıklarından hiçbiri Kur'an'da emredildiği gibi karanlığı ışıkla kovuyormuş gibi hissettirmemişti. Düşündü, sonunda Müslümanlara karşı ırkçı düşüncelerin önüne geçecek ve Müslümanların sanılanın aksine yardımsever insanlar olduğunu gösterecek bir yol buldu.

Suzan Carland

Suzan Carland

Her kötülüğe ondan daha büyük bir iyilikle karşılık vermek…

Zihinlerdeki nefretlere sevgiyle yaklaşmak…

İnançtan alınan ilhamla dünyayı kaplayan bir iyilik ağı oluşturmak.

Susan Carland…

Yeni Zelandalı bir anne ile Avustralyalı bir babanın çocuğu olarak Avustralya'nın Melbourn e şehrinde dünyaya gelmiş Susan Carland. 38 yaşındaki Carland'ın ondört ve on yaşlarında iki çocuğu var.

Lisansını tamamladıktan sonra 2015 yılında Monash Üniversitesi'ndeki Siyaset ve Sosyal Araştırmalar Okulu'nda doktorasını tamamlamış. 2015 yılında araştırma ve öğretim konularını modern dünyada toplumsal cinsiyet, sosyoloji, Avustralya, terörizm ve modern dünyada İslam üzerine yoğunlaştırdı. Şu anda Melbourne Monash Üniversitesi'nde Siyaset ve Sosyal Araştırmalar

Üniversitesi'nde sosyoloji bölümünde öğretim görevlisi olarak çalışıyor. Özellikle Müslüman kadınların yaşadıkları coğrafyalardan kaynaklanan sıkıntıları inceleme alanına almış.

Susan Carland, "Varsayımlar" adlı program serisini ABC'nin Radyo Ulusal'ında düzenledi. 2012 yılında The Age haber organı tarafından En Etkili 20 Avustralya Kadın Sesi listesine seçilmişti. Ayrıca, Dünya'nın En Etkili 500 Müslüman'ı arasında yer aldı. BM Medeniyetler İttifakı tarafından "Yarının Müslüman Lideri" olarak adlandırılan isimler arasına girdi. ABC TV'nin News Breakfast gazetesinde düzenli olarak yazıları edit etmektedir. Agony serisisnde, Q & A, Studio Ten, The Circle, Sunrise, The Einstein Factor ve Pusula adlı programların yanı sıra yerel radyolarda yer aldı. Yazıları yerel ve uluslararası gazete, akademik dergi, websiteleri ve antolojilerde yer aldı.

Susan Carland'ın ilk inceleme çalışması "Fighting Hislam" Melbourne University Yayınları tarafından 2016 yılında basıldı. Akademik çalışmalarına devam eden başarılı sosyolog toplum araştırmalarını odağa almış.

Gençlik yıllarında hayatı anlamak ve anlamlandırmak için sorular zihnini meşgul ettiği günlerden birinde annesine yeni yıl kararının dinleri araştırmak olduğunu söyledi. "Yaşamak

nedir? Nereye doğru gidiyorum?" soruları onun inancını sorgulamasına sebep olmuştu. Bu arayışlar doğrultusunda dünya üzerindeki dinleri araştırmaya başladı ama İslamiyet henüz araştırmayı düşündüğü inançlar arasında yer almıyordu. Çünkü İslam onun zihninde "Barbar, modası geçmiş, şiddet dolu ve cinsiyetçi bir din." olarak yer etmişti. Fakat bir süre sonra okuduğu çalışmalar onu İslamiyet'e yönlendirdi. Ve bir şeyler değişmeye başladı. Yaptığı araştırmalar sonucunda olumsuz düşünceleri bir bir yıkılırken İslamiyetin insan değerleri üzerine kurulu bir yapısı olduğunu fark etti.

İslamofobiyle Mücadele

Susan Carland İslamiyeti seçtiği andan itibaren İslamofobiyle mücadele etmeye de başladı. Bir konuşmasında bazı Müslüman ülkelerin kültürel durumlardan ötürü kadınları töre cinayetlerine kurban vermeleri, kadınların özerk olmaması ve eğitim eksikliğinden kaynaklanan sorunlar sebebiyle İslam öğretilerinin ihlal edildiğini ve bu durumun sonuçta İslamofobiye yol açtığını söylemişti. Oysa İslam böyle uygulamalara teşvik etmiyordu. Bunu elinden geldiğince anlatmaya çalıştı. Zaten üniversitede Müslüman kadınlar ve ırkçılık üzerine çalışmalar yapıyordu ve bu konular onun tutkusuydu. Müslümanları ve

Müslüman kadınları anlatmak için büyük uğraş veriyordu. Müslümanları terörist zannedenlere Müslümanların öldürmeye meyilli olduğunu düşünenlere bu düşüncelerinde yanıldıklarını anlatmaya çalışıyordu. İnsanların kafalarındaki ön yargıları kırmak için İslam'ın iyilik ve merhamet dini olduğunu sürekli ifade ediyordu.

Ayrıca ülkenin ünlü talk show sunucularından Waleed Aly ile evli olan Susan Carland'a eşinin de desteği oldukça büyüktü. O eşiyle beraber insanların bu basmakalıp fikirlerine meydan okuyor ve İslam'ın Avusturalya'daki olumsuz algısını değiştirmeye çalışıyordu. Onlar Avusturalya ile İslam dini arasında köprü kurabilmek ve önyargıları kırmak için yoğun çaba sarf ediyorlardı.

Farklı dil, din ve ırklarla ortak ve birlikte yaşama konusunda Avustralya'nın deneyim kazanmasına çalışıyorlardı. Yaşadıkları ülkede ve Batı'da Müslümanlar öteki olarak adlandırılıyor ve görünür olana karşı negatif söylemler yayılıyordu. Toplumsal gerginliğe yol açan, hatta sosyal barışı bozacak boyutlara ulaşan önyargılar Müslümanlara yönelik tehdit algısı oluşturuyordu. Susan Carland, farklı toplumlar arası kuvvetli bağlar kurulması, olası sorunlu alanların ortadan kaldırılması için sivil alanda mücadele ediyordu.

11 Eylül Sonrası

11 Eylül 2001 tarihinde ABD'de gerçekleştirilen terör eylemleri ABD, Avrupa, Avustralya ve birçok bölgede İslamofobinin yayılması açısından bir dönüm noktası olmuştu. Saldırılar din ve devlet arasındaki ilişkiyi masaya yatırmıştı. İslam ve Müslümanlara yönelik önyargılar İslam'ın yayılış tarihi ve yeni bir medeniyet kurarak Batı hegemonyasına meydan okumasıyla başlamıştı. Haçlı seferleri ile artan İslam karşıtlığı Müslümanların İspanya, İstanbul ve Balkanlar üzerinden Batı'nın merkezi Avrupa'ya gelmesiyle daha da derinleşmişti. Tarihi bilinçaltı 11 Eylül'le tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Müslümanlar bu olaydan sonra sivil hakları kısıtlayan ciddi baskılarla karşı karşıya kalmışlardı.

ABD'de 1200 Müslüman, terör olaylarına karıştıkları iddiasıyla gözaltına alınmış, mahkemeye çıkarılmadan tutukevlerinde kalanların tamamına yakını serbest bırakılmıştı. Britanya'da gözaltına alınan 400 Müslümanın sadece ikisi tutuklanmıştı. ABD ve Avrupa'daki polislere geniş yetkiler verilmişti. O ülkelerin vatandaşlığında olmak da fark etmiyor, Müslümanlar ötekileştiriliyordu. Algılar, Müslümanları tehdit unsuru olarak göstermek için yönlendiriliyordu. Müslümanlar

için sosyal, kültürel, ekonomik, hukuki ve siyasi bağlamlar göz ardı ediliyordu.

11 Eylül sonrası Avustralya'da Müslümanlara yoğun inceleme başlatılmıştı. Hepsine şüpheyle yaklaşılmış ve aşırı derecede ırkçılık yapılmıştı. Susan Carland bu zamanları "Gerçek bir saldırı dönemi yaşadık." şeklinde ifade etmiş ve bu durumlarda yapabileceği en iyi şeyi düşünmeye başlamıştı. Çünkü dünya gün geçtikçe kötüleşiyordu ve dünyaya iyilik adına bir şeyler bırakmak istiyordu.

Susan Carland kendisine yöneltilen tepkilerle baş etmeyi öğrenmişti. Fakat çocukları yanındayken bununla baş etmek gerçekten çok ağırdı. Alışveriş merkezinde, sokakta çocuklarıyla yürürken İslamofobik girişimlere maruz kalmıştı. Bu can yakıcı olayların çocuklarının yanında olması onu fazlasıyla üzmüştü.

Susan Carland inandığı değerleri anlatırken; günümüzde İslamiyet denilince insanların zihinlerinde canlanan kelimelerin hoşgörüsüzlük, korku, savaş, terörizm, yoksulluk olduğunu çünkü kendilerini Müslüman olarak tanımlayan ülkelerin çoğunda yaşananların insanları olumsuz yönde etkilediğini söylemişti. "Hakikati öğrenmek isteyenler, Kuran ve hadislere baksın." diye de sözlerine eklemişti.

Her Hakarete Bir İyilik

Susan Carland ve eşi Avustralya'da tanınmış kişiler arasında sayılıyordu. Onlar bu sebeple herhangi bir Müslüman aileden daha fazla hakarete maruz kalıyorlardı. Yine de nezaketli davranışlarından ödün vermediler. Fakat kendilerine karşı artan nefret söylemi gün geçtikçe canlarını daha fazla sıkıyordu.

Sözlü hakaretler devam ederken bir süre sonra sosyal medya aracılığıyla tacizler gelmeye başladı. İnternete her baktığında bu nefret dolu mesajlarla karşılaşan Susan, önceleri görmemeye çalıştı, en iyisi yokmuş gibi davranmaktı fakat dayanamadı. Her okuduğu mesaja bir cevap bulmaya çalışıyordu. Yanlış anlaşılmaların önüne geçmek için açıklayıcı tanımlar yapıyordu. Fakat durum değişmemişti. Mesajlar azalmıyor, cevap verdikçe yenileri ekleniyordu. Bir Müslüman olarak bu duruma bir çözüm bulmalıydı. O günlerde zihninden "İyi ile kötü eşit değil." ifadeleri geçiyordu. Kur'an'ı Kerim'de okuduğu: "Kötülüğü ondan daha büyük bir iyilikle kovmak gerekir." ayetini düşünürken kendisini rahatlatacak bir yol arıyordu. Sonra mesajları engellemeyi, gizlemeyi, cevaplamamayı, yok saymayı denemişti fakat yaptıklarından hiçbiri Kur'an'da emredildiği gibi karanlığı ışıkla kovuyormuş gibi hissettirmemişti. Düşündü, sonunda ırkçı düşüncelerin, Müslümanlara karşı

gösterilen bu nefretin önüne geçecekti. Onlara inandığı değerlerle cevap vermeyi istemişti.

Çocuklar için bir şey yapabilirdi, onlar için yardım toplayabilirdi. İşte bu kötülükleri iyiliğe çevirmenin en iyi yoluydu. Sosyal medyada kendisine gelen nefret ve hakaret içerikli her tweet için bir dolar bağış yapmaya karar verdi. Gelen tweetlerden sonra yaptığı bağışlar kendini iyi hissediyordu. Ve bir gün şu tweeti attı:

I donate $1 to @UNICEF for each hate-filled tweet I get from trolls.

Nearly at $1000 in donations. The needy children thank you, haters!"

Susan Carland, kendisine gelen her nefret dolu tweet için UNICEF'e bir dolar bağış yaptığını ve şimdiye kadar ki bağışların bin dolara ulaştığını yazmıştı. Bunun için de nefret mesajı atanlara, çocukların kendilerine teşekkür ettiğini ifade ederek alaya alıyordu.

Susan Carland, bu mesajı atana kadar insanlar onun yaptığı bu bağışlardan habersizdi. Bu tweeti atınca başkaları da durumdan haberdar olmuş ve harekete geçmişti. Yine bir gün bir tweet aldı ama bu seferki diğerlerinden farklıydı. Tweet yaptığı iyiliğe destek amacıyla atılmıştı ve bu mesajla artık bu iyilik yayılmaya başlamıştı.

Atılan tweetin içeriğinde bundan sonraki elli nefret mesajının sponsorluğu üstlenilmek isteniyordu. Artık her nefret mesajı bir iyiliğe dönüşmeye başlamıştı. Susan Carland istediğini başarmış ve inancı ne olursa olsun bir insanın başka bir insana baskı yapmasının ne kadar yanlış olduğunu göstermişti. Ve bunu inandığı İslam dininden aldığı ilhamla yapıyordu. Yaptığı bu iyilik sayesinde insanların farkındalığı artmış ve çocuklar için bağışlar yoğunlaşmıştı. Hatta Susan Carland'dan ilham alarak dünyadaki tüm yardıma muhtaç çocuklar için yardım kampanyaları düzenlenmişti. Susan Carland, gelen nefret mesajları için artık üzülmüyordu. Gelen her nefret mesajı artık bir iyiliğe dönüşüyordu, bundan daha güzel ne olabilirdi? Carland sadece 2016 yılında 4000 $ bağış yapmıştı.

Susan Carland, nefreti iyiliğe dönüştürmeyi başarmıştı. Batı ülkelerinde Müslümanlar, vatandaşlık haklarından yararlanamıyor, siyasal ve kamusal alanda nüfuslarına oranla temsil edilemiyordu. Farklı kültürel kimliklerinden dolayı dışlanıyor ve ırkçı grupların hedefi oluyorlardı. Susan Carland ise yaptığı davranışla önemli olanın insan olduğunu göstermiş, inancı sayesinde nefret mesajlarını gelecek nesiller ve çocuklar yararına iyiliğe çevirmişti.

Bir kişi bazen milyonlarca insanın hayatını değiştirebilir. Sadece ilk adımı atma cesaretini gösterebilmek gerekir. Abdurrahman Swar el-Zeheb, Afrika'nın kendi ayakları üzerinde durabilmesi için bir meşale yakmıştı. O, 82 yaşına rağmen ülkesi ve Afrika kıtası için iyilik halkasını genişletmeye devam ediyor.

Abdurrahman Swar Ez-Zeheb

Abdurrahman Swar Ez-Zeheb

1956 yılında Sudan İngiltere'den ayrılıp bağımsızlığını ilan etmişti. Fakat özgürlüğü kazanmanın bedeli olarak Batılı devletler tarafından desteklenen etnik ve dinî çatışmalar içinde buldu kendisini. Yaklaşık otuz yıl boyunca isyancı güçlerle karşı karşıya kaldı.

Abdurrahman Swar el-Zeheb aynı vakitlerde bu durumun içinde doğmuş bir Sudanlıydı. Her gün binlerce insanın ölümüne şahit oluyordu. Kayıpların sayısı gün geçtikçe artıyordu. İsyanlar ve çatışmalar sırasında milyonlarca insan ölmüştü. Binlerce insan evlerini terk etmek zorunda kalmıştı. Bu şekilde yıllar geçiyordu ve Afrika her geçen gün daha zor bir hayatın içine çekiliyordu.

Abdurrahman Swar el-Zeheb'a göre Afrika ve özellikle de Sudan, zengin petrol yataklarına sahipti. Neredeyse her köşesi petrol rezerviyle doluydu. Altın rezervlerinin %70'i Afrika topraklarında bulunuyordu. Dünya'nın bereketli

topraklarına su taşıyan Nil buradan geçiyordu. Fakat modernleştirme adı altında yapılan sömürge politikası, Sudan gibi ülkelerde kaynakların kullanılmasını engelliyordu. Bu sebeple Sudan ve Afrika'daki çaresizlik ve yokluk gün geçtikçe artıyordu.

Batılı sömürgecilerin ülkenin kaynaklarına el koyması insanların hayatlarını çekilmez hâle getiriyordu. İnsanlar aç ve susuzdu. Nil yanlarından geçiyordu fakat onlar bir damla suya hasret yaşıyorlardı. Bereketli topraklara sahip Sudan, sömürgeden dolayı arazilerini ekip biçemiyordu. Sıkıntı içinde yaşıyorlardı. Masum insanlar aç ve susuz bırakılmıştı. İnsanların yüzü gülmüyordu.

Afrika'nın zengin toprakları Batılı devletler tarafından sömürülüyordu. Bu sömürünün bedelini ise Afrika kıtasının masum insanları ödüyordu.

Uygulanan sömürge politikalarıyla Afrika'daki kaynaklar alınıp Batıya taşınıyor, buranın yerli halkı ise aşağılanmış bir şekilde köle ve işçi olarak çalıştırılıyordu.

Ülkeye başka ülkelerden ara ara yardım geliyordu. Fakat Abdurrahman Swar el-Zeheb, taşıma su ile değirmenin dönmediğini düşünüyordu. Bu duruma bir çare bulmak için düşünüyor, kendi halkının bu derecede sıkıntı içinde olmasına içi

el vermiyordu. Bu duruma bir son vermek için ilk adımı atmaya karar verdi ve devlet başkanlığından istifade edip kendini ülkesi için hayır işlerine adadı.

Munazzama ad-Dawa al-İslamiyye

1980 yılında Sudan'ın Hartum şehrinde kurulmuş bir hayır kurumudur. 1987 yılında Abdurrahman Swar el-Zeheb devlet başkanlığı görevinden ayrılarak buranın mütevelli heyeti genel sekreteri olmuştu. Bu vakitten sonra da Sudan'ın çehresi değişmeye başlamıştı. Ülke kendi içinden bir hayır kurumu tarafından destekleniyordu ve Munazzama ad-Dawa al-İslamiyye Sudan ve Afrika halkının aktif olarak yer aldığı bir yardım kurumu haline gelmeye başlamıştı. Su kuyuları açıyor, yetimhaneler yapıyordu.

Kurum, Afrika kıtasında Müslüman ve diğer din mensupları arasında hoşgörü ve anlayışı aşılamayı, Müslüman Afrika kabilelerine eğitim, sağlık ve sosyal desteklerde bulunmayı, iktisadi ve sosyolojik gelişimlerine katkı sağlamayı, Kur'an ve sünnet esaslarına göre tevhit inancını anlayacak ve anlatacak, ferdi ve sosyal hayatında tatbik edecek bireyler yetiştirmeyi hedeflemekteydi Bu hedefini de adım adım yerine getirmişti.

Abdurrahman Swar el-Zeheb, yaşadığı kıtanın sorunlarına duyarsız kalmadı. Her şeyin farkındaydı. İnsanlar su olmasına rağmen kuyular

olmadığından bir damla suya bile muhtaçtı. Suya ulaşılması çok kolay değildi. Yeterli ekipman ve teknolojik imkânlar buna el vermiyordu. Bir su kuyusunun açılması günümüzde bile 6-12 ayı bulmaktaydı.

Kuraklık, çaresizlik ve kirlilik temiz su kaynaklarına ulaşılmasını engelliyordu. Suyun olmaması aynı zamanda hastalıkların artması demekti. Salgın hastalıklar insanları tehdit etmeye başlamıştı. Öncelikle temiz su bulmak gerekiyordu.

Dünyada her on kişiden biri suya ulaşamıyordu ve bu insanlardan büyük çoğunluğu Afrika'da yaşıyordu. Afrika her türlü kaynak bakımından zengindi, hatta arazileri ekilse neredeyse tüm dünyadaki aç çocukları doyuracak verime sahipti. Fakat sömürge devletler yüzünden topraklar bomboş ve kuraktı. Afrika ülkelerini ihtiyaçlı bir hale getiren sömürge sistemi yüzünden insanlar kendi ülkelerinin güzellikleriyle bir türlükarşılaşamıyordu. Aksine açlık, susuzluk ve hastalıkla mücadele etmeye çalışıyorlardı.

Abdurrahman Swar el-Zeheb bir damla suya bile muhtaç hale getirilen ülkesinde yaşananları tersine çevirircesine Munazzama ad-Dawa al-İslamiyye'yi kendi ülkesine ve Afrika'ya hizmet eder hale getirmek için çalışmalara başladı. Ve otuz yılda

başta Sudan olmak üzere Afrika'nın her yerine hizmet götürmeyi başardı.

Kuruluşun 70 üyesi Sudan, Katar, Suudi Arabistan, Yemen, Bahreyn, Kuveyt, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, Libya, Nijerya, Uganda ve Malezya gibi ülkelerden oluşmaktadır. Sadece Sudan içinde 17 temsilciği bulunuyor.

Munazzama ad-Dawa al-İslamiyye'nin Sudan dışında dört şubesi var. 1987 yılında açılan ve en çok faaliyet gösteren Katar temsilciliği, 1988 yılında açılan birçok ofisi bulunan Yemen temsilciliği, Bahreyn temsilciliği ve Birleşik Arap Emirlikleri temsilciliği. Munazzama ad-Dawa al-İslamiyye sadece Sudan ile sınırlı kalmamış. Açılan bu temsilciliklerle daha sistematik ve Afrika'nın tamamını gözeten bir yardım kuruluşu haline gelmiş.

Kırktan fazla ülkede 55 lise, 150 ilk ve ortaokul, 2000 mescit, 1000 su kuyusu, 10 su dolum tesisi, 14 hastane, 800 dispanser, 120 anne-çocuk bakım merkezi, 6 yetim yurdu inşa edilmiş. Bünyesinde 3000'den fazla vaiz ve hoca bulunan kurumda 4 senede 35 bin kişi İslam'la tanışmış ve dini kabul etmiş. 30000'den fazla yetim ve kimsesiz çocuğun korunması ve eğitiminde rol oynamış. Radyo yayınları ve kitap dağıtımlarıyla Sudan'ın geleceğine katkı sağlamış.

Kurum ayrıca güncel ve teknolojik yöntem araştırmaları ile bu anlamda dinî radyo ve kitap dağıtımına önem vermiş. Abdurrahman Swar el-Zeheb, ülkesi için en iyisini düşündüğünden, iyilik meşalesini yakmış ve yola koyulmuş. Vakıfta mütevelli heyeti başkanlığını yapmaktadır.

Onun hayali Afrika ülkelerinde yıllardır süren sömürge hâkimiyetine ve sebep olduğu çaresizliğe son vermekti. Yer altı zenginlikleri çok olmasına rağmen dokunamadıkları kaynakları kendi ülkesi için kullanabilmekti. Başka devletlerin kaynaklarını kullanmasına ve kendilerinin sadece bir işçi gibi çalışmasını sonlandırmaktı.

Afrika ülkelerindeki küçük bir gelişme sanılanın aksine sömürü ülkeleri tarafından hoş karşılanmıyordu. 1998 senesinde Sudan'a yapılan ilaç fabrikasının bombalanması bunun örneklerinden biriydi. Hastalıkların ve özellikle salgın hastalıkların tedavisi için Sudan'da bir ilaç fabrikasının olması tüm Afrika'ya umut olacaktı. İlaçlar Batı ülkelerinden ve civar bölgelerden yüksek miktarlarda satın alınmayacak, daha uygun fiyata kendi ürettikleri ilaçlara ulaşabileceklerdi. Sudan'da açılan bu fabrika şifa dağıtmak için kurulmuştu fakat Amerika kimyasal silah ürettiği bahanesiyle bu fabrikayı bombalamıştı.

Başkent Hartum yakınlarında yer alan fabrikanın yerle bir olmasıyla mağdur halk bir kez daha çaresiz kalmıştı. İlaç özellikle sel felaketi olduğu zaman çok gerekli oluyordu. Çünkü Nil'in suları arada kabarıyordu ve daha sonra çekildiğinde sıtma hastalığı baş gösteriyordu. Nitekim öyle de oldu. İlaç fabrikasının bombalanmasının ardından Nil Nehri kabardı ve evleri yutarcasına yükseldi. Çoğu insanın kerpiç evi suyun içinde erimişti ve insanlar evsiz kalmıştı. Bu da hastalıkların daha çabuk yayılmasına neden oluyordu. Fabrika bombalanmadan önce burada her türlü ilaç üretilmişti ve Sudan'ın ilaç ihtiyacının büyük bir kısmı karşılanıyordu. Afrika'nın en büyük ilaç fabrikasıydı ve yediden yetmişe ihtiyaç sahibi olan herkes durumdan etkilenmişti.

Bu arada her şeye rağmen ülkede iyi şeyler de oluyordu ve Munazzama ad-Dawa gün geçtikçe büyüyordu. Abdurrahman Swar el-Zeheb insanüstü bir çaba sarf ederek Sudan'ın kendi yarasına merhem olmasını sağlıyordu.

Bir kişi bazen milyonlarca insanın hayatını değiştirebilir. Sadece ilk adımı atma cesaretini gösterebilmek gerekir. Abdurrahman Swar el-Zeheb, Afrika'nın kendi ayakları üzerinde durabilmesi için bir meşale yakmıştı. O, 82 yaşına rağmen ülkesi ve Afrika kıtası için iyilik halkasını genişletmeye devam ediyor.

İnsanların durumlarını anlamak

için önce ne yaptıklarını görmemiz

gerekiyor. Onlara karşı sempati

beslemeliyiz empati kurmalıyız.

Dr. Jemilah Mahmood

Dr. Jemilah Mahmood

O bir anne…

Bir eş…

Hastanede şifa dağıtan bir doktor…

Ve tüm felaket yerlerinde koşturup duran bir iyilik elçisi…

Dr. Jemilah Mahmood…

Jemilah Mahmood'un iyilik serüveni o çok küçükken başlamıştı. Annesinin Çinli ve babasının Malay olması onun kültürel olarak çeşitli bir ortamda yetişmesini sağladı. Çocukluğunda babasının yaptığı iyilikler zihnine yer etti ve bir pusula gibi ona yön gösterdi. İlham kaynağının babası olduğunu söyleyen Jemilah Mahmood, babasını sessiz, düşünceli ve okumayı seven biri olarak tanımlıyor.

Jemilah Mahmood, çocukken her sabah uyandığında evlerinde hiç tanımadığı kişiler

olduğunu görürmüş. Babası muhtaç insanları hep evinde misafir edermiş. Onların ihtiyaçlarını karşılar, ailece onların dertlerine derman olmaya çalışırlarmış. Babasına her gün evlerine gelen bu yabancıların kim olduğunu sorduğunda ise "Bak şu iş aramaya geldi, diğerinin evi yok." cevabını alırmış.

Jemilah Mahmood çocukken çok meraklı olduğundan evlerine gelen bu insanlarla sürekli muhabbet etme fırsatı bulmuş. Jemilah Mahmood'a göre bu durum onun sempati besleme ve empati kurma hassasiyetini geliştirmiş. Çünkü ona göre "İnsanların durumlarını anlamak için önce ne yaptıklarını görmek gerekiyor." Bunun için de evlerine gelen her evsizle sohbet etmiş Jemilah. Çocuk yaşına rağmen onları anlamaya çalışarak, yaşadıkları yerlerdeki zorlukları birebir hissetmiş.

"Ben başkalarıyla ilgilenmeyi çok seven bir ailede büyüdüm. Biz muhtaç ailelerle aynı evde oturuyorduk. Ailem insanlara yardım etmekten çekinmiyordu. Onlara her zaman çok cömert davrandılar." Ailesini böyle tanımlıyor Jemilah Mahmood. Onların yardımseverliği sayesinde o da paylaşmayı yardımlaşmayı çocuk yaşta öğrenmiş.

Çocukluğunda vaktinin çoğunluğunu babasıyla geçiren Jemilah Mahmood, onunla beraber

muhtaç olanlara yardım etmeyi, onların dertleriyle dertlenmeyi öğrenmiş ve bu hassasiyetle yetişmiş. Babasının onun hayatında her zaman ayrı bir yeri olmuş. Jemilah Mahmood için babası bir rol model, onu tüm kötülüklerden koruyup kollayan bir kahramanmış.

Babasını bu kadar değerli gören Jemilah dokuz yaşına geldiğinde babasını kanser hastalığı sebebiyle kaybetmiş. Babasının yanından hiç ayrılmayan Jemilah için bu durumun çok üzücü olduğunu, onun yokluğuna çok zor alıştığını ve hatta dünyasının başına yıkıldığını ifade ediyor.

Dokuz yaşından sonra annesinin desteğiyle eğitim hayatını sürdüren Jemilah Mahmood, on dört yaşına geldiğinde aile üyelerine yardım amacıyla Singapur'a gitmiş. O yaştaki bir çocuk için büyük bir sorumluluk olan bu durum Jemilah Mahmood'un hayatında unutamadığı zamanlardan biri olmuş.

Jemilah Mahmood'un karşılaştığı eğitimciler de onun hayatında izler bırakmış. Onların eğitime verdiği önem, topluma ve öğretmenlerinin insanlık adına iyilik yapmanın öneminden bahsetmeleri ve Jemilah Mahmood'u bu konuda teşvik etmeleri onun iyilikten ayrılmamasını sağlamış. Meslek seçiminde ailesi gazeteci olabileceğini söylese

de zorluklarla mücadele etmeyi sevdiğinden doktorluğu tercih etmiş.

1959 doğumlu olan Jemilah Mahmood, 1986 yılında Malezya Ulusal Üniversitesi'nden doktor olarak mezun oldu ve 1992 yılında Doğum ve Kadın Hastalıkları Ana Bilim Dalı'ndan doktora derecesini aldı. İngiltere'de ve İsviçre'de eğitimler aldıktan sonra hastaları tedavi etmeye başladı. Hedefine ulaşmıştı fakat daha farklı şeyler yapmalı ve herkese yardımcı olmalıydı. Dünya'da yardıma ihtiyacı olan çok kişi vardı, şimdi onlara yardım eli uzatılmalıydı. Felaketlerle boğuşan ve savaş ortasında kalanları üzüntü içinde tv'den izleyen Jemilah Mahmoud, bir türlü harekete geçememişti.

Aileden paylaşmayı ve yardımlaşmayı görmüş ve hayatını da bu doğrultuda sürdürmeye karar vermişti. Çünkü daha çocukken bu duyguyu tatmıştı. İyilik yapma duygusu insanın içine bir kez işledi mi devamı da muhakkak gelirdi. Fakat araya giren eğitim ve iş hayatı bir süreliğine de olsa iyilik adına istediği adımı atmasına engel oldu. Bir süre sonra bu duygu yine kendisini rahat bırakmadı. Birgün oğluyla beraber televizyon izlerken yine yardıma ihtiyacı olan insanları görmüş ve üzülmüştü. Beş yaşındaki oğlu ise "Sen doktorsun onlara yardım edebilirsin." diyerek annesine yol göstermişti. İyilik yapma isteği gün geçtikçe

artıyordu. Birgün uyandı ve düşündü: Hastalarını seviyordu, yaptığı işi seviyordu. Fakat gerçekten yapmak istediği şeylere henüz ulaşamamıştı. İlk zamanlar Médecins Sans Frontières'e (Sınır Tanımayan Doktorlar) katılmayı düşündü. Bu şekilde savaş ve doğal afetlerle zarar görmüş ülkelere yardım elini uzatabilirdi. Bu bölgedeki hastaları tedavi edebilir ve projeler üretebilirdi. Fakat Batılı kuruluşların insanlara ulaşmalarının zor olacağını düşündü ve bu boşluğu doldurmak için bir iyilik ağı oluşturmayı kuvvetli bir şekilde hissetti. Evet, bunu Jemilah Mahmood yapmalıydı. Aylardır afet bölgelerindeki insanlara yardım edemediği için rahat bir nefes alamamıştı. Çünkü o çocukluğundaki günlere dönüp yine her ihtiyacı olana, anne ve babası gibi elini uzatmak istemişti. Aylardır içini kemirip duran, geceleri uykusunu kaçıran zor durumdaki insanlara yardım edememiş olmasıydı. Zaman kaybetmeden bir yardım kuruluşu kurmaya karar verdi. Ailesinin ve eşinin de desteğiyle ihtiyaçlara cevap verebilecek bir insani yardım kuruluşu için çalışmalara başladı.

MERCY Yardım Kuruluşu

Dr. Jemilah Mahmood iyilik yapma niyetiyle çıktığı bu yolda en büyük desteği eşinden gördü. Eşi Ashar Abdullah da Jemilah Mahmood gibi bir doktor. İkisi beraber Malezya'ya tıbbi

yardımlaşma derneğini kurdu. Asıl fikrin eşi Dr. Ashar Abdullah'tan geldiğini söyleyen Jemilah Mahmood, bu organizasyonu 1999 yılında açtı.

Aslında her şey Kosova'da 1999 yılında binlerce hayatın kaybedildiği acının ve şiddetli savaşın yaşanmasıyla başladı. Kosova'daki kadın ve çocukların durumunu gören Dr. Jemilah Mahmood onlara gönüllü olarak elini uzatmaya başladı.

Afet ve savaş zamanında yardım edebilecek hazır bir kuruluş bulamayınca aynı fikirdeki arkadaşlarıyla bir araya gelip Malezya Tıbbi Yardımlaşma Derneği'ni (MERCY) kurdu. Kuruluşun amacı ise Malezyalıların insani yardım hareketlerinde rol almalarını sağlamak ve bu alandaki faaliyetlerini yürütebilecekleri bir platform oluşturabilmek. Dil, din, kültür ve sınırdan bağımsız olarak başkalarına yardım etme amacıyla kurulan bu kuruluşun tek amacı iyilik… Bir araya getirilen ekipler de her kesimden insanlardan oluşmaktaydı.

Gönüllülük ve fedakârlık esasına dayalı bu iyilik ağı gün geçtikçe büyüyüp her gittiği yerde insanların yüzünü güldürmeyi başardı.

Jemilah Mahmood 1999'dan 2010 yılına kadar on bir yıl boyunca bu iyilik ağının organizatörü oldu.

Malezyalıları ve Malezya dışındaki insanları iyilik etrafında bir araya getirdi.

Endonezya Açe'de

2004 yılında Hint Okyanusu'nda meydana gelen deprem, yüksekliği otuz metreyi bulan tsunamilerin oluşmasına neden oldu. Tarihteki en çok ölümlerin yaşandığı tsunami sonucu iki yüz binden fazla kişi hayatını kaybetti. Jemilah Mahmood Endonezya Açe'ye gönüllü olarak katıldı ve burada hem gönüllü ekibini yönetti hem de gıda, giyecek, tıbbi yardım gibi ihtiyaçlarını karşıladı. Onun felaketlerle mücadelede kullandığı en önemli yöntem ise bölgedeki halkı hızlı bir şekilde organize edebilmesiydi.

Jemilah Mahmood bölge halkıyla iletişim kurarak onların da yardım faaliyetlerinde aktif olarak çalışmasını sağladı. Açe'de yaptıkları sadece bunlarla sınırlı değildi, evleri yıkılan halkın evlerinin yeniden yapılması için onlara yardımcı oldu. Afet bölgesinde acil durumlarda destek vermenin yanı sıra sağlık sistemlerini geliştirmek için çalışmalar başlattı. Bu amaçla Endonezya Açe'de bir Hemşirelik Okulu'nun yapılmasını sağladı. Yaptığı bu hizmetlerle olağanüstü durumlarda eğitimli kişilerin hızlı bir şekilde alana dağılmasını sağladı. Felaketler oluşmadan önce

gönüllülerin önleme, hazırlık ve kurtarma gibi konuları kapsayan daha bütünsel yaklaşımlarla eğitilmelerinde etkin rol oynadı.

Endonezya'dan başka Sudan, Afganistan, Sri Lanka, Filipinler, Myanmar gibi afetlerden etkilenen ülkelerde evleri yıkılan mağdur insanlara evlerini yeniden inşa etme konusunda yardımcı oldu. Hastanelerin yeniden kurulmasına, okulların yeniden inşa edilmesinde aktif olarak rol oynadı. Okulu yıkılan bir afet bölgesine gittiğinde okulun yerini sormuş ve yerini gösterdiklerinde: "Hadi hemen başlayalım okulu yapmaya!" diyerek etraftaki insanların da yardımıyla okulun inşasına başlamış ve beraberce bitirmişlerdi.

Bağdat'ta Ölümden Döndü

Jemilah Mahmood cömert olduğu kadar cesur bir iyilikseverdi. Bağdat'ta savaş başladığı zaman hiç tereddüt etmeden gönüllü olmaya karar verdi. Patlamaların, kurşun seslerinin içinde yaralılara müdahale etmeye çalıştı.

Bağdat'ta iyilik yapmaya gittiği zaman başına gelen bir olay da onun iyiliğe olan tutkusunu tüm insanlığa göstermişti. Dr. Jemilah Mahmood, tıbbi yardım ve malzeme için yola çıktığı Irak yolunda bir yanlışlık sonucu ateş altında kaldı. Ambulans

ekibini, şehre bomba atanlarla karıştırmışlardı. Yaşanan bu olay trajik bir hadiseydi. Çünkü Dr. Jemilah Mahmood kalçasından vurulmuş ambulanstaki diğer iki doktor ise ağır yaralanmıştı.

O insanlığa olan sevgisini işte bu olaydan sonra kanıtlamıştı. Hastanedeki doktorlar vücudundaki mermiyi çıkarmak istedi fakat o başka insanların hastanedeki müdehaleye kendisinden daha çok ihtiyacı olduğunu söyleyerek buna izin vermedi. Çocukken babası ona daha çok ihtiyacı olanın önüne geçilmeyeceğini öğretmişti. Beş gün boyunca kalçasında mermiyle dolaştı ve o haliyle hastaları tedavi etti. "Onların tedavi olmaya daha çok ihtiyaçları var." diyerek kendi canını hiçe saydı.

Bir süre sonra ambulanslarına kurşun sıkan kişi yanına geldi. Dr. Jemilah Mahmood'dan özür diledi. Yanlışlıkla olduğunu söyledi. Ondan kendisini affetmesini istedi. Dr. Jemilah Mahmood yaşadığı o kadar sıkıntıya rağmen onu tereddüt etmeden affetti. Bu kişiye karşı en ufak bir kin bile duymadı. Irak'ta kaldığı süre boyuncu karşılaştığı insanların kısa bir zaman sonra bazen kanlar içinde bazen bir ceset olarak hastaneye getirilmesi onu çok etkilemişti. "Savaşlar insanlara karşı yapılıyor ve insanlar artık kime güveneceğini bilmiyordu." Dr. Jemilah Mahmood bunları ifade etmiş ve savaş süresince insanların ailelerini ve sevdiklerini

kaybetme duygusuyla yaşadıklarını onlarla beraber hissetmişti.

İyilik Elçisi Dr. Jemilah Mahmood

Kanatlarımın altındaki rüzgâr…

En büyük destekçisinin eşi olması sebebiyle eşinden böyle bahsediyor Dr. Jemilah Mahmood. Çocukluğunda kendisini iyilik yapma duygusuyla yetiştiren ailesine ise minnettar.

Jemilah Mahmood, hayatı iyiliklerle dolu bir insan. O, afetleri önleme ve yardım, eğitim, yoksulluğun azaltılması gibi konularda çaba gösterdi. İnsani yardım çalışmalarının koordinasyon görevlerinde yer aldı.

Bir konuşmasında insanların savaşlara karşı duyarsızlaştığından ve beyinlerin artık bunu normal olarak algıladığından yakındı. İnsanların bu gibi olaylara uzak kalmak istediğini ve hayatlarını olaylara dâhil etmediklerini, insanların gittikçe hissizleştiğini üzülerek anlattı. İnsanların sempati beslemek ve empati kurmaktan uzaklaştığını da ifadelerine ekledi.

Dr. Jemilah Mahmood iyilik yapma tutkusu kendisini sarınca evinde duramadı ve nerede

muhtaç bir kişi varsa elinden tutmak için yollara düştü. Kimi zaman savaşın ortasında kalmış bir çocuğun elinden tuttu kimi zaman evi yıkılmış birinin evine tuğla taşıdı. O, yaptıklarıyla birçok kişinin kaderini değiştirdi.

Dr. Jemilah Mahmood, iyiliğin dünyayı değiştirebileceğini yaptıklarıyla kanıtladı.

Dünya bizim bildiklerimizi bilmiyor.

Bu gidişata dur denilmeli Böyle

devam edemez. Kimse bunu

durdurmayacak mı?

Biz, bilim insanları ve doktorlar

olarak insanlığa karşı yapılan bu

vahşet karşısında sessiz kalamayız.

Mads Gilbert

Mads Gilbert

Mads Gilbert, Norveçli bir doktor. Otuz yılı aşan meslek hayatı boyunca savaş altında kalan Filistin halkının yanında oldu. Ne zaman İsrail Filistin'i bombalasa Filistin halkının yardımına koştu ve insan değeri üzerine kurduğu hayatında iyiliğin dili, dini ve ırkı olmadığını tüm dünyaya gösterdi.

Filistinlilerle Tanışma

Doktor Mads Gilbert, Filistinlilerle ilk olarak yirmili yaşlardayken İsraillilerin Batı Beyrut'u abluka altına alıp bombaladığı sene olan 1981 yılında tanışmıştı. Mads Gilbert yaşadığı o günleri, "İsrail, şehri kuşatmak için önce elektriği ve suyu kesti. Böylece şehre gıda ve ilaç ulaşmasını engelledi. Sonra da şehri gece gündüz bombaladı. Bunu yaparken sadece askerî hedefleri değil okulları, yerleşim yerlerini, hastaneleri, ambulansları, hatta yaralıları kurtarmaya çalışan insanları bile hedef

aldılar. Korkunç bir manzaraydı." cümleleri ile ifade etmişti.

Doktor Mads Gilbert, 1981 yılında işgal altındaki Filistinlilerin dramını gördükten sonra hayatını bu davaya adamış ve vicdanı olan herkesin dünyaya Filistin işgalini anlatması gerektiğini söylemişti. O, Filistinlilerin yaşadıkları zulmü Batı'ya aktaran bir ses olmuş ve bunun için her fırsatta sesini dünyaya duyurmaya çalışmıştı, duyurmaya da devam ediyor.

Sivil halka yönelik yapılan saldırılara sessiz kalmak istemeyen Mads Gilbert 2008 yılında işgalin başlamasının ardından gittiği Gazze'de hiçbir gazeteci olmadığını fark etmişti. Filistin halkı yalnızdı. 2008-2009 senesinde yaşadıklarını kaleme aldığı kitabında bu durumu şu cümlelerle anlatmış: "İsrail sistemli olarak Batılı gazetecilerin ve sağlık çalışanlarının içeriye girmesini engelliyordu. Gazze'ye bir arkadaşımla 2008'in yılbaşı öncesinde saldırının beşinci gününde Mısır üzerinden girebildik. Kimse direniş gösterip İsrail'in saldırısından bahsetmek istemiyordu ya da kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. Şifa Hastanesi'ndeki doktorluk hizmetimize ek olarak yaşadıklarımızı dünyaya aktarmayı kendimize görev edinmiştik."

Mads Gilbert, bir yandan yaralıları iyileştirmeye çalışırken diğer yandan da tanık olduğu korkunç

manzarayı dünyaya bildirmek için haberler yapmaya başlamıştı.

Gazze halkının yaşadığı ıstıraba şahit olan Mads Gilbert, bir yandan yaşadıklarını yazmış bir yandan da bu durumu fotoğraflayarak belgelemeye çalışmış. Patlamaların kesildiği, arkadaşlarının kısa da olsa dinlenmeye çekildiği ve internet ulaşımının olduğu zamanlarda Norveç başta olmak üzere Batılı TV ve gazetelere mail atarak bu vahşetten haberlerinin olmasını sağlamıştı.

2008-2009 yılında Gazze'de

Mads Gilbert, 2008 yılında Noel kutlamak için çocuklarıyla tatile gittiği yerde Gazze'nin bombalandığı haberini alınca çocuklarıyla vedalaşarak Filistin'e doğru yola çıkmıştı. Çocukları kendisine destek olmuş "Gitmek istiyorsan yanındayız." diyerek sevgili babalarını cesaretlendirmişlerdi. "Bir şeye inanıyorsanız onun için mücadele etmelisiniz." diyen Gilbert mazlum ve muhtaçlar için mücadelesini sonuna kadar devam ettireceğini söylemişti.

Norveç'ten Gazze'ye yine doktor olan bir arkadaşıyla gelen Mads Gilbert, arkadaşıyla önce Mısır'ın Kahire şehrine uçakla inmiş ve oradan arabayla Gazze'ye doğru yola çıkmışlardı. Fakat Mısır, sınırdaki giriş çıkışı kapattığı için Gazze'ye girmek

oldukça sıkıntılı olmuştu. Norveçli yetkililerin devreye girmesiyle girişlerdeki sorunu çözmüş ve sınırı geçmeyi başarmışlardı.

Gilbert hayatını Filistin'de yaşam mücadelesi veren insanlara adamaya karar vermiş, onlara yardım etmeyi yaşamının bir parçası haline getirmişti. İsrail, 2007 yılında bölge halkının seçimle başa getirdiği hükümet sebebiyle Gazze'ye ambargo uygulamaya başlamış, insani ihtiyaçların bölgeye giriş ve çıkışlarını yasaklamıştı. Keyfî olarak kamu kurumları, hastaneler, okullar ve evlere saldırılarda bulunmuş, bulunmaya da devam etmekteydi. Beş kilometrekare olan Gazze Şeridin'de yaklaşık iki milyon insan yaşamaktaydı. Nüfusunun bir milyondan fazlası mülteci kamplarında geçen Filistinliler için hayat hiç de kolay değildi. Jabalya, Gazze, Beyt Lahya, Beyt Hanun, Dir el-Belah, Hanyunus, Refah ve Abasan Kebir evleri olmayan, bombalardan kaçan insanların sığındıkları mülteci kamplarıydı.

İsrail, Gazze'ye mal ve eşya giriş çıkışına sınırlamalar getirmişti. İnsanlar hukuksuz bir ambargoyla karşı karşıya kalmışlardı. Gazze eğitimden sağlığa, ekonomiden güvenliğe pek çok sorunun yaşandığı bir açık hava hapishanesine dönüştürülmüş ve dünyayla tüm bağlantısı kesilmişti.

Gilbert, tüm bunlara rağmen ve bölgede öldürülme tehlikesi olduğunu bile bile her bombardımanda ülkesinden çıkıp Filistin'e gelmiş ve burada hastaneye getirilen yaralılara müdahale etmiş, binlerce kişinin iyileşmesi için çalışmıştır. Saldırı olduğu zamanların dışında da senede en az bir defa Filistin'e giderek sağlık alanında projeler gerçekleştirmeye çalışmıştır.

Tüm bu yaşananları "insan eliyle yapılmış bir felaket" olarak niteleyen Mads Gilbert, İsraillilerin Filistinlileri yoğun bombardımana tutup gıdasız ve ilaçsız bırakıp bezdirerek sınırların dışına atmak istediklerini dünyaya duyurmak için çabalamıştı.

2008-2009 İsrail Gazze saldırısı sırasında hastaları tedavi eden Mads Gilbert verdiği bir röportajda İsrail'in beyaz fosfor bombası kullandığını, bu bombaların ciddi yanıklara sebep olduğunu ifade etmişti. Hatta yanıklar o kadar ileri boyuttaydı ki bazı vücutlar kemiğe kadar kavrulmuştu. Doktor Gilbert bu gördükleri karşısında sessiz kalamamış. Aktif olarak bulunduğu Şifa Hastanesi'nde savaş mağdurlarını iyileştirmeye çalışırken diğer yandan da uluslararası alandaki basın kuruluşlarına çokça röportaj vermişti. Bu konuşmalarında Filistin halkının İsrail bombardımanı sonucu maruz kaldığı çaresizlikten bahsetmişti.

Hiç tanımadığı, dillerini dahi bilmediği insanlar için canını tehlikeye atan Gilbert, bu yaptıklarıyla Filistinlilerin sesi olmuştu. Onların seslerini ulaştırmaya güçlerinin yetmediği yerlere çaresizliklerini duyurdu. Bombaların, dronların arasında verdiği sayısız röportajla cesaretini gösterdi. Yeryüzünde yaşayan tüm insanlara mesaj vermeye çalışmış: "Dünya bizim bildiklerimizi bilmiyor. Bu gidişata dur denilmeli. Böyle devam edemez. Kimse bunu durdurmayacak mı?" cümleleriyle kendini ifade etmişti.

NORWAC (Norveç Yardım Komitesi) kurucu üyelerinden biriydi Gilbert. NORWAC aracılığıyla sesini daha rahat duyuruyordu ve insani yardım malzemesi gerektiği zaman bu yardım komitesi harekete geçiyordu. Fakat 2009 yılındaki saldırılarda İsrail, malzemelerin sınırdan geçişine izin vermemişti. Hastanelerde kullanmak için anestezi makineleri, solunum cihazları, ilaçlar da buna dâhildi.

2009 senesinin 3 Ocak tarihinde yaşadıkları onun verdiği zorlu mücadelenin açık bir göstergesi olmuştu. Şifa Hastanesi'ndeyken gelen toplu ölüm haberlerine yenisi eklenmişti. Bu tarihte sebze pazarı bombalanmış ve çok sayıda yaralı hastaneye getirilmişti. Doktor Gilbert, zorlukla duvara yaslanmıştı. Düşmemek için kendisini zor tutmuş

ve koşarak pencereden dışarı bakmıştı. Yükselen dumanları görünce durum karşısında sabrı iyice taşmıştı. Telefonu eline aldığı gibi durumu anlatan bir mesaj yazmıştı. "…Ölüler diyarı! Ölümün, kanın ve kesilmiş uzuvların içinde yüzüyoruz. Çok fazla çocuk. Hamile bir kadın. Daha önce böylesine korkunç bir şey yaşamamıştım. Şu an tankları duyabiliyoruz. Bunu başkalarına gönderin, haykırın!" Hızla medyaya, çocuklarına ve arkadaşlarına bu mesajı atmıştı.

O sırada hastaneye gelen yaralı çocuklarla kendi çocuğu gibi ilgilenmişti Gilbert. Umutsuzluğu arttığı zamanlarda yaralı çocukların başını okşamış. Çocuklar için insanüstü bir çaba sarf etmiş, ölen çocukların ölümüne dayanamayarak alınlarından öpmüştü. 2009 yılında bombardımanlar öylesine artmıştı ki top seslerinin gittikçe yaklaşmıştı. Filistinlilerle birlikte Şifa Hastanesi'nin de bombalanma endişesini taşıyordu.

Gazze dönüşünde Norveç'te büyük bir kalabalık karşıladı yardımsever doktoru. Halk onu bağrına basmış ve Filistinliler için yardım kampanyaları başlatmıştı.

Temmuz-Ağustos 2014'te İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarında tekrar Gazze'ye gitmiş ve ilerleyen yaşına rağmen Şifa Hastanesi'nde kendisini bekleyen yaralılara yardım etmeye başlamıştı. Önceki

yıllarda yaptığı gibi aynı zamanda Filistinlilerin sesi oldu. Birleşmiş Milletlere yazdığı raporda Filistin sağlık sisteminin çöktüğünü yazdı. Gazze'nin ilaç ve bir hastane için gerekli ne varsa hepsinin girişinin engellendiğinden söz etti. Savaş sırasında tedavi edilmesi gereken insan sayısının her dakika arttığını, hastane kapasitesinin ise bunu taşıyacak gücünün olmadığını, eğer böyle devam ederse Filistin halkının bir felakete doğru sürüklendiğini maillerinde, çıktığı TV programlarında ısrarla ifade etmişti.

Bir Batılı olarak bu durumdan utanç duyduğunu söyleyen Gilbert, "Onlara acımamalıyız, onlara destek olmalıyız." diyerek savaş altında yiyeceksiz, içeceksiz kalan ve durmaksızın bombalanan Filistinlilerin haksız yere maruz kaldığı zulmü haykırmıştı.

Filistinli doktorların yayınladığı tıp dergisi Lanchet'de de doktor olarak bu felakete son verilmesi gerektiğinin altını çizmişti. "Biz, bilim insanları ve doktorlar olarak insanlığa karşı yapılan bu vahşet karşısında sessiz kalamayız. Okurlarımıza da söylüyoruz sessiz kalmasınlar. Abluka altındaki Gazze'de insanlar, dünyanın en büyük ve en donanımlı ordularından biri tarafından sistematik bir şekilde öldürülmektedir."

2014 yılındaki bombardıman elli bir gün sürdü, bu sürede Gilbert, sayısı on bini aşan yaralıyı tedavi etmişti. Hastaneye gelenlerin yüzde doksan beşinin kadın ve çocuklardan oluştuğunu bir ortamda yaşananları ve medyanın dahi açıklıkla yazamadığı şeyleri söylemişti. "İsrail, Koruyucu Hat ismini verdiği operasyonda BM raporuna göre 2009 operasyonuna oranla beş kattan daha fazla bomba kullandı. Saldırıda üç bin beş yüz çocuk yaralandı. Bunların normalde BM, Kızılhaç gibi kuruluşlar tarafından korunması gerekirdi. Ancak hiçbir şey yapılmadı. İsrail, korkunç bir dokunulmazlığın tadını çıkarıyor." Yaptığı bu açıklamalar İsrail hükümetini kızdırmıştı. Olayların tanığı olması ve İsrail'in bu bombardımanı bilinçli olarak yaptığını söylemesi de İsrail'in tepkisini almasına neden oldu. Fakat bu durum Mads'in umrunda değildi. Çünkü onun tek derdi bu insanlık vahşetini tüm dünyaya duyurarak buradaki ablukaya son verilmesini sağlamaktı.

Mads Gilbert yaşananları sürekli olarak Filistin dışına aktarmaya çalıştı. 2014 yılında gece başlayan ve insanı ürperten saldırının ardından sesini duyurabilmek için bir mektup yazmaya karar verdi. Mektubunda Filistin'de sivil halkın maruz kaldığı savaşın dehşetini şöyle anlattı:

Sevgili Dostlar,

Geçen gece inanılmaz şeyler oldu. Gazze'ye yapılan kara harekâtı, her yaştan çok sayıda masum ve sivil Filistinlinin sakatlanması, parçalara ayrılması, kanlar içinde titreyerek ölmesi gibi her türlü zarara sebep oldu.

Ambulanslardaki kahramanlar ve Gazze'nin hastanelerindeki bütün çalışanlar on iki veya yirmi dört saat arasında çalışıyorlar. Yorgunluktan ve insani olmayan çalışma koşullarından dolayı tükenmiş durumdalar (Dört aydır maaşları ödenmiyor). İnsanları önemsiyorlar, acil durumda olanlara öncelik vermeye ve akıl almaz beden karmaşasını, boyutları, uzuvları, insanların yürüyebilip yürüyemediklerini, kanamaları olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar.

Mads Gilbert yazının devamında bu mektubu gözyaşları içinde kaleme aldığını fakat bu gözyaşlarının onlar için hiçbir anlamının olmadığını yazmıştı. Silahların çoğunun Amerikan yapımı olduğunu söyleyen Gilbert, mektubun devamında Eski ABD Başkanı Barack Obama'ya seslenerek:

Sayın Obama, sizin bir kalbiniz var mı?

Sizi bir gece, sadece bir geceliğine buraya Şifa'ya davet ediyorum. Belki bir temizlikçi kılığına girebilirsiniz.

Yüzde yüz eminim ki bu tarihi değiştirebilir.

Kalbi ve gücü olan hiç kimse Şifa'da bir gece geçirdikten sonra Filistinli insanların katledilmesine son vermek konusunda ikna olmadan buradan ayrılmaz. Ama kalpsiz ve merhametsiz olanlar Gazze'deki saldırı üzerinden planlar ve hesaplar yaptılar. Kan nehri önümüzdeki gece de akmaya devam edecek. Ölüm çanlarının sesini duyabiliyorum.

Lütfen! Ne yapabiliyorsanız yapın! Bu kesinlikle böyle devam edemez.

Mads Gilbert'ın yazdığı bu mektup uluslararası alandaki tanınırlığını arttırmıştı. 2014 yılında Norveç-Filistin ortak komitesi öncülüğünde düzenlenen ve yaklaşık kırk kadar kuruluşla, İsrail'in Gazze'ye olan saldırıları protesto edildi. Burada Mads Gilbert'in yazdığı bir metin okunmuştu. Mads eyleme katılan herkesi bombardımanlar arasında selamladıktan sonra dayanışmanın Gazze halkına güç verdiğini ifade etmişti: "Size Gazze'den haykırıyorum: Kaybedecek vaktimiz yok! Çılgınlığı durdurmanız gerekir! Bombaların sesinden daha yüksek bağırmalısınız! Düşünün, Gazze halkı bizim

gibi özgür, bağımsız ve huzurlu olacak. Filistinliler aynı insan haklarına, İsraillilerle, Amerikalılarla, Norveçlilerle aynı yasal koruma haklarına sahip olmalı. Filistinlilerin de dünya üzerinde yaşayan hepimiz gibi aynı insani değerleri var.

Silahlar düştüğünde, güçsüzlük de düşer!

İnsan değerini yarattığımızda, barışı da yaratırız!"

Mads Gilbert bir yandan doktorluk görevini yerine getirirken diğer yandan kulağını bu zulme kapayan ülkelere Filistin'in sesini duyurmak için tüm yolları deniyordu. Onun çabaları sayesinde Oslo'da, Paris'te bu saldırılara son verilmesi protestoları yapılmış ve Filistin'e destek mesajları gönderilmişti.

Gazze'ye Giriş Yasağı

2014 senesindeki saldırı sonrasında Norveç'e dönmüştü fakat kısa bir süre sonra Gazzelilerin kendisine daha çok ihtiyacı olduğunu düşünerek tekrar Filistin'e gitmeye karar vermişti. Sınır kapısına geldiğinde içeri alınmadı. Sınırdaki askerle aralarındaki konuşmada "Ben bir doktorum ve yasadışı hiçbir faaliyete katılmadım. İsrail yasalarına aykırı davranmadım. İsrail'in bana Gazze'de kalabilmem için verdiği yasal süreyi bile doldurmadım." diyerek durumu anlatmaya çalışsa da askerler yasaklı listesinde bulunduğunu

ve Filistin'e girişinin ömür boyu yasaklandığını söyledi.

Ardından "İsrail'e karşı yanlış bir şey yapmadım fakat konu benimle ilgili değil. Politik görüşlerim nedeniyle Filistin halkı cezalandırılıyor." açıklamalarını yapmıştı.

Mads Gilbert'ın Gazze'yi Anlatan Kitapları

2008 yılı sonu ve 2009 yılı başında meydana gelen yirmi iki günlük saldırıda binlerce Filistinli yaşamını kaybetmişti. İşte o vakitlerin şahidi Mads Gilbert, yerle bir olan Filistin'in yanında yer aldı. Yaşanan olayların tanıkları olan Doktor Mads Gilbert ve arkadaşı Doktor Erik Fosse yaşananları olduğu gibi aktarmak için günü gününe aldıkları notları birleştirmiş ve bir kitap haline getirmişlerdi. Gazze'nin Gözyaşları olarak Türkçeye çevrilen kitapta İsrail'in Filistinli sivillere yönelik saldırıları ve Şifa Hastanesi'nde yaşananlar tüm gerçekliğiyle anlatıldı. Ayrıca 2014 yılındaki saldırılardan sonra da Gazze'de Gece isimli kitabıyla Filistin'in sesi olmaya devam etti.

Filistin'de halkının yaşadığı insanlık vahşetine şahit olan Mads Gilbert, insanı ırkına, rengine, diline ve dinine göre değil insan olduğu için kıymet veren iyi bir insandır ve o yaptıklarıyla Filistin'in çığlığı olmuştur.

Çocukların mücadelelerine her gün şahit oluyoruz. Onlar küçücük bedenlerine kıyasla çok büyük acılar yaşıyorlar. Morfin gibi çok ağır ağrı kesicilerin dindiremediği ağrılar çekiyorlar. Bizim yaptığımız ise onların hastanede geçen vakitlerini bir nebze olsun güzelleştirebilmek.

Leyladan Sonra Hareketi

Leyladan Sonra Hareketi

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne tedavi için gelen Leyla altı buçuk aylık bir bebekti. Küçücük bedeninin yakalandığı hastalığa kısa bir süre sonra teşhis konuldu. Rapdoit tümörü… Yani bir çeşit kanser. Hastalığı ağırdı ve Leyla'nın küçük bedeni bu hastalığa çok fazla dayanamadı.

Övgü Sinem Buğan, Yüsra Betül Medik ve Kübra İlicepınar tıp fakültesinin üç parlak öğrencisiydi. Onlar Leyla'yla hastanede tanışmış tüm bu hastalık sürecine şahit olmuşlardı.

Leyla ile ilk tanışma

"Bir bayram sabahı tanıştık Leyla'yla. O bizim Pediatrik Onkoloji servisinde tanıştığımız ilk miniğimizdi. Hastalığından dolayı evine pek fazla gidemezdi. Yaşı itibarıyla çok konuşamadığı için annesinin yardımıyla bir bisiklet istediğini öğrendik."

Bu iyi niyetli üç arkadaş Leyla için bir araya geldiler ve proje yapmaya karar verdiler. Proje bu hastalıkla mücadele eden çocuklara değecekti. Fakat yapmaları gereken resmi işlemler, tamamlanması gereken prosedürler vardı. İzin almak, yasal işlemleri halletmek ve projeyi isimlendirip tüm çocukların dileğini gerçekleştirmek derken aradan epey bir zaman geçmişti.

Telaş içerisinde koşuşturup işlemleri halletmeye çalıştıkları günlerden birinde Övgü Sinem Buğan, odasında Leyla'nın annesinin telefon numarasını buldu. Doktor adayı Övgü'nün aklına gelmişti Leyla. Bir kandil günüydü. Övgü Sinem Buğan Fatma Hanım'ı aradı, kandilini kutladı. Sonrasında biraz da çekinerek Leyla'yı sordu. Fatma Hanım güçlükle kızının vefat ettiğini söyleyebildi. Şimdi de bu kandil günü onun ruhuna ırmik kavuruyordu. Övgü Sinem ne diyeceğini bilemedi, zor bir konuşmanın ardından üzgün bir şekilde telefonlar karşılıklı kapatıldı.

Övgü Sinem bu telefon konuşmasından sonra çok üzülmüştü. Büyük bir pişmanlıktı yaşadığı. Ne yazık ki Leyla'nın hediyesini alamamışlardı. Vakitleri yetmemişti almaya. Hastalık düşündüklerinden daha hızlı yayılmıştı. Kendilerini kötü hissettikleri bugünlerde aldılar o büyük kararı. Hastanede tedavi gören, tanıştıkları diğer çocukların bir isteği

olduğunda yerine getireceklerdi. Leyla yaşarken yerine getiremedikleri hayalini Leyla'dan sonra tanıştıkları çocuklar için gerçekleştireceklerdi. Düşünceleri o kadar canlıydı ki, adını Leyladan Sonra koydular.

Üç genç doktorla başlayan bu düşünce çevrelerinde de duyuldu. Bir insanın yaşaması için umut olmaya aday birçok doktor el uzattı. İstanbul Tıp Fakültesi başta olmak üzere Türkiye'de otuz altı tıp fakültesinde Leyladan Sonra Hareketi için iyilik ağı oluşturuldu.

Kolları serumlu, ağızları maskeli küçük bedenlerin mutluluğu ve yaşama sevinci için çalışmaya başladılar. Çocukların vakitlerinin çoğu hastanede geçiyordu. Kemoterapi alan çocukların kan değerleri birkaç gün sonra hızla düşmeye başlıyor ve tüm tehditlere açık hale geliyordu. Bağışıklık sistemleri çöktüğü için dışarıdan çabuk mikrop kapıyorlar ve hemen ateşleniyorlardı. Hastaneden çıkan çocuklar birkaç gün sonra aileleri tarafından apar topar tekrar hastaneye yatırılıyordu. Doktorların, hemşirelerin, refakatçilerin taktığı maskeler, takan kişiyi korumak için değil hasta çocuğa mikrop bulaştırmamak içindi. Kemoterapi yüzünden yüzleri solmuş, saçları dökülmüş çocukların dünyaları da birbirine benzemişti.

İnsanlarla temastan çekinen aileler için hastanede bir etkinlik yapmanın değeri paha biçilemezdi.

Leyladan Sonra Hareketi için toplanan doktorlar çocukların duygu dünyasına öyle girmişlerdi ki, onlarla oyunlar oynayıp resimler çiziyorlardı. Kimi zaman yüzlerine geçirdikleri çizgi karakterli maskelerle onları eğlendiriyor, kimi zaman da doğum günlerinde küçük hediyelerle hastane odalarında onlara unutmayacakları vakitler yaşatıyorlardı.

Çocuklar kendileriyle ilgilenen bu beyaz önlüklü doktorlara karşı öyle sevgi doluydular ki, bir süre sonra onları abla, abi, arkadaş gibi görmeye başladılar. Hatta canları sıkıldığında doktor arkadaşlarıyla oyun oynamak istediklerini söylüyorlardı. Genç doktor adayları da değişmeye başlamıştı, çocukların mutluluklarını gördükçe kendileri de mutlu olmuş ve onların isteklerini yerine getirmek için daha çok gayret etmişlerdi.

Övgü Sinem pediatri bölümündeki çocuklarla ilgilenirken "Çocukların mücadelelerine her gün şahit oluyoruz. Onlar küçücük bedenlerine kıyasla çok büyük acılar yaşıyorlar. Morfin gibi çok ağır ağrı kesicilerin dindiremediği ağrılar çekiyorlar. Bizim yaptığımız ise onların hastanede geçen

vakitlerini bir nebze olsun güzelleştirebilmek." diyordu.

Leyladan Sonra Hareketi kısa bir sürede büyümeye, yayılmaya başladı. Bunun için sosyal medya hesaplarını harekete geçirmiş, web sitelerinden duyurularına hız vermişlerdi. Bir çocuğun yüzünü güldürmek, bir çocuğun hediyesi olmak, bir çocuğun sıkıntısını gidermek, bir çocuğun dili olmak…

Hastalarla Gönüllüler Arasında Köprü

Leyladan Sonra Hareketi ilk olarak tıp öğrencilerinden oluşan iki üç kişilik ekiplerden oluşturulmuştu. Bu öğrenciler düzenli olarak hastanedeki çocuk hastaları ziyaret etmeye başladılar. İlk başlarda mutsuz, çekingen, konuşmak istemeyen tavırlarda olan çocuklar bile kendilerini çocukların iyiliğine adayan bu gençlere direnemedi. Bir müddet sonra eğlenceli doktor arkadaşlarına kaptırıyorlardı kendilerini. Günden güne çocuklarla muhabbetleri derinleşmişti, izledikleri filmleri, en sevdikleri renkleri, büyüyünce ne olmak istediklerini konuşuyorlardı. Sonra sıra çocukların hayatta gerçekleşmesini istedikleri dileklere geliyordu. Kimi bir sakız, kimi bir balon, bebek, araba, çikolata, bir oyuncak ayı, enstrüman, forma, onlarca dilek sıralanıyordu.

Hatta patates kızartması ya da çubuk kraker gibi istekleri olanlar bile olmuştu. Leyladan Sonra çocukların istekleri için harekete geçiyordu. İstekler doktorlar tarafından açtıkları intenet sitesine aktarılıyor, oradan da kamuya duyuruluyordu.

Peki, bu hayal ve istekler için süreç nasıl işliyor?

Doktor adayları çocuklardan isteklerini öğrendikten sonra Leyladan Sonra internet sayfasında ve sosyal medya hesaplarında çocukları tanıtan küçük bir bilgiyle dileklerini yazıp gönüllülerden yardım bekliyorlar. Çocukların arzuladığı küçücük şeyleri yerine getirmek isteyen gönüllüler de isteklerini alıp ya kargoyla gönderiyorlar ya da kendileri alıp hastaneye getiriyorlar. Kargoyla gönderdiklerinde çocukla ilgilenen doktor adayı hediyeyi alarak çocuğa veriyor. Sonra gönüllü olan iyiliksever kişiye tedavi gören çocuğun o andaki mutlu fotoğrafını göstermek için internet sayfasında yayınlıyor.

Gönüllülerin arasında tatlı bir iyilik yarışı bile başlamış. Bazen aralarında "Şu çocuğun dileğini gerçekleştirmiştiniz diğerininkini de ben gerçekleştirmek istiyorum?" şeklinde konuşmalar geçiyormuş.

Doktor adayları öyle sıkı bir takiple bu işi yapıyorlar ki, hediyeleri teslim ettikten sonra da çocuklarla

ilgilenmeye devam ediyorlar. Çocuklarla arkadaş olup onları her fırsatta ziyaret ediyorlar. Ziyaretine gittikleri her çocuğu kendi çocukları gibi seviyor ve onlara her açıdan destek vermeye çalışıyorlar.

Hediyesine Kavuşan Çocukların Mutlulukları

Daha dört yaşında küçücük bir çocuk olan Hümeyra bir tür pıhtılaşma eksikliği sebebiyle hastanede yatıyormuş. Tıp öğrencilerinin internet sitelerinde yazdıklarına göre Hümeyra'yla tanışmak için odasına gittiklerinde onu anne ve babasıyla konuşur halde bulmuşlar. Yanına gidip konuşmaya çalışmışlar fakat Hümeyra pek yüz vermemiş. Hiç vazgeçmemişler. Başka bir yol düşünmüşler Hümeyra için. Çocukların dünyasına girmenin hem çok kolay hem de zor olduğunu düşünüyorlar. İstemek başarmanın yarısı diyorlar. Hümeyra da öncesinde diyalog kurmasa da genç doktor arkadaşlarının ilgisine kayıtsız kalamamış. Sohbet etmeye başlamışlar, oyunlar oynamışlar, resimler yapmışlar. Oyunlar oynadıkça değişmiş Hümeyra, neşelenmeye sonra gülmeye başlamış. O gülünce genç doktorlar da rahatlamış. Çocukların sıkıntıları onların sıkıntısı olmuş, sevinçleri sevinci… Hümeyra onlarla olmanın mutluluğuyla kendisinin de büyüdüğünde doktor olacağını söylüyormuş. Hümeyra'nın isteği ise sadece oyun hamuru. İnternet sitesinden yayınladıkları gibi,

çok fazla zaman geçmeden Hümeyra'nın hediyesi bir gönüllü tarafından gönderilmiş. En güzel ân ise çocukların hediye paketlerini açtıkları zaman onların sevinçlerini paylaşmak olmuş. Hümeyra'nın heyecanına ortak olan öğrenciler, ailesinin de onayıyla mutluluk fotoğrafını internet sayfasında paylaşmış.

Hasan ise on yaşında. Diğer küçük hastaların aksine daha enerji dolu. Tıp öğrencileri Hasan'la çok çabuk arkadaş olmuşlar. Pilot olmak istiyormuş Hasan, eğer pilot olursa doktor arkadaşlarını uçağıyla seyahat yaptıracağını söylemiş. Hep beraber yolculuğu nasıl yapacaklarını hayal etmişler. Hasan'ın isteği uzaktan kumandalı bir helikoptermiş. Hasan'ın hayallerini süsleyen helikoptere yine doktor arkadaşlarının internet sayfasındaki duyurusuyla ulaşmış.

Aileler çocuklarının hastanede gülümsemelerini sağlayan bu melek ruhlu genç doktorlar sayesinde çok mutlular. Manevi olarak da ailelerin yanında olan iyilik melekleri, ailelerin arada dinlenip psikolojik destek alabileceği imkânları da sağlamak için çalışma başlatmış. Aileler çocukların yanında duygularını açığa vuramadıkları için çoğu zaman doktorların yanlarında ağlayabiliyor ve onlarla dertleşiyormuş.

Leyladan Sonra'nın tüm gönüllü tıp öğrencileri ziyaret ettikleri çocuklardan "çocuğum" diye bahsediyorlar. Çocuğun hastaneye yatmasından itibaren onunla düzenli olarak vakit geçiriyorlar. Bu durum ise çocuklar için büyük bir moral kaynağı. Çocukları iğneler, kan tahlilleri, serumlar, ilaçlar ve sıkıcı hastane odaları arasından çıkarıp kendi dünyalarına çekmeyi başarıyorlar. Bu güzel çocukların dünyalarına girip, hayallerine ortak oluyorlar. Onlar güldüklerinde gülüp, onlar üzüldüğünde üzülüyorlar.

Yürüttükleri bu sosyal sorumluluk projesi vesilesiyle iletişime kapalı olan çocuk hastalarla konuşmayı ve onları içinde bulundukları depresif halden çıkarmayı başarıyorlar. Ayrıca çocuklara nasıl yaklaşmaları gerektiği konusunda da çocuk psikiyatristleriyle ortak çalışma yürütüyorlar. Böylece çocuklara profesyonel bir destek de sağlamış oluyorlar.

Leyladan Sonra ekibine üniversitedeki hocaları da destek vermiş. İstanbul Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Bülent Zülfikâr'ın özellikle çocuk hastalarla olan iletişimi ekibe örnek olmuş. Hocalarının tüm hasta çocuklara isimleriyle hitap etmesi, onlarla özenle ilgilenmesi öğrencilerin gözünden kaçmamış ve kendilerine ilham olmuş.

Çocukların isteklerinin yerine getirilmesiyle sadece çocuklar değil; aileler, gönüllüler, arada köprü kuran öğrencilerle birlikte herkes mutlu oldu. Genç doktor adaylarına göre bu tarifi mümkün olmayan bir duygu ve iyilik yapmak bu güzel duyguyu yaşamayı sağlamış.

Onlar dünyayı güzelleştirmek adına hasta çocukların yüzünü güldürmek için yola revan olmuş birer iyilik elçisi. Çocukların dileklerini öğrenip gönüllülerden gelecek yardımları bekliyorlar. Onlar için bir çocuğun mutlu olmasını sağlamak dünyada karşılığı olmayan değerlerden biri. Amaçlarının ihtiyaç karşılamak değil, dilek karşılamak olduğunu söyleyen Leyladan Sonra ekibi bu sosyal sorumluluk projesini hakkıyla yerine getiriyor.

Bir Damla Bir Umut

Leyladan Sonra projesinin mimarları Bir Damla Bir Umut adıyla başka bir çalışmaya daha öncülük ediyor. Bu çalışmanın amacı ise hastanedeki çocuklara gerektiğinde kan ve trombosit desteği verebilmek. İnternet siteleri üzerinden hazırladıkları bir formu gönüllü kişinin doldurmasını istiyorlar ve daha sonrasında acil kana ihtiyaç olduğunda Leyladan Sonra ekibinden görevliler gönüllülere ulaşmaya çalışıyor. Bu

şekilde çocuklara hem maddi hem de manevi destek sağlıyorlar. Leyladan Sonra ekibi çocukların iyi olması için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bir fikir… Ve bu fikir etrafında harekete geçen üç iyi insan… Leyladan Sonra şimdi otuzun üstünde tıp fakültesi ve binlerce gönüllüsü ile iki binden fazla çocuğun dileğini gerçekleştirdi ve gerçekleştirmeye devam ediyor. Hiçbir karşılık beklemeden, gönüllerinden gelerek…

Ateş açılınca Süleyman abinin çocukları aklıma geldi. Kendimi hiç düşünmeden siper ettim. Bu olay yine olsa aynı şekilde davranırım.

İsmail Ertem

İsmail Ertem

İyilik kimi zaman yardımlaşmak, kimi zaman paylaşmak, kimi zaman hiç bilmediğin birine gülümsemek, kimi zaman da İsmail Ertem gibi kendi hayatını arkadaşının hayatı için feda edebilmekti.

2015 yılının aralık ayıydı. İsmail Ertem ve Süleyman Yalçın memleketlerinden uzakta, Türkiye'nin doğudaki şehirlerinden biri olan Şırnak Cizre'delerdi. Buraya önemli bir görev için gelmişlerdi. Birbirini hiç tanımayan bu iki yürekli insan, kutsal bir vazife için kader birliği yapmıştı. Amaçları Cizre halkının güvenliğini sağlamaktı. Çünkü bölgede yaşayan masum insanların canına, malına kasteden ve güvenliğini tehdit eden illegal yapılar vardı. İsmail Ertem görevi için gittiği yerde üzüldüğü birçok şeyle karşılaştı: İnsanlar ölüyor, köylere, sokaklara, okullara, hastanelere zarar veriliyor, evlerine sığınan insanlar tehdit ediliyor, okula gitmek isteyen çocuklar korkuyu öğreniyordu.

Kamu düzeni bozulmuş, sokaklara hendekler kazılmış, yollara barikatlar kurulmuştu. Şehrin sakinlerinden bazıları yaşadıkları korku sebebiyle evlerini terk etmeye başlamıştı. Ama halk yalnız değildi İsmail Ertem ve Süleyman Yalçın gibi binlerce asker ve polis bu şehirlerdeki insanlar rahat bir nefes alsın diye üstün bir gayret sarf ediyordu. Zaten bölge halkı da askeri ve polisi yanlarında gördükten sonra onları bağırlarına basmış ve yüzlerindeki hüzün bulutları yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

İsmail Ertem ve onun gibi ailesinden ve çocuklarından ayrılanların tek derdi terörün gölgesindeki halkın mağduriyetini bir an önce giderebilmek, hendeksiz, barikatsız bir ortamda yaşamalarını sağlamaktı.

Asker ve polisin görevi halkın güvenliğini sağlamaktı. Bu onlar için bir görev emriydi. Onlar hem kendi canlarını hem de halkın canını korumaya çalışırken aynı zamanda bir sonraki adımı düşünerek hareket ediyorlardı ve her gün onlarca kahramanlık hikâyesi yazılıyordu.

Bu hikâye ise vazife bilinciyle hareket eden İsmail Ertem'in hikâyesiydi. Bir görev emrinin iyiliğe dönüşme hikâyesi…

İsmail Ertem, Şırnak Cizre'de halkı terörün gölgesinden kurtarmak için mücadele eden kahraman bir askerdi. Gençliğinin baharındaydı ve üç çocuk babasıydı.

İsmail Ertem çocuklarının fotoğraflarını cebinde taşıyordu ve çocuklarına kavuşacağı günü özlemle bekliyordu. İsmail Ertem düşünüyordu, onun gibi binlerce asker ve polis, güvenliği tehlikeye giren ve huzuru bozulan şehirlerde huzur ortamını sağlamak için bu şehirlerde olmaya çalışıyorlardı. Onlar, öğrenciler tedirgin olmadan okullarına gidip gelebilsin, dükkânlar yağmalanıp yakılıp yıkılmasın, insanlar huzurla uyusun, çocuklar hayal kurabilsin diye oradalardı.

İsmail Ertem eşini ve üç evladını Allah'a emanet edip yola koyulmuştu. Çünkü Cizre'deki çocuklar mutlu olabilirse kendi çocukları da mutlu olurdu. Onlar korkmadan ve terör tehdidi olmadan parklarda rahat bir şekilde oyunlar oynamaya başladığı zaman, kendi çocuklarının güvende olduğunu hissedecekti.

Ağabeyim dediği Süleyman Yalçın ise elli küsur yaşında tecrübesiyle İsmail'in her zaman yanında olan bir polis memuruydu. Onlar arkadaştan öte baba-oğul gibilerdi ve İsmail Ertem'in yaralı Süleyman Yalçın'ı korumak için üzerine siper olduğu görüntüler herkesin gönül telini titretmişti.

Soğuk bir kış günü vurulmuştu Süleyman Yalçın. Yere düştüğü an Uzman Çavuş İsmail onu görmüş ve hemen yanına koşmuştu. Arkadaşını güvenli bir yere taşıyıp ambulans gelene kadar sakinleştirmeye ve bilincini açık tutmaya çalışmıştı. Beklenen

ambulans uzun bir süre gelmemişti. Daha doğrusu gelememişti. Terör örgütü tarafından açılan hendekler ambulansın sokağa girmesine engel olmuştu.

Süleyman Yalçın kan kaybediyordu ve acilen hastaneye yetiştirilmesi gerekiyordu. Bu arada İsmail Ertem, ilk yardım amacıyla tampon uyguladı ve Süleyman Yalçın'a iyileşeceğini söyleyerek teskin etmeye çalıştı.

Bir süre sonra bulundukları bölgeye bir tank geldi. Ambulansın olduğu bölgeye kadar tankla gitmeleri gerekiyordu.

Polis memuru Süleyman Yalçın'ı tankın ön kısmına sırt üstü yatırdılar. İsmail Ertem ağabeyim dediği arkadaşını yalnız bırakmadı ve korumak için yanına uzandı. Bu şekilde 250-300 metre devam etmeleri gerekiyordu. Çatışma devam ediyordu. Buradan güvenli bir şekilde geçmek gittikçe güçleşiyordu. Süleyman Yalçın yaralıydı, savunmasızdı. Çatışma artmaya başladı. Kurşunlar üzerlerinden geçiyordu. Ölümle burun buruna gelmek böyle bir şeydi.

İşte o an İsmail Ertem bir an bile tereddüt etmeden Süleyman Yalçın'ın üzerine siper oldu. "Süleyman abimin çocukları aklıma geldi." demişti İsmail Ertem. Ağabeyi Süleyman Yalçın'ın çocukları babasız kalır diye korkmuştu. Oysa kendisinin de yolunu gözleyen üç küçük çocuğu vardı.

Fedakârlık… Diğerkâmlık… Bütün iyi kelimeler bir araya gelse Uzman Çavuş İsmail'in yaptığını anlatmaya yetmezdi. Çünkü o arkadaşı için kendi canından vazgeçmişti. Uzman Çavuş İsmail Ertem, milletini korumakla görevli bir başkası için canını hiçe saymıştı. Onun söylediği tek cümle vardı: "Yine aynı durum olsa yine siper olurum."

Süleyman Ağabeyi Ziyaret

Süleyman Yalçın hastaneye götürüldükten bir süre sonra İsmail Ertem, ziyaret için hastaneye gitmişti. Kendi ailesinden birini görmeye gider gibi heyecanlıydı İsmail Ertem. Süleyman Yalçın da onu gördüğünde kendi evladını görmüş gibi mutlu olmuştu. Hatta gözlerindeki yaşlara engel olamamıştı. Kelimeler boğazına düğümlenmişti. Süleyman Yalçın'ın. Yaşadıkları ânı hatırladığı belliydi. Sımsıkı sarıldı İsmail'e. Sonra yavaş yavaş da olsa ağzından şu cümleler döküldü: "Annenin ve babanın ellerinden öperim senin gibi bir evlat yetiştirdikleri için. Senin bu fedakârlığını ömrüm boyunca unutmayacağım."

İsmail Ertem'in yaptığı bu fedakârlığı sadece Süleyman Yalçın değil milletin birliği ve bütünlüğü için mücadele eden ve dualarıyla destek olan hiç kimse unutmayacaktı. Onların vatan ve millet sevgisi bizlere iyilik yolunda bir miras, bir dua olarak kalacaktı.

Benimki bir sevda hem de karasevda. Bu sevda ne Leyla ile Mecnun'un, ne Aslı ile Kerem'in ne de Şirin ile Ferhat'ın sevdasına benzer. Bu sevdanın adı iyilik okyanusunda bir damla olabilmektir. Bir yetimin başını okşadın mı, bir yetimin tebessümünü hissettin mi, arşı alayı titreten bir yetimin ahını dinledin mi, yürü yürüyebildiğin, koş koşabildiğin, uç uçabildiğin, tut tutabildiğin kadar. Vicdan taşıyan merhameti olanı kim durdurabilir.

Osman Gerem

Osman Gerem

Çeyrek asırdır kalbi iyilik için atan bir yürek…

Yaşadığı yeri iyiliğin merkezi haline getiren ve farklılıkları iyilikte birleştiren bir hayırsever…

Osman Gerem… Ömrünü hayra vakfetmiş fedakâr bir iyiliksever…

Şanlıurfa'da yaşayan Osman Gerem'in yüreğine iyilik tohumları çocukluğunda serpilmiş. Babası çiftçi olan Osman Gerem kalabalık bir ailede büyümüş ve çocuk yaşta şahit olduğu bir olayı hayatında iyiliğin başlangıcı olarak kabul etmiş: " Henüz yedi yaşındaydım. Babamla kapımızın önünde otururken komşumuzun iki oğlu geldi ve buğdaylarının bittiğini varsa bir çuval unluk buğday istediğini söyledi. Evimizde tek çuval buğday kalmıştı fakat babam onu bu aileye hiç tereddüt etmeden vermek istedi. Komşumuzun çocukları kabul etmedi. Bunun üzerine babam elleri boş evlerine gitmesinler diye

komşunun kapısını çaldı ve onlar için başka bir komşumuzdan ödünç buğday aldı.”

Osman Gerem yaşadıkları bu olaya çok anlam verememiş ama daha sonraları anlamış ki yokken verebilmek her baba yiğidin harcı değil. Babasının, evlerindeki son buğday çuvalını komşularına vermek istemesi onun hayatında iyiliğin başlangıcı olmuş. Babası bütün çocuklarını dizinin dibine oturtup “Bakın evlatlarım, ekmeğinizi paylaşırken büyük parçasını karşınızdakine verin bunu yapmakla siz onun da o şekilde davranmasını sağlamış oluyorsunuz. Birincisinde yapmasa ikincisinde yapar.” diyerek öğütlerde bulunurmuş.

Osman Gerem’in içindeki iyilik tohumları genç yaşındayken filizlenmeye başlamıştı. 1978 yılında inşaatlarda çalışmak için köyden Şanlıurfa’ya taşınmış. İşi ne olursa olsun yardım etmeyi aklına koyan Osman Gerem, inşaatta çalışmaya ara verdikleri cuma günlerini yardım günü olarak belirlemiş. Böylece inşaatta çalışan üç arkadaşıyla birlik olup her hafta mağdur bir aileye yiyecek götürmeye başlamış.

Osman Gerem ve arkadaşları, yıllarca gündüz ihtiyacı olan aileleri belirleyip onların alışverişlerini yapmış gece de bu ailelerin evlerine aldıklarını bırakmışlar. Osman Gerem ve arkadaşlarının hiç tanımadıkları insanlara yardım etmeleri, dualarını almaları onları oldukça mutlu edermiş.

Osman Gerem için bugünler unutulmazdır ve onun için anlamı çok büyük vakitlerdir.

Osman Gerem inşaat işinden sonra girdiği mobilya işinde de bulunduğu semtte yardım çalışmalarına devam etti. O zamanlar iş yerinin bulunduğu semtte beş arkadaş bir araya gelip ihtiyacı olan aileler için ne yapabiliriz diye konuşurlarmış. Derken yaklaşan ramazan ayı münasebetiyle mağdur ailelere somun ekmek dağıtmaya karar vermişler. Osman Gerem ve arkadaşlarının başladıkları bu hayır işi yıllarca devam etmiş. Onlar ekmek dağıttıkça yardım eden sayısı da artmış. Beş kişiyle başladıkları iyilik halkası gün geçtikçe genişlemiş.

Bir süre sonra Osman Gerem iyilikten başka şey düşünemez olmuş. Bir sonraki gün iyilik adına yapacağı şeyler hazırsa rahat bir uykuya dalabiliyor, yoksa ne yapabiliriz diye düşünmekten sabahı zor ediyormuş. Daha çok kişiye ulaşmak ve daha çok yardım yapmak için mobilya dükkânını çocuklarına devredip kendisi sadece hayır işleriyle uğraşmaya başlamış.

İlk iş olarak, arkadaşlarıyla semtlerindeki çocuklar için sosyal aktivite alanları oluşturmuşlar. Yardım çevrelerinin büyümesiyle evsiz birçok aileye ev yaptırmışlar. Evlerine tadilat yaptıramayan yoksul ailelerin evlerini düzenlemişler. Kuran Kursları yapıp içini de dayayıp döşemişler. Bu şekilde dokuz

bin yetim ve mağdur aileye ulaşmışlar. Yardımları hâlâ devam ediyor.

Van depreminde kolları sıvayıp kısa bir zamanda dokuz yardım tırını bölgeye ulaştırmışlar. Sadece ülke içinde değil İslam coğrafyasında yaşanan feryatlara, açlığa göz yummamışlar ve bu amaçla Afganistan'a, Filistin'e, Bosna Hersek'e ve Somali'ye insani yardım tırları göndermişler.

Suriye'ye Yardım

Suriye'de 2011 yılında başlayan iç savaş kısa bir süre sonra Suriye'yi yangın yerine çevirdi. Şehirler birer alev topuna döndü. İnsanlar evlerini, eşyalarını, arkadaşlarını geride bırakıp can havliyle Türkiye sınır kapısına doğru akın etmeye başladılar. Türkiye sınır kapılarını açtı ve bu misafirlerini topraklarına buyur etti. Türkiye halkı misafirperverliğini o anda göstermişti. Sınırı geçen her Suriyeliye kucak açıldı. Ülkede kalanlara da belli aralıklarla yardım götürülmeye çalışıldı.

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliğinin hazırladığı rapora göre 2016 yılında Türkiye'de kayıtlı Suriyeli sayısı 2.801.586. Resmi olmayan sayının ise 5 milyona ulaştığından söz ediliyor. Yine aynı rapora göre Türkiye dünya üzerinde en fazla mülteciye ev sahipliği yapan ülke olma özelliğine sahip. Türkiye "misafir" olarak kabul ettiği Suriye vatandaşlarına kurduğu çadırkentlerde ve konteynerkentlerde

yiyecek, sağlık, güvenlik, sosyal aktivite, eğlence, eğitim, ibadet, tercümanlık, temizlik hizmeti ve benzeri imkânlar sağlamaktadır.

Türkiye halkı el ele vererek ekmeğini bölüşmeye, evlerini paylaşmaya başladı. Kurulan elli beş bini aşkın çadırkentlere ve konteyner kentlere insani yardımlar götürüldü. Zorla ülkesinden çıkarılan, yakınlarını, evlerini, bahçelerini kaybeden bu insanlar normal hayata dönebilsin diye tüm iyilik kapıları ardına kadar açıldı.

Osman Gerem Suriye'deki bu durumu "Bütün dünyanın paslanmış vicdanları, sağırlaşmış kulakları, körleşmiş gözleri önünde bir katliam yapılıyor bir halk yok ediliyor." şeklinde ifade ederken komşudaki yangına seyirci kalınmaması gerektiğini de sözlerine ekliyordu. Suriye komşumuzdu komşuda yangın varken seyirci kalmak mümkün değildi. Osman Gerem kendi deyimiyle karınca misali yollara düşmüştü. Suriye'deki yangına nasıl su taşırız derdindeydi.

Bu amaçla valiliğin desteği, belediyenin lojistik yardımı, kamu kurumlarının, odaların, sivil toplum kuruluşlarının bir araya gelmesiyle çeşitli yardım faaliyetleri başlatıldı. Osman Gerem kolları sıvamıştı. Şanlıurfa'da faaliyet gösteren 60 Sivil Toplum Kuruluşunu bir araya getirmeyi başardı ve onun öncülüğünde insani yardım platformu

kuruldu. Öncelikle kendi ülkelerinde mağdur olan Suriyelilere yardım gönderildi.

Suriye'deki savaş katliama dönüşünce Türkiye'ye göç hızlandı ve sadece Şanlıurfa ili içerisindeki mülteci sayısı Suriyeli altı yüz bin, Afganlı, Iraklılarla birlikte altı yüz elli bini bulmuştu.

Oluşturulan yardım platformu sayesinde Şanlıurfa'daki mültecilerin sorunları masaya yatırıldı. İlk etapta temel ihtiyaçlar belirlendi, barınma, eğitim ve sağlık sorunlarıyla ilgili hizmetler götürüldü. Sabah akşam demeden çalışan Osman Gerem, Türkiye'ye göç etmek zorunda kalan Suriyeli, Afganlı ve Iraklılara mülteci demiyor onlardan bahsederken muhacir kardeşlerim diyerek bu yardımı bir ensar hassasiyetiyle yaptıklarını söylüyor.

Ayrıca Türkiye sınırları içinde yaşayan Suriyeliler için açtıkları giyim mağazalarında yüz yetmiş üç bin kişiyi giydirmişler. Randevu sistemiyle işleyen mağazalarda, çocuklar, kadınlar farklı saatlerde gelerek istedikleri kıyafetleri alıp gidebiliyor.

Her cumartesi günü ise mağazalarda çocuklar için programlar yapılıyor. Şenlik havasında geçen programlarda çocukları eğlendirip maruz kaldıkları sıkıntıları bir nebzede olsa unutturmaya çalışıyorlar.

Osman Gerem Suriye'den göç eden muhacirlere yardım edilmesinin gerekliliğini her defasında şöyle dile getiriyor. "Bir toplumda insanların mide derdi

varsa o toplumda huzur beklenemez, aç kalan insanlar muhtemelen zararlı akımların eline düşecekler. Ya dilencilik yapacaklar, ya hırsızlık yapacaklar, ya da gayri ahlaki işler yapacaklar. Bu suçlar bir yerde işleniyorsa orda huzur, mutluluk, refah olmaz. Toplumumuzun kimyasının bozulmaması, huzurun kaçmaması için Allah'ın emaneti olan muhacir kardeşlerimizin aç kalmaması gerekiyor. Türkiye bu konuda yaptığı yardım çalışmalarıyla dünyaya insanlık dersi vermeye devam ediyor. Ülkedeki tüm insanlar ensar olma gereğini yerine getirmeye çalışıyor."

"Suriye'de aşevimiz var orada yardım dağıtıyoruz. Yardımları dağıttıktan sonra çocuklara çikolata ve oyuncak verip sevindirmek için ailelerin kaldığı yarısı bombalanmış binaların içine girdik. O sırada bir kazan etrafında büyük bir kalabalık gördüm yanlarına yaklaştım. Kadınlar, çocuklar toplanmış kazanın içinden pişen patateslerden alıyorlardı. Patatesler kişi başına birer tane veriliyordu. O an bir kadın üç gündür ilk defa yemek yediğini söylüyordu bizlere." Osman Gerem bunları anlatırken kelimeler boğazında düğümleniyordu.

Yaşadıkları, şahit oldukları onu daha da hassas hale getirmişti. Muhacir kardeşlerinin ihtiyacı karşılanmadan gözüne uyku girmiyordu. Çocukların, bebeklerin aç kalmaması, ihtiyaçlarının karşılanması için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Fedakâr insan Şanlıurfa'nın Dünya'nın en çok mülteci barındıran ili olduğunu söylüyordu. Bu şehirdeki mültecilere daha çok yardım ulaştırmak için il il dolaşıyorlardı. Belediye başkanlarıyla, sivil toplum kuruluşlarıyla hayırsever iş adamlarıyla görüşüp Şanlıurfa'yı anlatıyorlar ve kardeşlerinin kederlerine ortak olmalarını istiyorlardı.

Suriye ve Anılar

Osman Gerem Suriye'ye gidip yardım dağıtımını ilk elden yapanlardan biri olması sebebiyle birçok olaya da şahit olmuş. Suriye'ye yardım dağıtmaya gittikleri birgün bir grup kadın önlerini kesmiş. Biraz çekinerek Allah sizden razı olsun, bize yardım ediyorsunuz. Bebeklerimize mama istiyoruz, diye isteklerini söylemişler. Uçak ve bombardıman seslerinden sütleri kesilen bu annelere yardım elini uzatan Osman Gerem ve ekibi, onların bu durumuna oldukça fazla üzülmüş. Fakat yaşananlar sadece bununla bitmemiş. Kadınlardan birinin kucağındaki bebeğini uzatıp "Alın sizin olsun belki kurtulur. Burada kalırsa ya bir kurşuna hedef olacak ya da açlıktan ölecek!" yakarışı Osman Gerem'in kulağından hiç gitmemiş.

Ve küçük çocuk Asya…

Kendi çocuğu gibi sevmiş Asya'yı Osman Gerem. Evlerinin üstüne bomba yağıp iki ayağı da kırılınca Suriye'den Şanlıurfa'ya getirmişler genç

yaştaki Asya'yı. Bir süre Şanlıurfa'da tedavi olmuş fakat doktorlar ayaklarının kesilmesi gerektiğini söylemişler. O sırada Osman Gerem'in durumdan haberi olmuş ve hastaneye Asya'yı ziyarete gitmiş. Bir çaresi var mı bu durumun diye sorduğunda, İstanbul'da veya Ankara'da iyileşebilme durumunun olduğunu söylemişler. Osman Gerem bunu duyunca hemen harekete geçmiş ve hayırsever bir dostuna telefon açıp durumu izah etmiş. O da İstanbul'da bir hastane ayarlayıp masraflarını karşılamış ve uzun süren tedavi sonucunda Asya kurtulmuş. Asya, Suriye'deki sekiz yüz elli bin sakattan sadece biri. Fakat o şanslıydı, çünkü Osman Gerem gibi bir iyiliksevere rastlamıştı. Çok yakın bir zamanda onun yardımı sayesinde yürüyecekti.

Uyuşturucu Bağımlılarına Yardım

Osman Gerem, madde bağımlıları ve cezaevlerindeki mağdur insanlara yardım elini uzatmaya anlatılan bir olay üzerine başlamıştı. Birgün arkadaşı, kocası cezaevinde olan bir kadından bahsetmişti. Cezaevindeki kişinin suçu kesinleşince komşuları artık karısına iyi gözle bakmamaya, çocukları çocuklarıyla oynamamaya başlamış. Osman Gerem bu durumdan çok etkilenmişti. Bu çocukların suçu neydi? Bu çocuklar toplumdan dışlanırsa topluma düşman olarak yetişirlerdi. Bu sebeple mahkûm ailelerini gündemlerine almış ve onlar için yardım faaliyetlerine başlamıştı.

Arkadaşlarıyla birlik olup cezaevi savcılarıyla işbirliği yaparak hem içerdeki mağdurlara hem de dışarıdaki ailelerine yardımcı olmaya çalışıyorlardı.

Zararlı alışkanlıklar ve madde bağımlılığı ile ilgili ise Yeşilay ile bir komisyon oluşturmuşlar. İnsana ve çevreye değen her konuda koşturmaya çalışıyor Osnam Gerem. Alkol ve madde bağımlılarının tedavileri başka illerde gerçekleşecekse giderken yol harçlıklarının karşılanmasıyla ilgileniyorlar. Ona göre bir insanın kurtuluşuna vesile olmak dünyanın içindeki her şeyden daha hayırlı.

Osman Gerem, yaptığı yardımlar sebebiyle Şanlıurfa'da yardım robotu adıyla anılmaya başlamış. O yaptığı her iyiliği ahiret tarlasına dikilen bir fidan olarak görüyor. Bu sebeple de heyecanının hiç eksilmediğini hatta gün geçtikçe arttığını söylüyor. İyilik yapmanın tadına varanın bir daha asla bırakmayacağını da sözlerine ekliyor. İyiliğin kendisi için ne anlama geldiğini ise şu cümlelerle anlatıyor:

"Benimki bir sevda hem de karasevda. Bu sevda ne Leyla ile Mecnun'un, ne Aslı ile Kerem'in ne de Şirin ile Ferhat'ın sevdasına benzer. Bu sevdanın adı iyilik okyanusunda bir damla olabilmektir. Bir yetimin başını okşadın mı, bir yetimin tebessümünü hissettin mi, arşı alayı titreten bir yetimin ahını dinledin mi, yürü yürüyebildiğin, koş koşabildiğin, uç uçabildiğin, tut tutabildiğin kadar. Vicdan taşıyan merhameti olanı kim durdurabilir."

TÜRKİYE DİYANET VAKFI
ULUSLARARASI
İyilik Ödülleri

DÜNYAYI İYİLİK DEĞİŞTİRECEK!

ULUSLARARASI İYİLİK ÖDÜLLERİ

TARİH: 13 MART 2016 PAZAR | **SAAT:** 16.00 | **YER:** HALİÇ KONGRE MERKEZİ, İSTANBUL

uluslararasiiyilikodulleri.com | internationalbenevolenceawards.com | iyilikodulleri | TÜRKİYE DİYANET VAKFI

TÜRKİYE DİYANET VAK

TÜRKİYE DİYANET VAKFI
TÜRKİYE DİYANET VAKFI
ULUSLARARASI
İyilik Ödülleri

TÜRKİYE DİYANET VAKFI
ULUSLARARASI
İyilik Ödülleri
DİYANET VA
VAKFI
TÜRKİ

İyilik Ödülleri

TÜRKİYE DİYANET VAKFI
ULUSLARARASI

ULUSLARARASI

ULUSLARARASI
İyilik Ödülleri

TÜRKİYE DIYANET VAKFI
ULUSLARARASI
İyilik Ödülleri

İyi
D
İYİLİK D
TÜRKİYE DİYA

TÜRKİYE DİYANET VAKFI
ULUSLARARASI
ilik Ödülleri
ÜNYAYI
EĞİŞTİRECEK!

Dünyayı

İyilik

Değiştirecek